

ဘာကြီးလဲ

နီကိုရဲ

အခန်း (၁)

“ဟေ့... ဟေ့ ဒီကကွ... ဒီကိုလာ... ဒီကို...”

လက်ခုပ်သံတစ်ဖျောင်းဖျောင်း တီးသံနှင့် အားရဝမ်းသာခေါ်သံတို့ကြောင့် ညိုမောင့်စိတ်ထဲမှာ
လေပြီးပူနေသော စိတ်အပူ၊ အမေက တစ်လိပ်၊ အဘွားကတစ်လိပ် ပေးလိုက်ကြတဲ့
ဖျာလိပ်နှစ်ထပ်ကြီးနှင့် ထိုဖျာလိပ်ထဲတွင် ထည့်ထုပ်ထားသော သူ့ပစ္စည်းအလေးတွေရဲ့
ဖိစီးမှုဒီဒဏ်တွေကို လွတ်ပြီဆိုပြီး ထိထိ မိမိနှင့်အားရဝမ်းသာ သက်ပျင်းကြီးကိုချရင်း...
သူ့ကိုလှမ်းခေါ်သော ဦးလေးကြီးထံသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။

“ဦးလေးကလည်း စောစောက ခေါ်ရောပေါ့ဗျာ”

ညိုမောင့်စကားလုံးတွေက ဒေါသဖြစ်နေသည့် စကားလုံးတွေဖြစ်နေသော်လည်း ညိုမောင့်မျက်နှာက
ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီးမို့ ဝမ်းသာကျေနပ်အားရစွာ ပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်ပါသည်။

“အေးကွာ... ငါလည်း မင်းကျော်သွားတော့မှ အတွေးရတာနဲ့၊ နွေဆိုသင်ဖြူးဖျာကလေး
ခင်းအိပ်ရတာ ဇိမ်ပဲကိုယ့်လူရ”

“အာ...ဟုတ်တာပေါ့... အစ်ကိုကြီးရ”

“ကဲ..ချစ်မိပါဦးကွာ၊ တစ်ချပ်ဘယ်လောက်ဆိုဈေးလဲ”

“ဗျာ...”

ညိုမောင် သူ့ကိုဖျာသည်နှင့် မှားခေါ်မှန်း ချက်ချင်းရိမ်မိလိုက်သည်။ သို့သော်...

“ကျွန်တော် ဖျာရောင်းတာမဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောဖို့ကို အားနာနေမိသည်။

ညိုမောင် မျက်နှာပျက်သွားတာကိုလည်း ဦးလေးကြီးက သတိထားမိသွားသည်။ သူ့မျက်နှာမှာလည်း
ညိုမောင့်ကို အားနာစိတ် ချက်ချင်းကြီးကိုရောက်သွားသည်။

သို့သော်... လူကြီးဆိုတာက လူငယ်ထက်တော့ ဣန္ဒြေအရာမှာ သာကြစမြဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဖျာသည်ခေါ်သော ဦးလေးကြီးကပင် ဣန္ဒြေကိုထိန်း၍ မေးသည်။

‘မင်း...ဖျာလိုက်ရောင်းတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား’

“ဟုတ်.. ဟုတ်တယ်... ဦးလေး၊ ကျွန်တော် အဆောင်လိုက်ရှာတာပါ”

“ဆောရီးကွာ ငါကလုပ်လိုက် ဖြစ်လိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ။ ကဲ... ကဲ... ဒါဆိုလည်း မင်းဖျာလိပ်ကြီးခဏချပြီး နားစမ်းပါဦးကွာ၊ ရေလေး ဘာလေးသောက်ရင်းနဲ့ပေါ့”

ခေါင်းပေါ်က ဖျာလိပ်ကြီးကို ချလိုက်ရသဖြင့် ညိုမောင့်ခန္ဓာကိုယ် ပေါ့ပါးသွားသည်။ သို့သော်.. အဆောင်ကို ရှာမတွေ့သဖြင့်စိတ်ကတော့ လေးလံနေဆဲဖြစ်၏။

“သော်သော်... သော်သော်...”

“ရှင်... ဖေဖေ”

“ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေသန့်တစ်ဘူးနဲ့ ဖန်ခွက်ယူလာခဲ့စမ်းဟာ”

“ရှင်...”

“ဟာ...ဒီကောင်မလေး နားထိုင်းနေလား၊ ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေတစ်ခွက် အဲ..ရေသန့်တစ်ဘူးနဲ့ ဖန်ခွက်တစ်ခွက်ယူခဲ့လို့ပြောနေတာ”

အိမ်ထဲက ဘာတုံ့ပြန်သံမှ မကြားရတော့...။ ဦးလေးကြီးက ခေါင်းကိုကုတ်သည်။ပြီးတော့ ခါးကိုထောက်သည်။

“အင်း.. ဒီခေတ်ကလေးတွေ ခက်တယ်ကွာ.. ခက်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဦး”

ညိုမောင်လည်း ဘာပြောရမှန်းမသိတာနှင့် ဝင်ထောက်ခံလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟာ.. ငါပြောတာ မင်းကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါ့အိမ်က ကလေးတွေကိုပြောတာ၊ ငါ့မှာ သမီးနှစ်ယောက်ရှိတယ်”

ထိုအချိန်တွင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရေသန့်ဘူးအဟောင်းကို ရေဖြည့်ပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ထားသော ရေသန့်ဘူးကလေးနှင့် ရေခွက်ကို ကိုင်ကာ ဦးလေးကြီး၏ နောက်ဘက်တွင် ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

“အကြီးမရော၊ အငယ်မရော တစ်ယောက်မှ အချိုးမပြေဘူး”

“ဦးလေး”

ရေသန့်ဘူးကိုထားသော ကောင်မလေးက နှာခေါင်းကိုရှုံ့နေပြီ။ မျက်နှာက မဲ့နေပြီ။ ထို့ကြောင့် ညိုမောင်က...

“ဦးလေး” ဟု တမင်သတိပေးခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် ဦးလေးကြီးက

“သူတို့နှစ်ယောက်ပုံစံကလေး တြိဂံလိုလို၊ စတုဂံလိုလို ပဉ္စဂံ၊ ဆဋ္ဌဂံ အိုကွာ ဘယ်လိုမှကို ထောင့်မကျိုးတာ ငါပြောပြမယ်”

“ဖေဖေ”

“ဟေ”

“ရော့”

ကောင်မလေးက ရေသန့်ဘူးနှင့် ရေခွက်ကို သူ့အဖေနားသို့ ဒေါသနှင့်စောင့်ချပေးရင်း ခြေကိုဆောင့်၍ ဆောင့်၍ အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားသည်။ အိမ်က နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးဖြစ်၏။

“မင်းကလည်း နောက်မှာ ရောက်နေရင် ပြောမှပေါ့ကွ”

“ဦးလေး...လို့ ကျွန်တော် ခေါ်ပြီး သတိပေးသားပဲ၊ ဦးလေးက သတိမထားမိဘဲ ဆက်ပြောနေတာကိုး”

“ကဲကွာ... ထားပါ၊ သူတို့စိတ်ဆိုးလည်း ခဏပါ၊ ကဲ.. ရော့ရေသောက်’

ဦးလေးကြီး ငဲ့ချပေးသော ရေကို ညိုမောင်တစ်ယောက် အားရပါးရသောက်ပါသည်။ ထိုသို့ ရေအားရပါးရသောက်နေတုန်းမှာပဲ ဦးလေးကြီးက မေးခွန်းတစ်ခု ထပ်မေးသည်။

“မင်းလိုက်ရှာနေတဲ့ အဆောင်က လိပ်စာပါလား၊ ပါရင် ငါ့ကိုပြစမ်း”

ညိုမောင် ရေကိုအားရပါးရ သောက်နေချိန်ကြီးမို့ ခေါင်းညိတ်၍ လက်ကာပြထားရသည်။
ရေကုန်သွားတော့မှ

“ပါတယ် ဦးလေး၊ ကျွန်တော့်မှာပါတယ်၊ ကျွန်တော်ပြမယ်”

ညိုမောင်က သူ့ကျောမှာ ပိုးထားသည့် စစ်ကျောပိုးအိတ်ကြီးကိုပါ ဖြုတ်ရတော့သည်။ လိပ်စာကို
ခုနက အလွတ်ကျက်ထားသော်လည်း အခုမေ့သွားပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
စစ်ကျောပိုးအိတ်ကြီးထဲက စာအုပ်ကလေးကို ထုတ်ပြီးပြောမှ သေချာမည်ဖြစ်သည်။

“တွေ့ပြီ၊ ဒီမှာ ဦးလေး၊ ဒေါ်တင်နွယ်တဲ့၊ ဂုလမ်း၊ အိမ်နံပါတ် (၂၈) ချမ်းသာသုခလမ်း၊
လှိုင်မြို့နယ်တဲ့”

“ချမ်းသာသုခလမ်းဆိုတာတော့ ဒီလမ်းပဲကွ၊ ဒေါ်တင်နွယ်ဆိုတာကတော့...၊ အင်း... ငါလည်း
ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေနဲ့သိပ်ပေါင်းဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ငါက ပန်းထိန်ဆရာကွ၊ နေဦး... နေဦး”

“သော်သော်ရေ... သော်သော်”

အိမ်ထဲမှ ဘာမှတုံ့ပြန်သံမကြားရတော့ဘဲ ကောင်မလေးနောက်တစ်ယောက်ထွက်လာသည်။
စောစောက ရေဘူးလာပေးတဲ့ ကောင်မလေးထက် နည်းနည်းငယ်ပုံရသည်။

“သော်သော်ပါဆိုနေမှပဲ”

“ရေဘူးသိမ်းတာကလည်း မော်မော် သိမ်းလည်း အတူတူပဲ”

“ရေဘူးသိမ်းဖို့မဟုတ်ဘူးဟ၊ ဒီက ကောင်လေး အဆောင်လိပ်စာ ရှာမတွေ့လို့ အဲ့ဒါမေးမလို့”

“အဆောင်လိပ်စာ...၊ မော်မော်ကို ပြလေ”

ဦးလေးကြီးက စာရွက်ပေးတော့ ကောင်မလေးက တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အားရပါးရပြုံးသည်။

“အန်တီနွယ်ဆို အဆောင်လား၊ အမလေး စောစောက ပြောရောပေါ့၊ ဟိုးမှာ အပြာရောင်
ဆေးသုတ်ထားတဲ့ ခုံတန်းပြာကလေးတွေလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ပါတယ်”

“အဲဒါ အန်တီနွယ် အဆောင်ပဲ”

“ဟာ... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ညီမလေးရာ၊ အခုညနေသာ အဆောင်ရှာမတွေ့ရင် ကျွန်တော် ဘယ်မှာအိပ်ရမှန်းတောင် သိမှာ မဟုတ်ဘူး ဦးရ”

“ဟာ... ဒါဆို ငါတို့ပါ ကံကောင်းသွားတာပေါ့၊ နို့မို့ရင်...”

“ဟာ... ဦးလေးကလဲ”

ညိုမောင် ရှက်ရှက်နှင့် ဖျာလိပ်ကြီးကို ကောက်ထမ်းပြီး ခုံတန်းပြာကလေးရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

သူ့အဆောင်သည်ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ။

သူနေရမည့် နေရာသည် ဘယ်လိုနေရာမျိုးလဲဆိုတာကို သူသိချင်လှပြီ။

ရွာမှာတုန်းက မြို့တက်ပြီး အဆောင်မှာ နေရတော့မည်ဆိုကတည်းက သူနေရမည့် အဆောင်ကို စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ရတာ အကြိမ်ရေကား မနည်းတော့။ အဆောင်အကြောင်းကို စိတ်ကူးမယဉ်ဘဲ အိပ်တဲ့ညတစ်ညမှ မရှိ။ ဒီလောက် စိတ်ထဲကစွဲလန်းခဲ့ရသော်လည်း ညိုမောင် အိမ်မက်ထဲမှာတော့ အဆောင်အကြောင်းကို တစ်ခါမှ အိမ်မက် မမက်ခဲ့ပါ။

အခု... သူ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ရသော အဆောင်ကလေးဆီကို ရောက်တော့မည်။

ခုံတန်းပြာကလေးရှိသည့် အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်တော့ တံခါးကို သေခလောက်အကြီးကြီးအား သံကြိုးကွင်းကြီးတွေနှင့် ချည်ထားတာကို တွေ့ရသည်။ သေခလောက်ကြီးက ခြံထဲဘက်အခြမ်းမှာရှိနေတာမို့ လူတော့ အိမ်ထဲမှာ ရှိရမည်ဟု ညိုမောင်တွေးလိုက်သည်။

ခြံကြီးထဲက အိမ်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အိမ်က ဟိုးရှေးခေတ်ကအိမ်မျိုးဖြစ်၏။ အိမ်နံဘေးဘက်မှ အုတ်လှေကားဖြင့် တက်လျှင် အိမ်ရှေ့ဝရန်တာတန်းကိုရောက်မည် ထိုဝရန်တာတန်းကနေ ခါးပန်း(ခပန်း) ကိုကျော်မှ အိမ်ရှေ့ခန်းကိုရောက်မည်။ အိမ်ရှေ့ဝရန်တာတန်း၏ လေးပေလောက်ကို သစ်သားဖြင့်ရိုက်ထားပြီး အပေါ်ပိုင်းကိုတော့ သံဇကာအကွက်ကြီးတွေနှင့် ကာ၍ထားသည်။

ခြံထဲမှာကတော့ အိမ်ဘေးအုတ်လမ်းကလေးဆီသို့သွားသော လမ်းကလေးမှ တစ်ပါး၊ အခြားနေရာတွေအားလုံးမှာ မြင်ပင်တွေ အလေ့ကျပေါက်ပင်ရိုင်းတွေ၊ ထိကရုန်းပင်တွေ

ရှင်ရှင်သန်သန်ကြီးကို ကြီးထွားနေတာကို တွေ့ရသည်။

ညိုမောင် ခုံတန်းပြာပေါ်သို့ သူ့ဖျာလိပ်ကြီးကိုချသည်။ပြီးတော့ဘယ်လိုခေါ်ရလျှင်ကောင်းမလဲဆိုတာ စဉ်းစားရသည်။“အိမ်ရှင်တို့” ဟုခေါ်လျှင် ကောင်းမလား။“အဆောင်ရှင်တို့” ဟု ခေါ်လျှင် ကောင်းမလား။“အန်တီတင်နွယ်” လို့ခေါ်လျှင် ကောင်းမလား။“အန်တီနွယ်ရေ” လို့ပဲ ခေါ်လျှင် ကောင်းမလား။ အထဲမှာ လူရှိဟန်တူသော အိမ်ကြီးကတော့ ပကတိငြိမ်နေတာကိုတွေ့နေရသည်။ ဒီလို အခြေအနေမျိုးဆိုလျှင် ညိုမောင် အမြဲတွေဝေနေတက်လေ့ရှိသည်။မခေါ်မဖြစ်မို့ တကယ်ခေါ်ဖြစ်သွားတော့...

“အန်.. အန်တီရေ.. အန်တီ..”

ခြံကလေးထဲမှဘာတုံ့ပြန်မှုမျှ မရ၊ ထိုကြောင့် ညိုမောင် အားပိုရှိသွား၏။

“အန်တီ.. အန်တီ... အန်တီရေ...”

ခြံကလေးထဲမှာရှိသည့် အိမ်ကလေးထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်ရှားသွားသည်ဟု ညိုမောင်ထင်သည်။ ထိုကြောင့်ပို၍ အော်သည်။

“အန်တီ.. အန်တီ...အန်...”

“လာပြီလို့ ငါပြန်ပြောနေတာကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အော်ရတာလဲဟင်”

တင်းမာပြတ်သားစူးရှသော အသံကြောင့် ညိုမောင် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့ဘဲ လန့်သွားသည်။ ရင်လည်း တော်တော်တုန်သွား၏။ခဏကြာတော့ ဘေးတံခါးမှ အသက်လေးဆယ်ကျော် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်တောင့်တောင့်နှင့် မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ထွက်လာသည်။ ဘေးလှေကားသုံးထစ်ကို ဆင်းပြီးကတည်းက ခြံဝက ညိုမောင့်ကို ရင်ဆိုင်သောအကြည့်သည် တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းသော အကြည့်ဖြစ်သည်။ ခက်ထန်သော အကြည့်မျိုးမဟုတ်ဘဲ တင်းမာပြတ်သားသော အကြည့်ဟုဆိုလျှင် ပိုမှန်လိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် ဒေါ်တင်နွယ်သာ ဖြစ်ရမည်။

“ကျွန်တော် အဆောင်... နေဖို့ လာတာပါ”

“အဆောင်က လူပြည့်သွားပြီ...”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာတော် ရေးပေးလိုက်တဲ့ စာပါပါတယ်ခင်ဗျ”

ထုံးစံအတိုင်း ညိုမောင်က သူ့စစ်လွယ်အိတ်ကြီးကို ဖြုတ်ပြီး အသေအချာသိန်းထားသော စာကိုထုတ်၍ပြသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက မျက်မှောင်ကိုကျပျံ့ရင်း စာကိုဖတ်သည်။ ပြီးတော့မှ မျက်နှာပေါ်ရှိ တင်းမာမှုက လျော့ကျသွားပြီး....

“အေး... ငါက ဆရာတော့်ဆီက လူရှိလို့ လူပြည့်သွားပြီလို့ ပြောတာ၊ မင်းက ဆရာတော်ဆီက လူဆိုတော့ ပြီးပြီပေါ့”

အမျိုးသမီးကြီးက ပြောရင်း တံခါးသေ့ကိုဖွင့်။ သံကြိုးကြီးများကိုဖြည်သည်။ ညိုမောင်လည်း ကျောပိုးအိတ်ပြန်လွယ်၊ ဖျာလိပ်ကိုထမ်းပြီး အန်တီကြီးနောက် လိုက်ခဲ့ရ၏။ သူတို့နေရမယ့် အဆောင်က အိမ်အနောက်ဘက်ရှိ ကြမ်းခင်း၊ ပျဉ်ကာသွပ်မိုး သပ်ရပ်သော အဆောင်ကလေးသာ ဖြစ်ပါသည်။

“ကဲ... မင်းက နောက်ဆုံးရောက်လာတဲ့သူဆိုတော့ ဟိုဘက်ထောင့်က ကျန်တဲ့ခုတင်မှာ နေရာရမယ်”
“ဟုတ်ကဲ့... အန်တီ”

ညိုမောင် စကားဆုံးတော့ အန်တီကြီးက ညိုမောင်ကို စူးခနဲနေသော အကြည့်ဖြင့် စိုက်၍ကြည့်သည်။ ညိုမောင် ကြောင်သွားသည်။ သူ ပြောသည့်စကားထဲမှာ မှားစရာ ဘာမှမရှိပါ။

“မင်း... ငါ့ကို နောက် မမနွယ်လို့ ခေါ်ရမယ် ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့.. အန်... အဲ မမနွယ်”

မမနွယ်က အဆောင်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ညိုမောင်က ပခုံးကိုတွန့်ကာနောက်မှလိုက်ဝင်သွားသည်။

“မင်း အဆောင်နေဖူးသလား”

“မနေဖူးဘူး ခင်ဗျ”

“အေး... အဲဒါဆိုရင် ငါပြောတာ နားထောင်၊ မင်းတို့ အဆောင်ကို သန့်ရှင်းရေး နေ့စဉ်လုပ်ရမယ်၊ ငါ့အဆောင်က ပွစိရှပ်ယှက်နေတာ ငါမကြိုက်ဘူး၊ အမှိုက်ကို မြေကြီးပေါ်မပစ်ရဘူး၊ ဟိုမှာအမှိုက်ပုံး၊ အဲဒီအထဲထည့်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ဘယ်သူငယ်ချင်းကိုမှ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ညအိပ်လက်မခံရဘူး၊ အဆောင်တံခါးကို ၇ နာရီမှာ ပိတ်တယ်၊ အဲဒီထက် နောက်ကျရင် ကြုံရာအိပ်ပေတော့၊ တံခါးသေ့ကို ငါတစ်ယောက်ပဲ ကိုင်တယ်” မမနွယ်သည် မောသွားသလို ခဏနားသည်။

“နောက်ပြီးတော့ အဆောင်မှာ ဘာတစ်ခုမှ ချက်ပြုတ်စားလို့ မရဘူး၊ မင်းတို့အဆောင်မှာ ထင်း၊ မီးသွေး ဘာမှမသုံးရဘူး၊ လျှပ်စစ်မီးဖိုအတွက်လည်း ငါက ဘာပလပ်ပေါက်မှ တပ်ပေးမထားဘူး၊ စာမေးပွဲနားနီးတာတို့ ဖျားတာ နာတာတို့ရှိရင်တော့ ခေါက်ဆွဲထုပ်တို့ ကြာဇံထုပ်တို့ ပြုတ်သဏ္ဌာန်ရအောင်ငါပလက်ပေါက်တစ်ခုချပေးထားမယ်၊ အေး... နောက်ဆုံးနဲ့ အရေးအကြီးဆုံးကတော့မိန်းမကိစ္စပဲ၊ ဒီအဆောင်ထဲကို ဘယ်မိန်းမမှ ဝင်ခွင့် ဘာအကြောင်းနဲ့မှ မပေးဘူး သူငယ်ချင်းတို့ ရည်းစားတို့မထားရဘူး မပြောဘူးနော်၊ ပါလာရင် ရှေ့မှာခုံတန်းပြာတွေခွဲတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့.. အန်.. အဲ မမနွယ်” မမနွယ်က မျက်စောင်းအလတ်စားတစ်ချက်ထိုးလေသည်။

“အေး...အဲဒီခုံတန်းပြာဟာ မင်းတို့မိန်းကလေးတွေအတွက် နယ်မြေအကုန်ပဲ၊ အဲဒီမှာပဲ ထားခဲ့၊ ဒီခြံထဲမှာ မိန်းကလေးဆိုလို့ ငါတစ်ယောက်ပဲ ရှိရမယ်”
ညိုမောင် ပြုံးမိသည်။

“ဘာပြုံးတာလဲ”

သူပြုံးမိသည့် စိတ်ကူးအတိုင်းသာ ပြောရလျှင် ဒီအဆောင်က ချက်ချင်းလက်ငင်းကြွမြန်းရမှာ သေချာသောကြောင့် ဆရာတောင့်ထံမ ယူခဲ့သည့် ငါးပါးသီလထဲမှ သီလတစ်ပါးကျိုးရလေသည်။

“ဪ... ဟိုလေ.. မမနွယ်က တကယ်စနစ်တကျ တွက်ထားတာကို တွေးမိသွားလို့ပါ”

“နင်တို့လို ငတိမျိုးတွေနဲ့ အဲဒီလောက် စနစ်ကျထားမှ တော်ရုံကျတာ၊ စနစ်ကျတယ် ကျတယ် ငါကတော့ ဒါဆိုရင် ဒါပဲ၊ နောက်ဆုံး တစ်ခုရှိသေးတယ်၊ မင်း ဂစ်တာတီးတက်သလား”

“ဗျာ...”

“ဂစ်တာတီးတက်သလားလို့ မေးတာ”

“ဟာ ..ဒုက္ခပဲ၊ ကျွန်... ကျွန်တော် ဂစ်တာ မတီးတက်ဘူးခင်ဗျ”

ဒီတစ်ခါတော့ မမနွယ်သည် မျက်စောင်းကြီးကိုလည်း ထိုး၊ သက်ပြင်းကြီးကိုလည်း ချ၊ ခါးကြီးကိုလည်း ထောက်ခါ ညိုမောင့်ကို ဘုကြည့်ကြည့်လေသည်။ ညိုမောင့်မှာ မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် ဖြစ်နေ၏။

“ဒီမှာ ကိုယ်တော် ဂစ်တာတီးတော် မမူတက်တာကောင်းတာပေါ့ရှင်။ ကောင်းတာပေါ့ရှင် ကောင်းတာပေါ့၊ တီးတော်မူတက်ရင် ဟောဒီ တပည့်တော်မက ည ၇ နာရီပဲ တီးခွင့်ပေးတယ်လို့ ပြောတော်မူမလို့ပါ တကတည်း”

“ဟာ...မမနွယ်.. အဲဒီလို မပြောရဘူးလေ၊ အဲဒါ ဆရာတော်ကြီးတွေကို လျှောက်မှ လျှောက်ရတာ မမနွယ်ရဲ့”

“အမလေး ဒုက္ခပါပဲ၊ မှားတော်မူပါတယ်၊ မှားတော်မူပါတယ်၊ အဲဒါမင်းကိုတမင်ရွံ့ပြီးပြောနေတာပေါ့၊ သိပြီလား... သိပြီလား”

“ဪ...”

ဒီတော့မှ ညိုမောင် သဘောပေါက်၍ ခေါင်းကို ကုတ်ရင်း စပ်ဖြူဖြူဖြစ်သွားသည်။

“အင်း... တော်ပါသေးရဲ့ သိတော်မူပေလို့၊ ကဲ.. ကိုယ်တော် ကျွန်မလည်းပြောစရာကုန်ပြီ ခေါင်းလည်း တော်တော်လေး နောက်သွားပြီ အဲဒီတော့ မင်း အဆောင် မင်းသွားနားတော့၊ မင်းက နောက်ဆုံးရောက်တဲ့လူဆိုတော့ လွတ်နေတဲ့ကုတင်က မင်းအတွက်ပဲ၊ သွားတော့”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

ညိုမောင် ဖျာလိပ်ကြီးထမ်းပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာ အခုမှ ပေါ့၍သွား၏။

“ဪ... ဟေ့..ဟေ့ ညကျရင် မင်းနာမည် အဖေနာမည် နိုင်ငံသားစစ်ဆေးရေးကတ်မိတ္တူနဲ့ ဓာတ်ပုံသုံးပုံ လာပေးထား၊ မင်းကို အဆောင်နေည့်စာရင်းတိုင်ရမှာ၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးသား မရှိရင် သွားရိုက်ထား”

“ဟာ.. ရှိပါတယ်ခင်ဗျ၊ ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ဓာတ်ပုံတွေရိုက်ပြီးသားတွေ အများကြီး ပါလာပါတယ်”

“အေး...ဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

လောကကြီးထဲမှာ ဒီလို အူကြောင်ကြောင် ငတိကလေးတွေလည်း ရှိပါသေးလားဆိုတာ ဒေါ်တင်တင်နွယ်ခေါ် မမနွယ် ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်သွားလေသည်။

အခန်း (၂)

ညိုမောင် ရွာမှာတုန်းက သူ့အကြိမ်ကြိမ် အိမ်မက်မက်ခဲ့ရသော အဆောင်ကလေးကို ဝင်ပြီး အခန်းကို ငေးနေမိသည်။ ခုတင်လေးခုရှိပြီး ခုတင်တစ်ခုနံဘေးတွင် သုံးပေခွဲအမြင့်ရှိသော သစ်သားခုံကလေးတွေတစ်ခုစီရှိသည်။ ကျန်ခုတင် ၃ ခုကတော့ အိမ်ရာခင်းတွေ၊ စောင်တွေ၊ ခေါင်းအုံးတွေ ခုတင်နံဘေးက စင်ကလေးပေါ်မှာလည်း နာရီတွေ၊ ရေခွက်တွေ၊ မှန်တွေ၊ ဘီးတွေ စသည့် တိုလီမိုလီပစ္စည်းကလေးတွေနှင့် ရှိနေကြသည်။ ညိုမောင်ကိုစောင့်နေသော ခုတင်ကလေးတစ်လုံးသာ ဘာပစ္စည်းမှ မရှိ။ ပကတိဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်လျက်ရှိသည်။

ခုတင်ကလေးသည် သစ်ရိုင်းပကာသားဖြင့် ရိုက်ထားသော ခုတင်ကြမ်းကလေးတစ်လုံးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ခုတင်ကလေးသည်သူ့ကိုရှက်ပြီးခေါင်းကလေးကိုငုံထားသောအပျိုမလေး တစ်ယောက်နှင့် တူသည်ဟု ညိုမောင် ထင်ချင်သည်။

မကြာခင် သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု ညိုမောင်သိနေပါသည်။ ခုတင်ကလေးပေါ်သို့ အမေပေးလိုက်သော ဖျာကိုခင်းသည်။ ပြီးတော့ အဘွားထည့်ပေးလိုက်သော ဂွမ်းစောင်ကိုခင်းသည်။ ပြီးတော့ ဒေါ်လေးထည့်ပေးလိုက်သော ခေါင်းအုံး၊ သူခြုံနေကျ အညာစောင်အနီကွက်ကလေး၊ နံဘေးက စားပွဲကလေးပေါ်မှာတော့ ပရိတ်ကြီးဆယ့်တစ်သုတ်၊ သူကျက်နေကျ အင်္ဂလိပ်စကားပြောစာအုပ်၊ ပြီးတော့ အလတ်စား အဘိဓာတ်စာအုပ်၊ မှတ်စုစာအုပ် ဖောင်တိန်နှင့် ခဲတံတွေထည့်သည့် ကွန်ပါဘူးကလေး အားလုံးနေသားတကျပြင်ဆင်ပြီးတော့ သူ့ကျောပိုးအိတ်ကြီးကို ခုတင်အောက်ကို သွင်းလိုက်ပြီး စိတ်ကိုလျှော့ချရင်း သူပိုင်ခုတင်ကလေးမှာ လှဲလိုက်တော့မှ သူဘယ်လောက်ပင်ပန်းနေသည်ဆိုတာကို သိရသည်။

ဒီနေ့သည် ရန်ကုန်မြေကို သူပထမဦးဆုံး ခြေစချသည့်နေ့ဖြစ်သည်။ သူ့အတွက် နောက်ဘက်ကို တစ်လှမ်းမှ ဆုတ်ခွင့်မရှိသော ကျားကုတ်ကျားခဲ နေရာကလေးတစ်နေရာလည်း ဖြစ်၏။ ဒီနေရာကလေးကနေ သူ့ကိုလွင့်စင်ထွက်သွားအောင် လုပ်မည့် စိန်ခေါ်မှုတွေအများကြီးရဲ့မှာ ရှိနေမှာသေချာသည်။ ကြိုဆိုမည့်လက်ကတော့ ခုထိ မတွေ့ရသေး တွေး၍ပင်မရသေး။

သို့သော်.. ဘယ်လိုစိန်ခေါ်မှုမျိုးကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီနေရာကလေးကနေ သူ့ကြံကြံခုခံတော့မည်ဟု ညိုမောင် ရဲရင့်စွာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ ထိုသို့တွေးရင်းနှင့် နှစ်ရက်ဆက်တိုက် အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ခဲ့ရသော ညိုမောင်သည် အိပ်ကောင်းခြင်းထဲသို့ ရောက်သွားလေသည်။

အိမ်စက်ခြင်းဟူသော တွင်းနက်ကြီးထဲသို့ ညိုမောင့်၏ စိတ်အားအင်တစ်ခုလုံး အဆုံးအမဲ့နှစ်သက်စွာမျောကျသွားလေသည်။

ဟက်ဟက်ပက်ပက် အားရပါးရ ရယ်သံကြီးကြောင့် ညိုမောင် အိပ်ရာမှ လန့်ပြီးနိုးလာသည်။ နိုးကာစက သူသည် သူ့အိမ်မှာ အိပ်နေသည်ဟုပဲ ထင်လိုက်မိသေး၏။ နောက်တော့မှ သူ့ဦးနှောက်သည် ချက်ချင်း အလုပ်လုပ်လိုက်သည်။

ရန်ကုန်၊ အဆောင်၊ မမနွယ်စည်းကမ်းများ.....

ဒါဆိုလျှင် အခုသူတွေ့နေရသော လူနှစ်ယောက်သည် သူနှင့် အတူနေရမည့် အခန်းဖော်တွေသာ ဖြစ်ရမည်။

“ဆောရီဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ရယ်သံကြောင့် နိုးသွားတာထင်တယ်”

“ဟာ ...မဟုတ်ပါဘူး၊ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ရောက်လာတော့ ခရီးပန်းတာနဲ့

တုံးခနဲအိပ်ပျော်သွားတာ၊ အခုနိုးတာ နိုးချင်လို့ပါ။ **Battery** ပြည့်သွားတဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ၊

ကျွန်တော့် ကမပြည့်သေးရင် ရယ်သံမပြောနဲ့ ဆင်အော်သံတောင် မနိုးဘူး”

သူတို့သုံးယောက် ရယ်ဖြစ်လိုက်ကြသည်။

“ကျွန်တော်က ဇော်သစ်နိုင်ပါ၊ ကိုဇော်လေးလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ ဒီကောင်က မိုးမြတ်ဝင်း ကိုမိုးပေါ့”

အသီးသီး ကမ်းပေးလာသော လက်တွေကို ညိုမောင် လိုက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီးတော့ မိတ်ဆက်ရသည်။

“ကျွန်တော်က ညိုမောင်ပါ၊ ရွှေဘိုဘက်ကပါ”

“ရွှေဘိုမြို့ပေါ်ကလား”

“အာ... မဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ၊ ရွှေဘိုမြို့ကနေ ကျွန်တော်တို့ရွာကို တစ်ရက်သွားရသေးတယ်၊ လမ်းက နေ့ဝက်လောက်အထိပဲ လှည်းလမ်းပေါက်တယ်၊ ကျန်တာ ကုန်းကြောင်းပဲ”

“အား... တော်ပြီ တော်ပြီ ဟက်စကီးတစ်စင်းလောက် ဝယ်နိုင်မှပဲ လိုက်လည်တော့မယ်”

သူတို့သုံးယောက် ရယ်ဖြစ်ကြပြန်သည်။

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်အတွက်တော့ Lucky man ပဲ ၊ ကျွန်တော်က ကားပွဲစားပါ ၊

ဒီငွေတဲတွေနဲ့နေရတာ ဒီတစ်လလုံး တစ်ခါမှ အလုပ်မဖြစ်ဘူး၊ ကဲ..အခု ခင်ဗျားရောက်လာတော့မှပဲ ဒီနေ့ ကျွန်တော် လေးပုံးလောက်ရလာတယ်၊ ပြီးရင် ဆိုင်သွားမယ်ကွာ”

“ဟာ... တိုးလွင်ကြီးကို မစောင့်တော့ဘူးလား”

“ဟေ့ကောင် ကိုမိုး၊ ငါပြောကတည်းက ပြီးရင်ဆိုတဲ့ စကားပါတယ်နော်၊ ဟိုငတိ company ကပြန်လာမှပေါ့ကွ”

ပြောစရာစကားကုန်သွားသဖြင့် ညိုမောင်က သူ့ခုတင်ကလေးပေါ်မှာထိုင်သည်။

“အခု မကြာခင်လာတော့မယ်ကောင်က ကျော်မြင့်ဦးတဲ့၊ ကိုကျော်ပေါ့ဗျာ၊ ဒီခုတင်က သူ့ခုတင်လေ၊

ခင်ဗျားနဲ့ သူ့ခုတင်ဘေးချင်းကပ်လျက်နေရမှာ”

“ဪ... ကောင်းပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ကိုညို အဘွားကြီးနဲ့ တွေ့ပြီးပြီလား”

“အဘွားကြီး.. ဟင်အင်း၊ ဘယ်အဘွားကြီးနဲ့မှ မတွေ့ရသေးဘူး”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီအဘွားကြီးနဲ့မတွေ့ဘဲနဲ့ ခင်ဗျား ဒီအဆောင်ထဲကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မရောက်နိုင်ဘူး”

ကိုညို သေသေချာချာစဉ်းစားသည်။ ဒီခြံထဲမှာ အဘွားကြီးတစ်ယောက်ထပ်ရှိနေနိုင်သေးသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဒီအဆောင်ထဲကိုတော့ မမနွယ်ဆိုတဲ့ အစ်မတစ်ယောက်ကလိုက်ပို့တာပဲ၊

အဲဒီအဘွားကြီးရဲ့သမီးလား မသိဘူး”

ကိုညိုစကားဆုံးသည်နှင့် ကိုမိုးနှင့် ကိုဇော်တို့က အားရပါးရရယ်၍ လက်ဝါးများကို အထက်အောက်ရိုက်ပြီး ပုတ်လိုက်ကြသည်။

“ငါတို့ပြောတဲ့ အဘွားကြီးဆိုတာ အဲဒီ မမနွယ်ကိုပဲ ပြောတာပေါ့ကွ”

“ဟာ... သွားမလုပ်နဲ့နော်၊ အန်တီလို့ခေါ်တာတောင်မှ သူက ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူးဗျ”

“အေး.. ရှေ့ကျရင် မမနွယ်ပေါ့ကွာ၊ ကွယ်ရာမှာ ငါတို့က သူ့ကိုအဘွားကြီးလို့ပဲခေါ်တယ်”

ညိုမောင် သဘောတူပြီး ခေါင်းကိုညိတ်သည်။

ညိုမောင်ရသည့် သူငယ်ချင်းတွေက ခင်စရာပျော်စရာကောင်းနေသဖြင့် ညိုမောင့်စိတ်ထဲမှာ ဘာအလုံးကြီးမှ မရှိတော့၊ ဒါပေမ့် တစ်ခုခုတော့ လိုနေသလို ထင်ရသည်။ ညိုမောင် ခဏစဉ်းစားသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော် ရေချိုးချင်တာ”

ညိုမောင် ရုတ်တရက် ထအော်သဖြင့် ကိုဇော်နှင့် ကိုမိုးပင် လန့်၍သွား၏။ ဟုတ်သည်။ သူ ရေချိုးရတာ နှစ်ရက်ကျော်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

ဒီအဆောင်လေးအနောက်ဘက်မှာ ရေချိုးကန်ရှိတယ်၊ မင်းမှာ ရေနွက်နဲ့ဆပ်ပြာပါလား”

“အေး...”

ညိုမောင် ခေါင်းကိုကုတ်သည်။ မပါ။ သူ အရေးအကြီးဆုံးပစ္စည်းကိုမှ မေ့ကျန်လာခဲ့သည်။ လမ်းမှာ ဝယ်ဖို့ကိုလည်း မစဉ်းစားမိခဲ့။

“ကဲ...ကဲ ဒါဆိုလည်း ငါ့ရေနွက်နဲ့ ဆပ်ပြာခွက်ပဲ ယူသွားတော့၊ ဟော ဟိုမှာ အပြာရောင်ကလေး... ဇော်...လို့ အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားတယ်၊ ဆပ်ပြာခွက်လည်း အဲဒီထဲမှာ ရှိတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ... ကိုဇော်ရာ”

ညိုမောင် ရေနွက်ကိုယူပြီး အိပ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ပြီး အုတ်ကန်ကို ရှာသည်။ တွေ့တော့ ရေညှိတွေက အုတ်ကန်တစ်ခုလုံးကို စိမ်းစိမ်းထ၍နေသည်။ လူတစ်ယောက်စာ သွားလမ်းကလေးကလွဲ၍ ကျန်နေရာတွေမှာ မြင်ရိုင်းပင်ကြီးတွေက ဟီးဟီးထနေသည်။

ညိုမောင်.. ခေါင်းကို ခါလိုက်သည်။ပြီးတော့ အဆောင်ထဲပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့

ပိုက်ဆံအိတ်ကိုယူ၍ ပြန်ထွက်သွား၏။

“ဒီကောင်က မင်းပစ္စည်းကို သုံးချင်ပုံ မရဘူးနဲ့တူတယ်ကွ”

“ဒီကောင့်ပုံကြည့်ရတာ ဒီလိုတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး၊ သတိရတုန်း ဝယ်ထားလိုက်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးနေမှာပါ”

ကိုဇော်က အေးအေးဆေးဆေးပင်ပြောသည်။ ကိုဇော်ဒီနေ့ အရာရာကို သည်းခံနေနိုင်သည်။ ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်သည်။ မနက်က သူ့ဆီက အကျီအကောင်းစားကိုမှ ရွေးပြီး ငှားဝတ်သွားသော တိုးလွင်ကြီးကိုပင်ခွင့်လွှတ်နေမိသည်။ ကိုတိုးတိုး Company ကဝတ်စုံပေးသော်လည်း Company မှအပြန် သူ့ကောင်မလေးနှင့်လျှောက်လည်ရန်အတွက် ငှားသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုဇော် စိတ်သဘောထားကြီးမှာပေါ့။ ဒီနေ့ ဘာမှမဟုတ်ဘဲ လေပေးဖြောင့်ရုံကလေးနှင့် ငွေငါးသိန်းလောက် ရလောက်တာကိုး။ ဒီတော့ ကိုဇော်အတွက် လောကကြီးသည် အားလုံးလှပ၍နေလေသည်။

မမနွယ် အိပ်ရာက နိုးတော့ ဘလက်ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖျော်သောက်သည်။

နေ့လယ် အိပ်ရာကအထ လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေတာတွေ နည်းနည်းတော့လျော့သွား၏။ ပြီးတော့ ဘာရယ်မဟုတ်၊ အဆောင်ရှိရာ ပြတင်းပေါက်သို့ မမနွယ်ထွက်ခဲ့သည်။ အရင်ကဆိုလျှင် မမနွယ်သည် ထိုပြတင်းပေါက်ကို သွားလေ့မရှိပါ။ ထိုပြတင်းပေါက်ကို အမြဲပိတ်ထားလေ့ရှိ၏။ သူ့နှမ ထားထားနွယ်နှင့် အိမ်ဖော်မကလေး မိသန်းပင် ထိုပြတင်းပေါက်နားသို့ မကပ်ရ။ အခုတော့ ဘာရယ်မဟုတ် အဆောင်သား အသစ်ရောက်လာသဖြင့် ဘာများထူးဆန်းနေမလဲ ဆိုတာ ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ မမနွယ် မျက်လုံးပြူး၍သွားလေသည်။

ညိုမောင်...။

ရေညှိတွေ တက်ချင်တိုင်းတက်ပြီး စိမ်းနေသော အုတ်ကန်ကြီးကို သံဘရပ်စ်ဖြင့် ကုံး၍တစ်မျိုး၊ ထ၍တစ်ဖုံ ငုတ်တုတ်တစ်ပုံစံတိုက်၍ နေသည်။ ရေပတ်ပတ်လည်မှာ ပေါက်နေသော မြင်ပင်ရှည်ကြီးတွေကိုလည်း ပေါက်တူးဖြင့် ပေါက်ထားပြီးဖြစ်သဖြင့် ရှင်း၍နေသည်။ မမနွယ် ဘက်ကမြင်နေရသော ရေကန်၏ မျက်နှာပြင်နှစ်ဖက်စလုံးမှာ ဘာရေညှိမှ မရှိတော့။ ဖြူဖွေးကာ အင်္ဂတေသားဖြင့် သန့်စင်၍နေသည်။ ညိုမောင်သည် ရေကန်၏ နောက်ဆုံးဘက်မျက်နှာပြင်ကို သံဘရပ်စ်ဖြင့် အားသွန်ခွန်စိုက် တိုက်၍နေသည်။

မမနွယ် ဒေါသအရမ်းထွက်သွားသည်။

ဒါ... ဟိုကောင်တွေပဲဖြစ်ရမယ်။ အဆောင်ကျောင်းသားသစ်ရောက်တယ်ဆိုပြီး တမင်ပညာပေးတာပဲဖြစ်ရမယ်။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။

“ဒီမယ်...မင်းတို့ အဲဒါမျိုးဗိုလ်ကျတာ ကောင်းသလားကွ”

“ခင်ဗျာ..”

ကိုမိုးစာအုပ်ဖတ်ရင်းက ကြောင်၍သွားသည်။ မမနွယ် ဒေါသက မျက်နှာတစ်ခုလုံးနီရဲနေအောင်ကို ထင်ထင်ရှားရှားကြီးရှိ၍နေသည်။ ကိုဇော်ကတော့ သူ့နားထဲတွင်ထည့်ထားသည့် MP3 စီဒီပလေယာကလေးနှင့်မို့ မမနွယ်၏ အသံကို မကြား၊ လက်ဖျောက်ကလေးတီးကာ တီးကာဖြင့် ခေါင်းကလေးကို ညိတ်ရင်း ညိတ်ရင်း ကနေသည်။

မမနွယ်သည် ကိုဇော်အနားသို့သွားကာ နားထဲမှ earphone ကိုဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“သွား...မင်းတို့ပါ သွားဝိုင်းလုပ်”

“ခင်ဗျာ...”

“ဘာ အခုမှ ဘာခင်ဗျာ... ဘာခင်ဗျာ လုပ်နေတာလဲ၊ ငါကလည်း အဲ့ဒီလို ဗိုလ်ကျတာမျိုးဆို သိပ်မုန်းတာသိရဲ့လား၊ မောင်ဇော်ရဲ့၊ မင်းလည်း နေစရာမရှိလို့ နေတဲ့လူ၊ သူလည်း နေစရာမရှိလို့ နေတဲ့လူ၊ ဘဝတူချင်း မင်းတို့ ဗိုလ်မကျချင်ပါနဲ့ကွ၊ သွား...မင်းတို့ပါ ဝိုင်းလုပ်.. ဒါပဲ”

ကိုဇော်နှင့် ကိုမိုး တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေကြသည်။

“သွား...ဝိုင်းလုပ်လို့ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

“ကျွန်တော်တို့ မမနွယ်ပြောနေ၊ ဆူနေတာတွေကို ဘာမှ နားမလည်ဘူး မမနွယ်၊ ဘာကိုသွားလုပ်ရမှာလဲ”

“အောင်မာ... မင်းတို့ ဒီနေ့မှ အသစ်ရောက်လာတဲ့ ကောင်လေးကို ပညာပေးပြီး ရေကန်ဆေးခိုင်းထားတယ် မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျား”

ညိုမောင့်ဆီရောက်သွားကြတော့ ညိုမောင်လည်း အံ့သြ၍နေသည်။

“မဟုတ်ဘူး အန်တီ၊ အဲ ...မမနွယ်၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော်တို့ကတာပါ၊ ကျွန်တော့်ကို သူတို့ကမခိုင်းပါဘူး၊ ရေချိုးဖို့လာတော့ ရေကန်က တော်တော်ကြီးကို အခြေအနေဆိုးနေတာနဲ့...”

“အေးပေါ့... အေးပေါ့၊ ငါနားလည်ပြီ၊ မင်းက လူလိုသိတက်တာကိုး၊ ဒီမှာရှိတဲ့ကောင်တွေကတော့ ရေကန်ဒွတ်တက်ရုံမကလို့ ရေကန်ကြီးပြိုကျသွားလည်း ကျန်တဲ့နေရာမှာရှိတဲ့ ရေကိုချိုးမှာပဲ၊

အဆောင်ကို ပိုက်ဆံပေးပြီးနေတာ ကိုယ့်အိမ်မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ စိတ်တွေနဲ့နေကြတဲ့ ကောင်တွေလေ...သွား... ဝိုင်းလုပ်ပေးလိုက်”

“ဟာ...ပြီးပြီ မမနွယ် ရေနံထဲက ရေတွေဖောက်ချဖို့ပဲကျန်တော့တာ၊ ဘာမှမလိုတော့ဘူး၊ ရပြီ...မမနွယ်... ရပြီ”

မမနွယ်က ဖင်ကုတ်ခေါင်းကုတ်လုပ်နေကြသော ကိုဇော်တို့ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ဝမ်းသာသွားကြတယ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝမ်းမသာပါဘူး”

“အေး... တကယ်ဝမ်းမသာရအောင်၊ အဆောင်ခေါင်မိုးပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ပိုးမျှင်တွေသွားရှင်း၊ ညကို မမလာကြည့်မယ်၊ ဟိုကော်ငလည်း တော်တော့ ချီးမွမ်းတိုင်း စွတ်ပ်ပြမနေနဲ့၊ ဒီနေ့မှ ခရီးဝေးက ရောက်တာ နားဖို့လိုတယ်၊ တော်ရုံဆိုတော်ပြီ”

“ကန်အောက်ခြေမှာ နွံတွေနဲ့ သဲတွေရော၊ သစ်ရွက်ဆွေးအမှိုက်တွေရော အများကြီး မမနွယ်ရဲ့အဲဒါလေးတွေ သန့်ပြီးသွားရင်ပြီးပါပြီ၊ ပြီးတော့ နေ့ခင်းက ကျွန်တော် တရားအိပ်ထားပါသေးတယ်”

“အင်း... မင်းကတော့ကွာ”

“ရေဖွင့်ရင် ဘယ်ကဖွင့်ရလဲဟင် မမနွယ်”

“ဟို အိမ်နံရံမှာ အမိုးကလေးအုပ်ပေးထားတာ တွေ့လား၊ အေး အဲဒါ မော်တာဖွင့်တဲ့ခလုတ်ပဲ”

“သူက ဘယ်ယောကျာ်းယူတော့မလဲကွ၊ ငါတို့ကို သူ့သားတွေပြောသလို ပြောချင်တိုင်းပြောလို့ရနေတာကိုး”

“ဒါကိုတော့ သွားအပြစ်မတင်နဲ့လေကွာ၊ ဒီလောက် အဆောင်လခနဲ့ ဒီလိုအိမ်မျိုး၊ ဒီလိုအကျယ်အဝန်းမျိုးကို ဒီနားမှာ ဘယ်အဆောင်ရှိသလဲ၊ ဝင်းအောင်တို့ အဆောင်ကိုသွားကြည့်စမ်း၊ ခုတင်မပါဘူး။ အလျားလိုက်ကြမ်းပြင်မှာတန်းစီအိပ်ရတာ ကိုယ့်ပစ္စည်း ကိုယ့်ဘေးနားထား၊ ကိုယ့်သေတ္တာ ကိုယ့်ခြေရင်းထားပြီး အိပ်ရတာ၊ အိမ်သာဆိုလည်းကြည့်ဦး၊ စုတ်ပြတ်နေတာ၊ ဒီမှာက ဗိုလ်ထိုင်နဲ့...ကဲ....”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုဇော်ရာ၊ ငါက အခိုင်းသာခံလိုက်ချင်တယ်၊ နားပူတဲ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်တာ၊ မင်းကလည်း ရှည်ပြီး ဒီရေကန်ကို သွားဆေးတယ်၊ ဆေးချင်ရင်လည်း ငါတို့ကိုပြောမှပေါ့”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီနေ့မှတွေ့တဲ့လူတွေဆိုတော့ အားနာပြီး မခေါ်တာပါ၊ ပြီးတော့ ဒီလောက်လုပ်ရတာ ကျွန်တော့်အတွက်မပင်ပန်းပါဘူး”

“အေးပေါ့ကွာ၊ မင်း ငါတို့အပေါ်ထားတဲ့ စေတနာက မမနွယ်အတွက်တော့ ငါတို့အပေါ် ဝေဒနာဖြစ်သွားတာပေါ့ ဟုတ်လား”

ကိုမိုး ကနောက်တာလား အတည်ပြောတာလား မကွဲပြားသော အိုက်တင်ဖြင့် ဝင်ပြော၏။

“ဟား... စေတနာတွေ ဝေဒနာတွေနဲ့ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာတုံး”

“ဟား... တိုးလွင်... အေးပေါ့ကွာ မင်းကံကောင်းသွားတာပေါ့၊ နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေ့ကျမှ နောက်ကျနေရတာလဲ”

“မပြောချင်ပါဘူးကွာ၊ အိုဗာတိုင်တဲ့ ရုံးက”

“အေး... မင်းအိုဗာတိုင်က ပိုက်ဆံရသေးတယ်၊ ငါတို့အိုဗာတိုင်က ပိုက်ဆံမရဘဲ အဆူပဲခံရတာကွ”

“မင်းပြောတာ ငါနားမလည်ဘူး”

ကိုဇော်ကပင် ညိုမောင်နှင့်တိုးလွင်ကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ပြီးတော့ အုတ်ရေကန်အကြောင်းပြောတော့ တိုးလွင်က အားရပါးရကြီးကိုရယ်လေသည်။

“အပျိုကြီးတွေဆိုတာ ဒီလိုပဲလေကွာ၊ သူတို့မှာက တစ်နေ့တစ်နေ့လုပ်စရာ ဘာမှမရှိတာ၊ မမနွယ်က ပြည့်စုံတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့၊ သူဆိုင်သွားရတဲ့နေ့ကလေးပဲ တို့အဆူလွတ်တာ၊ မင်းလည်း သတိထားနေ ညိုမောင်ရေ၊ မနက်ဖက် သားသားနဲ့ ညဘက်ကျတော့ ဟေ့ကောင် လာစမ်းဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားတာ။”

“ဟေ့ကောင် ကိုဇော် မင်းရဲ့ဝေသန္တရာ အစီအစဉ်လေး ပျက်သွားပြီလား”

“အဆောင်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရရုံလောက်နဲ့တော့ ငါ့ရဲ့သဒ္ဒါတရားမိုးတိမ်ဟာ

အဝေးလွင့်မသွားနိုင်ပါဘူးကွာ၊ မင်းတို့အပေါ် တိတိကျကျကိုရွာသွန်းမှာပါ”

“တော်တော် ပေါတာပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း မင်းရေးတဲ့ကဗျာတွေ တစ်ပုဒ်မှမပါတာ”

ကိုတိုးစကားကြောင့် အားလုံးဝိုင်းရယ်လိုက်ကြသည်။

+++++

“အခု သွားကြတော့မှာလား”

“အေးလေ ကိုတိုးကြီး ရေချိုးပြီးရင် သွားကြတာပေါ့”

“ကျွန်တော့်ကို ဧည့်စာရင်းဖောင်ဖြည့်ဖို့ နဲ့ ဓာတ်ပုံ ၃ပုံတောင်းထားတာ ရှိတယ် ကိုဇော်”

“ဧည့်စာရင်းဖောင်က ငါ့တို့ဆီမှာ အပိုတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ တစ်စောင်ယူပြီး ဖြည့်ပြီးရင် ဓာတ်ပုံ ၃ ပုံနဲ့ သွားပေးလိုက်ပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုဇော်”

စားသောက်ဆိုင်ကိုရောက်တော့ မိန်းကတ်ကိုကြည့်ကာ ကိုဇော် မှာသည့် အစားအစာတွေက ကြောက်စရာပင်ကောင်းနေသည်။

“ဘဲကင် အကောင်နုနုနော် တစ်ခြမ်း၊ ဝက်နံရိုးကြော်တစ်ပွဲ၊ ပြီးတော့ ငါးကြင်းမြီးကြော်တစ်ပွဲ၊ ငရှဉ့်ခြောက်စပ်၊ ပြီးတော့ ဘဲခြေထောက်သုပ်ရယ်... ဟို....”

“ကိုဇော် တော်ပြီကွာ၊ မင်းမှာတာတွေ သိပ်များနေပြီ”

“မင်းတို့ကလည်းကွာ တစ်ခါတစ်လေ စားရတဲ့ဟာကို”

“လေ..လေကွာ အခုဟာက တော်တော်များနေပြီ ထပ်မမှာနဲ့တော့”

“ကဲ...ဒါဆိုရင်လည်း ဘီယာက တစ်ဂျားအရင်ချကွာ၊ နေဦး၊ ငါးမုန့်ကြော်က မြန်တယ်မဟုတ်လား၊ ငါးမုန့်ကြော်နဲ့ ဘီယာအရင်လုပ်ကွာ၊ ငါမှတာတွေထဲက ငါးရှဉ့်ခြောက်စပ်နဲ့ ဘဲခြေထောက်သုပ်ကို အရင်လုပ်”

ဘီယာဂျားရောက်လာတော့ ကိုဇော်က ဦးဆောင် ဘီယာတွေကိုထည့်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးရှေ့တွင် ချပေးသည်။ ညိုမောင့်ရှေ့ကို ရောက်တော့ ညိုမောင်လန့်သွားသည်။

“ဟာ... ကိုဇော် ကျွန်တော် မသောက်တက်ဘူး ကိုဇော် မလုပ်ပါနဲ့”

“အေး... ငါကလည်း မင်းကို အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့လို့ပဲ ပြောရလိမ့်မယ်၊ ဒါ ငါ့ဝင်တွေ့ပြီး လျှံလို့ ထောလို့ တိုက်နိုင်တာနော်၊ ပြီးတော့ မင်းငါတို့အဆောင်ကို စရောက်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်ဂုဏ်ပြုပွဲကလေးဆိုရင်လည်းရတာပေါ့ကွာ ၊ လုပ်စမ်းပါ”

ညိုမောင် တော်တော်အခက်တွေ့သွားသည်။

သူက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေရသူမို့ ဘီယာဆိုတာကို လုံးဝမသောက်ဘူးပါ။ ပြီးတော့ ဆရာတော်ဘုရားထံ နေ့စဉ် ငါးပါးသီလ မြဲပါ့မည် ဟူသော ဝန်ခံကတိကလည်း ရှိထားသေးသည် မဟုတ်လား။

“မရလို့ပါ ကိုဇော်ရာ ၊ကျွန်တော်က ဆရာတော့်ကို ငါးပါးသီလနေ့စဉ်မြဲပါ့မယ်လို့ ဝန်ခံကတိပေးထားခဲ့ရတာ၊ အင်း ...မနက်ကတောင် မမနွယ်ကြောင့် မုသာဝါဒကံ တစ်ကံတော့ကျိုးသွားသေးတယ်”

“မမနွယ်ကြောင့် လုပ်စမ်းပါဦးဟ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဒီတော့ ညိုမောင်က...

“ငါက လွဲပြီး ဒီခြံထဲကို ဘယ်မိန်းမမှမဝင်ရဘူး” ဆိုသည့် စကားကို ကိစ္စကိုပြန်ပြောပြတော့ ကိုဇော်တို့ အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြသည်။

“ဒါကလိမ်တယ်မခေါ်ပါဘူးကွာ၊ ပရိယာယ်ခေါ်တာပေါ့”

“ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲ၊ ဒါလိမ်တာ၊ မုသားပြောတာပေါ့၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာကြံမိတဲ့ မနောကံအတိုင်း ဝစီကံက မလိုက်ရင်လိမ်တာပဲ”

“မင်း... ငါးပါးသီလမှာ တစ်ပါးကျိုးပြီ မောင်ညို”

“ညိုမောင်ပါကွာ၊ မင်းက မသောက်ရသေးဘူး မူးနေပြီလား”

“မမူးပါဘူးကွာ၊ ဒီကောင့်ကို ငါက မောင်ညိုပဲခေါ်ချင်တာ ညိုမောင်ဆိုတာကြီးက ထောင့်တယ်ကွာ၊ အဲဒီတော့ တစ်ပါးကျိုးပြီးသား အတူတူနောက်ထပ် တစ်ပါးထပ်ကျိုးလို့ မထူးတော့ပြီမို့.... ကဲ.... မောင်ညို မင်းဘီယာတစ်ခွက်ကိုင်ပြီး လေထဲကိုမြှောက်လိုက်ပါ”

ကိုဇော်က သူ့ခွက်ကိုင်ပြီး လေထဲသို့မြှောက်ထားလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ကွာ၊ မင်းနဲ့ငါတို့လည်း သူငယ်ချင်း စဖြစ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပေါ့”

‘တစ်ချိန်လုံး စကားတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောဘဲ ငြိမ်နေသော ကိုတိုးကလည်းပြောသည်။ သူ့အတွက်ပဲဟု ဆိုလာသဖြင့် ငြင်းရမှာ ညိုမောင် အားနာနေမိသည်။ တစ်ပါးလည်းကျိုးပြီးပြီ၊ ဒီတော့.... ဖန်ခွက်တွေအားလုံး လေထဲသို့ မြှောက်တက်သွားကြသည်။’

“မောင်ညို ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေ”

“မောင်ဇော် ဝှင်ကြီးကြီးမိပါစေ”

“အားလုံးလိုရာဆန္ဒတွေပြည့်ကြပါစေ”

“ချီးယားစ်...”

ညိုမောင် ဘီယာကို ခပ်လန့်လန့်ဖြင့် တစ်ငုံစုံလိုက်သည်။ ရနံ့သင်းသင်းလေးနှင့် လည်ချောင်းထဲအေးကာသွား၏။ ငါးမုန့်ကြော်တစ်ခု ကောက်ယူစားသည်။ မူးများမူးတော့မလားဟု

စိတ်ထဲမှာ လန့်၍နေသည်။ ကျန်တဲ့သုံးယောက်စလုံးကတော့ ဖန်ခွက်တစ်ခွက်ကျိုးသွားကြပြီ ဖြစ်၏။

ငါးမိနစ်လောက်အထိ ဘာမှဖြစ်တော့။ နောက်ထပ်တစ်ဝိုက်ကြည့်သည်။ ရနံ့သင်းသင်းကလေးနှင့် ရင်ထဲအေး၍ သွားပြန်၏။ ငါးမုန့်ကြော်ယူစားသည်။

“အမှန်က ဒီဝှက်က ငါဖန်တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ဝှက်က ငါ့ဆီရောက်လာတာ၊ တောက တောသား၊ ငအူတွေပါကွာ၊ ငါကလည်း...”

“ဟေ့ကောင် မောင်ဇော်”

တိုးလွင်က အသံမာမာနှင့် ဝင်ဟန့်ပြီး သူ့ဘက်ကို မေးငေါ့၍ပြသည်။

“ဟာ.. ဆောရီးကွာ၊ ငါဆိုလိုတာက တောသား ငအူဆိုတာက ဒီလိုကွာ၊ တောသားနှစ်မျိုးရှိတယ်ကွ၊ ပထမတစ်မျိုးက သူမသိ သူမတက်တာကို အမှန်အတိုင်း ရိုးရိုးသားသားပြောတယ်ကွာ၊ အကူအညီတောင်းတယ်၊ တိုင်ပင်တယ်၊ အဲ... ဒုတိယတစ်မျိုးကျတော့ မသိလည်းမသိဘူး၊ သူ့ကိုယ်သူ သိနေတဲ့ပုံစံလည်းပြသေးတယ်၊ မင်းတို့ ရန်ကုန်သားတွေလည်တယ်ဆိုတာ ငါတို့က သိပ်သိတဲ့ပုံစံမျိုး၊ ငါတို့ကို လာမနှပ်နဲ့ ငါတို့က အကုန်သိတယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးချိုးထားတာကွ၊ ငါ ဒီနေ့တွေ့ခဲ့တာက အဲဒီပုံစံမျိုး”

“ပြောပါ ကိုဇော်ရာ၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ ရိုးသားတယ် မရိုးသားဘူးဆိုတာက တောနဲ့မြို့မဆိုင်ပါဘူး၊ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ပဲ ဆိုင်တာ၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်”

“အဲဒါကွာ သူတို့က ဆရာကြီးစတိုင်မျိုးနဲ့ ချိုထောင်တစ်စီးကို ဆွဲချင်တယ်ဆိုပြီး ငါ့ကိုလာပြောတာ၊ အဲဒီကောင်က တစ်လစာပဲ ပြင်ထားတဲ့ကောင်ကွ၊ အမြင်လှအောင်တော့ ဖန်ထားတာပေါ့လေ၊ ငါက တစ်ခြားကားပြလေ၊ သူတို့က ဒါကိုပဲ မက်လေဖြစ်နေတော့ ကြားထဲက ငါ ခြောက်ပုံးလောက်ဖြတ်ရိုက်လိုက်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါပါပဲ၊ ကဲ... နောက်တစ်ဂျားပေါ့”

ကိုဇော် အော်သံကြားတော့မှ ညိုမောင် ငုံ့ကြည့်မိသည်။ သူ့ခွက်ထဲမှာ ဘီယာတစ်စက်မျှ မရှိတော့။ ဘီယာမက်ခွက်ကိုင်းကြီးကို လက်ကကိုင်လျက်ကြီး သူလန့်သွားပြီး မူးနေပြီလားဟု သတိထားတော့ ဘာမှမဖြစ် အရာရာက ပို၍ကြည်လင်ပြတ်သားကာ တောက်ပ၍ ပင်နေသေးသည်။ ဘီယာဟာ

သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း သိပ်မမူးဆိုတာကို ညှိမောင် ယုံသွား၏။ နောက်ထပ်
ဘီယာတစ်ဂျားရောက်လာသည်။ အမြည်းတွေလည်း အစုံရပြီ။ ကိုဇော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဘီယာတွေ
ထပ်ငဲ့ပေးနေပြီ။

“မောင်ဇော်... ငါဒီတစ်ခွက်ပြီးရင် တော်ပြီကွာ၊ မနက်ငါအလုပ်စောစော ဆင်းရမှာမို့လို့။”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ မင်းကုမဏီက ဘယ်တုန်းက စောစောအလုပ်လာမခိုင်းတာ ရှိဘူးလို့လဲ၊ နောက်ပြီး
ဘီယာဆိုတာ မူးအောင်သောက်ပြီး အိပ်မှ ၊ မနက်ဆို ကြည်ကြည်လင်လင်နိုးတာ၊ ဟိုမရောက်၊
ဒီမရောက်ဆို မျက်စိတွေကြောင်ပြီး ခေါင်းတွေကိုက်ကုန်ရော၊ အဲဒီတော့ ချသာချ၊
အဆောင်ရောက်ရင် တစ်ခါတည်းသာ ထိုးအိပ်လိုက်တော့ ဒါပဲ”

“အေး မထူးပါဘူးကွာ၊ ငါ့နာရီနိုးစက်က ကောင်းပါတယ်”

“ကိုတိုးက ဘယ်ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်တာလဲ”

“Solo ကုမ္ပဏီမှာ”

“ဗျာ... Solo ကုမ္ပဏီ ဟုတ်လား”

“ဘာဖြစ်သွားတာတုံး မောင်ညိုရ”

“ဒါ.. ဒါဆို အဲဒီ ကုမ္ပဏီမှာ ဦးဌေးဝေဆိုတဲ့ ဦးလေးကို သိလား”

“နေဦး... ဦးဌေးဝေ... ဦးဌေးဝေ... ဪ ကုမ္ပဏီက ကားမောင်းတဲ့ ဦးဌေးဝေလား”

“ဟာ... ဟုတ်တယ်... ကိုတိုး ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် အခုရန်ကုန်ကို ရောက်လာတာ
အဲဒီကုမ္ပဏီကိုလျှောက်ဖို့လာတာ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ မနက် အင်တာဗျူးဖြေရမှာဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို
ခေါ်သွားပေးနော်”

“ဟ... ခေါ်မှာပေါ့ကွာ၊ မင်းကလဲ”

ညှိမောင်က တိုးလွင်လုပ်သော ကုမ္ပဏီကိုပဲ သူလာလျှောက်တာဖြစ်ကြောင်းပြောတော့
ဘီယာတွေဝင်ကာစ အူရွှင်ကာစ အားလုံးပျော်သွားပြီးဘီယာတွေ ထပ်မှာပြီး သောက်ကြသည်။
အဲဒီညက ညှိမောင် အဆောင်ကို ဘယ်လိုပြန်ရောက်သွားမှန်း မသိလိုက်ပါ။

အခန်း (၃)

လမင်းစိုးသည် အခုလို အချိန်မျိုးရောက်တော့ ဒီလိုစိတ်ကူးမိသော သူ့ကိုယ်သူ ဒေါသဖြစ်လျက်ရှိ၏။

မနေ့က ကတည်းကသာ ဒီစိတ်ကူးကိုရလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မည်နည်း။ အခု မဝတ်ရသေးသော အဝတ်တွေကို ကြည့်ရင်းက သူ့ကိုယ်တိုင် ဝယ်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်မေ့နေသော ပုလဲပုတီးလည်ဆွဲကလေးကနေ ဒီပြဿနာတက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို ပုလဲလည်ဆွဲကလေးလိုပင် သူ့မှာ တစ်ခါမျှ မဝတ်ရသေးသော အဖြူရောင် Arrow အင်္ကျီနှင့် စကတ်ဝမ်းဆက်ကလေးလည်း ရှိသည်။ ပြီးတော့ တစ်ခါမှမဝတ်ရသေးသော ပလက်တီနမ်လက်ပတ်နာရီကလေးလည်း ရှိနေသည်။

ခက်တာက ဖိနပ်ဖြစ်၏။

လမင်းစိုးထံတွင် အဖြူရောင်ဖိနပ်မရှိ။

ထိုပစ္စည်းတွေကို အကုန်ထုတ်ကြည့်ပြီး တစ်မိနစ်အတွင်း ဒီနေ့အင်တာဗျူးကို မေးရန်သွားမည့်သူသည် တစ်ကိုယ်လုံးအဖြူရောင် ဝတ်ချင်စိတ်က မြွေတစ်ကောင်အဆိပ်ပျံ့သလို ချက်ချင်းပျံ့၍လာနေသည်။

နေ၍မရတော့...။

ဒါပေမယ့် လမင်းစိုး၏ဘဝမှာ လုပ်လို့မရဘူးဆိုတာက သုံးလေးငါးခုလောက်သာ ရှိမည်ထင်ပါသည်။ ဥပမာ လူတစ်ယောက်ကိုချစ်ဖို့၊ လကမ္ဘာပေါ်တစ်ယောက်တည်း သွားဖို့၊ အဲဒီလောက်သာ ရှိလိမ့်မည်ထင်သည်။

လမင်းစိုး Hightper market မှ ယမင်းထံဖုန်းလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ယမင်း ကိုယ်အဖြူရောင် ဒေါက်ဖိနပ် တစ်ရုံလောက်လိုချင်တယ်”

“ဟုတ်ပြီ... လမင်း၊ ကိုယ်ရှာထားပေးမယ်၊ ဘယ်တော့လာယူမှာလဲ”

“အခု...”

“မိန်းမ ဘယ်လိုဖြစ်ပြန်ပြီလဲ၊ နင့်ကိုယ်နင် သိကြားမင်းရဲ့ အငယ်ဆုံးသမီးများမှတ်နေသလား”

“အေး...ကိုယ့်အဖေကတော့ သိကြားမင်းမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကတော့ နတ်သမီးပဲ၊ မင်းရအောင်တော့ ရှာပေးကွာ၊ မရရင်မဖြစ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင်.... ခဏကိုင်ထား”

လမင်းစိုး ဖုန်းကိုခဏချထားရင်း နှုတ်ခမ်းနီပန်းနုရောင်ကို ညီအော် ညှိလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မျက်တောင်ကလေးတွေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေးကော့နေအောင် စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး ကော့လိုက်သည်။

လမင်းစိုးသည် ဒီခေတ်မျက်လုံးတွေထဲမှာတော့ အလှဆုံးဟုဆိုလောက်သော မိန်းကလေးတွေကို စာရင်းကောက်လျှင် ထိပ်ဆုံးကပါမှာ သေချာသည်။ သွယ်လျသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့်လိုက်ဖက်သော အရပ်အမောင်းရှိသည်။ ထိုခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားကို ပေါ်လွင်ထင်ရှားစေပြီး၊ မဟာပုရိသတို့ မျက်လုံးအမြင်မှ တစ်ဆင့် နှလုံးသားထဲအထိ ရောက်သွားအောင် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးမည့် အထောက်အပံ့ အဝတ်အစား၊ ဒီဇိုင်းပြင်ဆင်မှုတွေကို စနစ်တကျကျွမ်းကျင်သည်။

လမင်းစိုးသည် တစ်ခုခုကို စဉ်းစားလျှင် ပထမ သူနှင့်လိုက်တာကို အရင်စဉ်းစားလေ့ရှိသည်။ ပြီးတော့မှ သူကြိုက်ရာကို စဉ်းစားသည်။ သူနှင့်လိုက်သော ပစ္စည်းသည် သူကြိုက်သော ပစ္စည်းလည်းဖြစ်လျှင်တော့ အဲဒီပစ္စည်းနောက်ကို မရရအောင် သဲကြီးမဲကြီး လိုက်တက်သော မာနခပ်ကြီးကြီး ကောင်မလေးတစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။

အခုလည်းကြည့်။

သူကြိုက်၍ သူကိုယ်တိုင်ဝယ်ထားသော ပုလဲလည်ဆွဲကို မေ့နေပြီး ဒီနေ့ပစ္စည်းတွေမွေ့တော့မှ တွေ့ပြီး အဖြူရောင် ရောဂါချက်ချင်းရသွားသဖြင့် အဖြူရောင်နောက်ကို တောက်လျှောက် လိုက်တော့မည် ဖြစ်သည်။

“လမင်းမ မင်းကံဆိုးပြီး အဖြူရောင်ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းဝတ်နေကြ oninch ဒေါက်မရှိဘူး၊ Half တွေပဲရှိတယ်”

“အာ.... မရဘူးကွာ၊ တခြားဆိုင်တွေမှာ ရှာပေးထား”

“တခြားဆိုင်က Brand တွေက မင်းကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး လမင်းမ၊ မင်း Brand တွေသုံးတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိပြီးသားပဲ၊ အဲဒီတော့ မင်းအဖြူရောင်မှ အဖြူရောင်ဆို Half ဒေါက်ပဲရမယ်”

လမင်းနာရီကိုကြည့်တော့ ကိုးနာရီဆယ်မိနစ် နည်းနည်းတော့နောက်ကျတော့မည်။ မတက်နိုင်တော့ ဒီနေ့တော့ အဖြူရောင် Half ဒေါက်နှင့်ပင် ကျေနပ်ရတော့မည်။

“ကိုယ်အခုလာခဲ့မယ် ယမင်းမရေ”

“OK”

Hand phone cover ကိုအဖြူရောင်ကလေးလဲနေစဉ်မှာပင် ကိုကို့ဆီက ဖုန်းဝင်လာသည်။

“ညီမလေး လား”

“ဟင်အင်း...အခုမှ ထွက်မှာ ကိုကို၊ နောက်ထပ်မိနစ်အစိတ်လောက် ဆိုရောက်မယ်”

“မိနစ်အစိတ် အခု ညီမလေးက ဘယ်ရောက်နေလို့လဲ”

“အိမ်မှာပါ၊ ကိုကိုရဲ့၊ ယမင်းရဲ့ဆိုင်မှာ ဒီနေ့စီးဖို့ ဖိနပ်မှာထားတာ၊အဲဒါ သွားယူရမှာမို့လို့”

“ညီမလေးရာ မင်းက သိပ်ရှုပ်တာပဲ”

“ကိုကိုနော်၊ ညီမလေးကို အဲဒီလိုပြောရလား”

“ကဲ..ကဲ အဲဒါဆိုလည်း အမြန်သွား၊ ကိုကိုအရင်ရောက်ထားနှင့်မယ် ဟုတ်လား”

“OK ကိုကို၊ ညီမလေး လာမှမေးရမယ်နော်၊ အင်တာဗျူးကို ညီမလေးလာမှ စနော်”

ကိုကိုက ဘာမှမပြောဘဲ ဖုန်းကိုပိတ်သွားသည်။

လမင်း ပုခုံးကို တွန့်ပြီးလျှာကလေး တစ်လစ်လုပ်၍ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်နောက်လိုက်သည်။ ကိုကိုရော လမင်းပါ ငယ်စဉ်ကတည်းက စည်းကမ်းအလွန်ကြီးခဲ့ကြပါသည်။ မိဘ၊ ဆရာသမားများက ဆိုဆုံးမ၍မဟုတ်။ သူတို့ ကိုယ်တိုင် သူတို့ပင်ကိုယ်ဗီအေကြီးကြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ အခု ကိုးနာရီခွဲတွင် လုပ်ရမည့် အင်တာဗျူးအတွက် လမင်းစိုး အချိန်အတိအကျရောက်ရန် ဆယ့်ကိုးမိနစ်ခန့်သာ အချိန်ရှိတော့သည်။

ဖိနပ်မှ လွဲ၍ တစ်ကိုယ်လုံး အဖြူရောင်ကို ဆင်ထားသော လမင်းစိုးသည်....။

အမိုးဖွင့်ကားအဖြူကလေးကို ကျွမ်းကျင်လျင်မြန်စွာ မောင်းင်း စိတ်ကူးထဲမှာ အချိန်ကိုပါ တစ်ခါတည်း တွက်နေသည်။ ယမင်းဆီရောက်ရန် လေးမိနစ်၊ ဖိနပ်ရွေးချိန် နှစ်မိနစ်၊ ယမင်းထံမှ

ကုမ္ပဏီကိုသွားရန် ဆယ်မိနစ်၊ မီးပွိုင့်က စုစုပေါင်း တစ်မိနစ်ခွဲ၊ ကိုးနာရီခွဲရန် တစ်မိနစ်လောက် အလိုတွင် သူ့ကားအဖြူကလေးသည် ကုမ္ပဏီရုံးရှေ့ ကားပါကင်သို့ဝင်ပြီး ဖြစ်နေရမည်။

ကိုးအဖြူရောင်ပါသော နေကာမျက်မှန်ကလေးကို နဖူးပေါ်မှာ ဆွဲချပြီးတပ်လိုက်သည်။ ကားအရှန်ကို ထပ်၍မြင့်လိုက်သည်။

“လမင်းစိုး” လာပြီဟေ့... ဟု စိတ်ထဲက အကျယ်ကြီး အော်ဟစ်လိုက်၏။

အဆောင်မှာ ဖြစ်နေသည့် ပြဿနာက တစ်မျိုးဖြစ်သည်။

ညိုမောင်သည် စာမေးပွဲတွေမြောက်များစွာကို ဖြေပြီးမှ စီးပွားရေးဘာသာရပ်ကို ဘွဲ့ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုစာမေးပွဲတွင် ဖြေခဲ့တုန်းက ညိုမောင် တစ်စက်ကလေးမှ မကြောက်ခဲ့ပါ။

အခု လူတွေ့ဆိုတာကြီးကို ညိုမောင် ဖြေရတော့မည်။

ဒီတော့ ညိုမောင်ကြောက်ပါသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြီးထိုင်နေရပြီး သူကမေးတဲ့မေးခွန်းကို ကိုယ်ကမဖြေနိုင်လျှင် အဲဒီမေးခွန်းကို မေးသော သူ၏ရှေ့တွင်ဘယ်လိုမျက်နှာမျိုးနှင့် ထိုင်နေရမည်နည်း။ “ကျွန်တော် အဲဒီအကြောင်း မသိပါဘူးခင်ဗျာ” ဟု မျက်နှာပြောင်တိုက်၍ ပြောရမည်လား။ နောက်တစ်ခုထပ်မေး၍ နောက်တစ်ခုပါ ထပ်၍မရလျှင်ရော ဘယ်လိုလုပ်ရဦးမည်နည်း။

လူတွေ့ မေးသည်ဆိုသည်က ကျောင်းသားစာမေးပွဲလိုမျိုး သင်ခန်းစာ အတိအကျရှိသည် မဟုတ်။ သူမေးချင်တာကို မေးမှာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမေးတာနှင့်ကိုယ်သိထားတာ နှစ်ခုဆုံဖို့ရန်မှာ ကံကိုသာ အားကိုးစရာရှိတော့သည်ဟု ညိုမောင်ထင်သည်။

ထို့ကြောင့် ညိုမောင်သည် သူ့ခုတင်ကလေးပေါ်မှာ စနစ်တကျသေသေချာချာထိုင်ကာ မန္တလေးမှ ဝယ်လာသော မဟာမြတ်မုနိ ပလတ်စတစ်လောင်းပုံတော်ရှေ့မှာ ဘုရားရှိခိုးသတည်း။

ဘုရားကို ဘုန်းကြီးကျောင်းသားမို့ စနစ်တကျရှိခိုးတက်ပါသည်။ ကျန်သည့် သုံးကောင် ညိုမောင် ဘုရားရှိခိုးနေသော အစွဲအငင်၊ ပါဠိပါဠိသားပါသော အဖြတ်အတောက် စတာတွေကို ငေးပြီး နားထောင်ရ၏။

အိမ်ပေါ်တွင် ဘုရားသောက်တော်ရေလဲနေသော မမနွယ်လည်း အစွဲအငင် အဖြတ်အတောက်ပီသခြင်း၊ အသံဩဇာပြည့်စုံခြင်း၊ ရွတ်ဖတ်နေသော အကြောင်းအရာကလည်း

မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော် ဟောကြားခဲ့သော ကျက်သရေကိုစောင့်သည့် နတ်သိကြားများပင် တုန်လှုပ်ရမည့်ဂုဏ်တော်ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် အာရုံစိုက်၍ နားထောင်နေမိသည်။

ဓဇဂ္ဂသုတ်ကို ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ၊ တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာဘေးအန္တရာယ်တို့နှင့်တွေ့သော အခါရွတ်ဖတ်ကြရသည်။ ထိုအခါ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်၍ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေမှုမှ ကင်းလွတ်၍ တည်ငြိမ်စွာ နေနိုင်ပြီးကြောက်လန့်ခြင်း ဘေးအမျိုးမျိုးမှ ကင်းလွတ်နိုင်သည်။

သို့သော် ဓဇဂ္ဂသုတ် တော်သည် ပရိတ်ကြီးဆယ့်တစ်သုတ်ထဲတွင် အရှည်ဆုံးသုတ်တော်တစ်ခု ဖြစ်သဖြင့် ညိုမောင်သည် အချိန်ကိုလည်း ငဲ့ရသေးသဖြင့် ဆွဲသည့်နေရာ၊ ဖြတ်သည့်နေရာ၊ ရပ်သည့်နေရာတို့ကို ခပ်သွက်သွက်ကလေးရွတ်ရသည်။ ‘ရှင်ကိုဖျက် ဓဇဂ္ဂ’ ဟူသော စကားတစ်ခွန်း ဘုန်းကြီးလောကတွင်ပေါ်သည်။ တော်ရုံရှင်ကလေးများသည် ဓဇဂ္ဂသုတ်နှင့်တွေ့လျှင် လူထွက်ကုန်တက်ကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ညိုမောင်ကတော့ ဆယ်နှစ်သားကတည်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းနေလာသူမို့ ဓဇဂ္ဂသုတ်ကိုမမူပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ညိုမောင်မှာက ပြေးစရာနေရာလည်း မရှိဘူးမဟုတ်လား။

ဘုရားနှင့်ပတ်သတ်လျှင် ဘုရားရှိခိုးကိုပင် ဘယ်ကစရသည်ဆိုတာကို မသိကြသော တိုးလွင်နှင့်ကိုဇော် တို့ကတော့ ပါဠိလိုတွေရွတ်နေသော ညိုမောင်ကို ခဏပဲဟုထင်သည်။ နောက်ထင်ထားသည်ထက် ပိုကြာလာတော့ တိုးလွင်ကြီးနာရီကိုကြည့်ရပြီ။

၈ နာရီ ၁၀ မိနစ်။

ညိုမောင်.... ညိုမောင်.... မြန်မြန်လုပ်ကွာ၊ ၈ နာရီ ၁၀ မိနစ် ရှိနေပြီ၊ ၉ နာရီကို ငါ့ဆရာဆီအရောက်သွားမှ ရမှာကွာ၊ ငါ့ကိုသေသေချာချာ မှာထားတာ”

“လောမဟံသောဝါ... သောပဟီယိတ်သတိ”

“ဘုရားရှိခိုးနေတာကြီးကို ရပ်လိုက်လို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသွားပြောလို့ရမလဲ၊ ဒီတော့ စေတနာရှင်မှာ မင်းစားစရာရှိတာကို သွားစားပြီးမင်း ကားမှတ်တိုင်ကိုသွားနှင့်တော့၊ ကားလာရင် တက်စီးသွားတော့၊ ငါဒီကောင် ဘုရားရှိခိုးပြီးတာနဲ့ ကားမှတ်တိုင်ကို စက်ဘီးနဲ့လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ မင်း ကားမရသေးဘူးဆိုရင်လည်း အတော်ပဲပေါ့ကွာ”

‘အေးကွာ... ဒါဆို ငါလစ်ပြီ’

ညိုမောင် ဓဇဂ္ဂသုတ်ဆုံးတော့ ၈ နာရီ ၂၅ မိနစ်ဖြစ်နေပြီ။

ကိုဇော်က ညိုမောင့်ကို ကားဂိတ်သို့ပို့ပေးသည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာပင် တိုးလွင်လည်း ကားမရသေး၊ ဒါပေမယ့် တိုးလွင်က ထမင်းကြော်စားပြီးသွားပြီ၊ ညိုမောင်က ဘာမှမစားရသေး။

ကားမှတ်တိုင်နောက်တွင်ရှိသော ကွမ်းယာဆိုင်မှ ငှက်ပျောသီး ၃ လုံးကို ညိုမောင်ဝယ်လိုက်သည်။ တစ်လုံးကုန်သော အချိန်တွင် ညိုမောင်တို့စီးရမည့် ကားသည် လူပေါင်းများစွာကို တင်ဆောင်၍ မှတ်တိုင်ရှေ့သို့ လေးပင်စွာထိုးရပ်လိုက်လေသည်။

ဓဇဂ္ဂသုတ်တော်၏ အစွမ်းကြောင်းပဲလား၊ ကံတရား၏ အကျိုးပေးကြောင့်ပဲလား၊ ကံကြမ္မာက ဖန်တီးထားတာလေးတွေကို တစ်ခုစီထုတ်ပြနေသောကြောင့်လား၊ သုံးခုသောအကြောင်းအရာတွေကြောင့်လား မသိ။ ညိုမောင် Solo ကုမ္ပဏီကြီးထဲသို့ ရောက်သွားတော့ နာရီက ၉ နာရီတိတိဖြစ်သည်။

ဖိုင်ကလေးတွေကိုယ်စီနှင့် သူလိုကိုယ်လိုရပ်နေကြသည့်ကောင်လေးတွေ ကောင်မလေးတွေကိုလည်း တွေ့ရသည်။

အညိုရောင်မှန်ချပ်ကြီးတွေ နင်းရက်စရာမရှိအောင် အိစက်ညက်ညောလှပလွန်းသော ကောဇာကြီးတွေ မီးဆိုင်းကြီးတွေ အဝါရောင် အင်္ကျီလက်စက အနက်ရောင်ဝတ်စကုတ်နှင့် အနက်ရောင်စကတ်တွေကို ဝတ်ထားသော ချောချောလှလှဝန်ထမ်းကောင်မလေးတွေ၊ ကောင်လေးတွေကြတော့ အဖြူရောင်အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် ဆီးရောင် Style ဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ရပြီး ခေါင်းကို ဆံပင်တိုတိုနှင့် သပ်ရပ်စွာ ဖြီးသင်ထားရသည်။

ဒီတော့မှ သူခေါင်းညှပ်ဖို့မေ့လာတာကို ညိုမောင်သတိရပြီး၊ စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်ဘာမှတက်နိုင်သည့် ကိစ္စမဟုတ်သည့်အတွက် စိတ်ထဲကနေ မေ့ပစ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာ တိုးလွင်ရောက်လာ၏။

“ညိုမောင် အင်တာဗျူးက မစသေးဘူးကွ၊ မင်းကံကောင်းတယ်၊ ငါကတော့ Boss ဆီလစ်ပြီ၊ မင်းတို့ရွာက ဦးဌေးဝေလည်း ဒီအချိန်ဆိုရင် အားမှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်း အင်တာဗျူးပြီးတော့မှ ငါတွေ့ပေးမယ် ဟုတ်လား။”

“အေး ငါဖြေပြီးသွားရင် အပြင်မှာ စောင့်နေမယ်နော်”

“အပြင်က မစောင့်နဲ့လေ၊ ဟိုမှာနံရံနဲ့ကပ်ထားတဲ့ ပလတ်စတစ်အဝါရောင် ခုံကလေးတွေ တွေ့သလား၊အဲ့ဒါ ဧည့်သည်စောင့်တဲ့ခုံကလေးတွေ၊ အဲဒီကစောင့်... ဟုတ်ပြီလား။”

“Ok...OK”

တိုးလွင် ထွက်သွားပြီး ၁၀မိနစ်လောက်ကြာတော့ ဖိုင်ကလေးတွေကိုဝင်ထားသော ကောင်မလေးတွေ ရုံးစုရုံးစုဖြစ်ပြီး နံရံတစ်ခုကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတာနှင့် ညိုမောင်လည်း ဝင်ကြည့်တော့ အင်တာဗျူးအချိန်ကို မနက် ၁၀နာရီသို့ ရွှေ့ပြောင်းလိုက်ကြောင်းနှင့် အင်တာဗျူးဖြေရမည့် အမှတ်စဉ်စာရင်းကို ကပ်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ညိုမောင် အခုမှပင် သက်ပြင်းချနိုင်သည်။

အင်တာဗျူးအတွက်က နောက်ထပ် တစ်နာရီလောက်အချိန်ရသေးသည်။ ထို့အပြင် ယောက်ျားလေး ၂၂ ယောက်ရှိသည့် အနက် ညိုမောင်က အမှတ်စဉ် ၂၀ မှာကြသည်။ မိန်းကလေး ၆၄ ယောက်နှင့် ရောလိုက်သည့်အခါ ညိုမောင်သည် မနက်ခင်း ပထမအသုတ်တွင် မပါဘဲ နေ့လည်ပိုင်းဒုတိယ အသုတ်၏ ၁၂ ယောက်မြောက်ကျမှ ဝင်ရမည်ဖြစ်သည်။ အားလုံးလည်း ဆူညံပွက်လောရိုက်ကုန်ကြ၏။

ထို့ကြောင့် ညိုမောင် တစ်ခုခုစားဖို့လိုပြီဟု ဆုံးဖြတ်၍ Solo ကုမ္ပဏီကြီးထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ကံကောင်းချင်တော့ လမင်းစိုးသည် လူးဝစ်ဘော်တန် (louis vuitton) အဖြူရောင် လက်ကိုင်အိတ်ကလေးတစ်ခုနှင့် Half ဒေါက်အဖြူရောင်ဖိနပ်ကလေးတစ်ရံကိုရသည်။

“Vuitton ဆိုတော့ မင်းကြိုက်နိုင်တယ်လို့ ထင်တာနဲ့ မေမီတို့ဆိုင်ကနေ လှမ်းမှာပေးထားတာ၊ အိတ်ကတော့ ငါ့ဆိုင်ကပဲ၊ လမင်းမ ညည်းက ဘာဖြစ်လို့ဒီနေ့ကျမှ တော်တော်အကဲဆတ်နေတာလဲ”

လမင်းက အဖြူရောင်ဖိနပ်ကလေးကို စီးကြည့်နေရင်းက ဖြေသည်။

“အင်တာဗျူးရှိလို့ဟ”

“ဘုရား... ဘုရား... လမင်းမ နင်က အင်တာဗျူးဖြေပြီး ဘာတွေထပ်လုပ်ဦးမှာလဲ၊ ဒီလောက်ချမ်းသာရင် တော်ပြီပေါ့ဟယ်၊ တော်ပါတော့ ငါတို့ဖို့လည်းထားပါဦး”

“ယမင်းမကလဲဟာ အင်တာဗျူးက ငါကမေးရမှာဟ၊ ငါ့ ကုမ္ပဏီက ထပ်ပြီးချဲ့တယ်လေ၊ အဲဒီတော့ လူလိုလိုထပ်ခေါ်တာ၊ OK မင်းနဲ့ လေပန်းဖို့အချိန်မရှိဘူး၊ ကိုယ်.. ဒါတွေတစ်ခါတည်း ဝတ်သွားတော့မယ်၊ ပြီးတော့မှ ပိုက်ဆံအမောင့်လှမ်းပြောလိုက်... တဲ့တာ”

ယမင်းသည် ခပ်သွက်သွက်ထွက်သွားသော လမင်းကိုငေးကြည့်ရင်း ခါးကိုထောက်ကာ သက်ပြင်းကိုချမိလေသည်။

မီးပွိုင့်မိလျှင် လမင်းစိုး၏ ကားကိုရော လူကိုရော ဝိုင်း၍မကြည့်သူ မရှိသလောက်ဖြစ်သည်။ Air-con Bus ပေါ်ကလူတွေကလည်း ငေးကြသည်။ နံဘေးကယဉ်ရပ် ကိုယ်ပိုင်ကားပေါ်က လူတွေကလည်း ငေးကြသည်။ ယမင်းက ဒါတွေကို သိပါသည်။ ဒီတော့ အဖြူရောင်ကိုင်းပါသည့် မျက်မှန် အဖြူကလေးကို ကောက်တပ်ထားလိုက်သည်။

ကားတစ်စင်းထဲက ငနဲဆို မီးပွိုင့်စိမ်း၍ လမင်းကား ဝေါခနဲထိုးထွက်သွားသည့်အထိ ကြောင်ပြီးငေးကျန်ခဲ့သဖြင့် နောက်ကားများ၏ မငြင်သာ၊ မလှမပသော စကားလေးတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီးရ၍သွား၏။

ရွှေတောင်ကြားလမ်းထဲရောက်တော့ မျက်လုံးတွေရဲ့ဒုက္ခက လွတ်သွားသဖြင့် အတန်ငယ် စိတ်ချမ်းသာမှုကို ပြန်ရသည်။ အကြည့်ခံချင်တုန်းကလည်း သူအကြည့်ခံရလို၊ စိတ်ညစ်ရတော့လည်းသူ။

ဒါဆိုရင်တော့ သူတစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီဟု လမင်းစိုး ချက်ချင်းတွေးလိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ အကြည့်ခံချင်စိတ်ရှိနေတာကလည်း အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ ကားကို ငြင်ငြင်သာသာမောင်းရင်း လမင်းစိုး စဉ်းစားနေမိသည်။

လမင်းစိုးရင်ဘတ်ထဲမှာ ‘ဖောက်ခနဲ’ အသံတစ်ခုမြည်သွားသည်။

လမင်းစိုးအဖြေရပြီ။

လမင်းစိုးအကြည့်ခံချင်တာက လမင်းစိုးချစ်ရတဲ့လူက ကြည့်တာမျိုးကို ခံချင်တာပဲဖြစ်သည်။ အဖြေမှန်ကို ရသွားသဖြင့် လမင်းစိုးပျော်၍သွား၏။

ပြီးတော့ လမင်းစိုးချက်ချင်း စိတ်ပြန်ညစ်သွားသည်။

လမင်းစိုးချစ်ရတဲ့သူက ဘယ်သူလဲ၊

လမင်းစိုးမှာ ချစ်ရမယ့်သူ တစ်ဦးမျှ မရှိ။

လမင်းစိုးကို ချစ်သည့်လူတွေကတော့ အများကြီးဖြစ်သည်။ ကိုကို့သူငယ်ချင်းတွေထဲကရော၊

စီးပွားလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေထဲကရော၊ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတွေထဲကရော များစွာရှိသည်။

အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် လမင်းစိုးသည် ရည်းစားရော ချစ်သူပါလုံးဝမထားဖူးသေးသော နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ် သမီးကလေးသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဘဝက ပြည့်စုံလွန်းနေ၍ သူ့ဘဝမှာ သူလုပ်ချင်တာတွေ လျှောက်လုပ်ခွင့် အကုန်ရနေသဖြင့် ရည်းစားမထားဖြစ်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် စိတ်တိုင်းကျအနိုင်ရနေကျမို့ ရည်းစားမထားဖြစ်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

လမင်းစိုးကိုယ်တိုင်ကတော့ တစ်ခါတစ်လေရည်းစားထားချင်သလိုလို ဘာလိုလိုတော့ ဖြစ်ဖူးသည်။ နောက်ကျတော့လည်းနိုင်ငံခြားကို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဈေးသွားဝယ်တာတို့၊ ကိုကိုနဲ့ ဂျပန်ကို အလည်ခဏလိုက်သွားတာတို့နှင့် ကြုံသည့်အခါ ရည်းစားထားလိုကို မေ့သွားပြန်သည်။

ဒီတော့ ရည်းစားတစ်ယောက်တော့ ထားဖို့လိုပြီဟု လမင်းစိုးသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘဲလံပေးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မောင်းလာသော ကားကလည်း ထိုးရပ်သွားလေသည်။

စက်ပြန်နိုးသည် မရ။ လမင်းစိုးကလည်း ကားဆိုလျှင် မောင်းဖို့လောက်သာ သိသူဖြစ်သည်။ ဘာဆိုဘာမှ နားမလည်။ စက်ကိုထပ်နိုးကြည့်သည် မရပါ။ ဒီလိုမျိုး တစ်ခါဖြစ်ဖူးသည်။ နောက်ကနေ နည်းနည်းကလေးတွန်းပေးလိုက်၍ ကားဘီးလိမ့်သွားလျှင် စက်ကိုနိုး၊ သုံးလေးခါ နိုးလိုက်လျှင်ရပြီ။

ခက်နေတာက ရွှေတောင်ကြားထဲမှာ လမ်းလျှောက်တဲ့သူက အလွန်ရှားသည်။ ကားတစ်စင်းတော့လာသည်။ မောင်းလာသူက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ လမင်းစိုး ကားပျက်နေမှန်းသိသော်လည်း လှည့်ပင်မကြည့်။ ဒီတော့ လမင်းတို့ကလည်း ဆောရီးပဲပေါ့။

လမင်း ကိုကိုကဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်သည်။

“ကိုကို....လမင်းရဲ့ကားစုတ်က ဟိုတစ်ခါကလို ဖြစ်ပြန်ပြီ”

“ကားက မစုတ်ဘူး၊ အကောင်းစား၊ ညီမလေးကို ဘတ်ထရီလဲပါလို့ ပြောနေတာဟာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ဘယ်မှာပျက်နေတာလဲ”

“ရွှေတောင်ကြားထဲမှာ၊ သံလွင်လမ်း၊ ကိုကိုလာခဲ့”

“ခွီးပဲ ကိုကိုက အခုမှ FMI ကထွက်မှာ ညီမလေးဆီရောက်ဖို့ နာရီဝက်လောက်ကြာဦးမှာ၊ တစ်ယောက်ယောက်အကူအညီတောင်းလိုက်ပါလား”

“ဒီလို နေရာမှာ ဘယ်သူရှိမှာလဲ၊ ဘယ်သူကရော ကူမှာလဲ”

“ကောင်းပြီ.... အဲဒါဆို ညီမလေး စောင့်နေ ကိုကိုလာခဲ့မယ်၊ အင်တာဗျူးအချိန်ကို နောက်ထပ်တစ်နာရီ လှမ်းရွှေ့ခိုင်းထားလိုက်မယ် သိလား”

ဒီလိုနှင့် လမင်းစိုးသည် ကားရှေ့ဖုံးကိုမှီကာ လက်ကို ပိုက်နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်၍နေသော အဖြူရောင် ဒေါသနတ်သမီးကလေးဖြစ်၍နေလေသည်။

ညိုမောင် လမ်းကိုရောက်မှ ရုတ်တရက်သတိရသည်။ ဒီလမ်း ဒီနေရာတွေက သူသွားဖူး လာဖူးသည့် နေရာတွေမဟုတ်။ ပြီးတော့ အိမ်တွေကလည်း ဟိုးကုန်းအမြင့်ကြီးတွေပေါ်မှာ၊ ကုန်းပေါ်က အိမ်မဟုတ်ပြန်ရင်လည်း ခြံဝန်းနှင့်အိမ်တွေက တော်တော်လေးဝေးသည်။ အကောင်းစား သံတံခါးအပိတ်ကြီးတွေ တပ်ထားသည်။ ၁၀ ပေအမြင့်ရှိသော အုတ်နံရံပေါ်မှာ ချွန်မြိထက်မြသော သံကြိုးခွေတွေတပ်၍ထားသည်။ လမ်းသွားလမ်းလာဆို၍လည်း ညိုမောင် လျှောက်လာသည့်တစ်လျှောက်တွင် တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရသေး။ ဝေါခနဲ ဝေါခနဲ ဖြတ်မောင်းသွားသော ကားသုံးလေးစင်း ကိုတော့တွေ့ရသည်။

ညိုမောင်သည် သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ ထွက်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည့်အတွက် ဘယ်လမ်းကိုကွေ့၍ ဘယ်လမ်းကိုချိုးခဲ့သည် ဆိုတာကို မမှတ်မိတော့။ ထိုသို့ အားငယ်ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လာတော့ ‘ယသာနုဿရ ဇောဏာပိ’ဆိုသည့် ဓဇဂ္ဂသုတ်ကိုသာ ရွတ်ရပြန်သည်။

ဓဇဂ္ဂသုတ်မဆုံးခင်မှာပင် ကုက္ကိလ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်မှာ ကွမ်းယာဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်ကို ညိုမောင်သွားတွေ့တော့ ဝမ်းသာလိုက်သည့်ဖြစ်ချင်း။

“အစ်မ...အစ်မ... ဒီကနေ Solo ကုမ္ပဏီကို ဘယ်လိုသွားရသလဲဟင်”

ကွမ်းရွက်အညှာတွေကို ညှပ်နေသော အသက်ခပ်လတ်လတ် ကုလားမကြီးက သူ့ကိုမော့ကြည့်သည်။

“ကျွန်မ... မသိဘူးရှင်”

“အာ..၊ ခဏ...ခဏ ကျွန်တော့်ဆီမှာလိပ်စာ ပါတယ်အစ်မ”

ညိုမောင် လွယ်အိတ်ထဲက လိပ်စာကို ကမန်းကတမ်းစိတ်လှုပ်ရှားစွာနှင့် ရှာတော့... ပထမရှာ၍မတွေ့။ ဒုတိယအကြိမ်ရှာတော့မှ တွေ့သည်။

“ဒီမှာ အစ်မ.. ဒီမှာ ဒီလိပ်စာ”

ကုလားမကြီးက ညိုမောင်ထိုးပေးသော လိပ်စာရေးထားသည့် စာရွက်ကိုအနားကပ်ကာ
သေသေချာချာကြည့်သည်။ ပြီးမှ....

“အားကိုနော်... ကျွန်မ... စာ...မတက်ဘူး”

“သေလိုက်ပါတော့ဗျာ”

ညိုမောင် ဒါပဲပြောနိုင်တော့သည်။ ဒါမျိုးဆိုင်ကလေးတွေရှိသေးလားဆိုတော့....

“ဟိုဘက်နားမှာနော် ရှိတယ်” ဆိုသဖြင့် ထိုကုလားမကြီး လက်ညှိုးညွှန်ရာရေဖြစ်ပါစေ ဟူသော
ဆုတောင်းနှင့် ထွက်ခဲ့ရသည်။

ကုလားမကြီး ပြသော လမ်းကလေးထဲသို့ ချိုးကွေ့လိုက်တော့မှ ညိုမောင် ဝမ်းသာသွားသည်။
ကားအဖြူကလေးတစ်စင်းနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးအဖြူရောင်ဝတ်ထားသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်
ကားခေါင်းကို မှီကာ လက်ပိုက်ရပ်နေ၏။

ညိုမောင် လာနေတာကို တွေ့လိုက်တော့ လမင်းစိုးသည်တော်တော်ပျော်သွား၏။ အခုလာနေသော
သူသည် သန်မာသော အရွယ်ရှိသော ယောကျ်ားလေးမို့ ပို၍ပျော်သွားသည်။ သူ
အမိုးဖွင့်ကားကလေးသည် ခွန်အားနှင့်ပြည့်စုံသော ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်တွန်းလျှင်
အလွယ်တကူရွေ့နိုင်ပါသည်။

“ဒီမှာ...”

နှစ်ယောက် စလုံး ပြိုင်တူခေါ်မိကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် လမင်းစိုးကကြောင်၍မသွား၊ ပို၍သွက်သည်။

“ကျွန်မကို ကားလေးတစ်ချက်လောက် ကူပြီးတွန်းပေးပါလားရှင်၊ ဟိုလေ ကျွန်မကားက
ပေါ့ပါတယ်၊ ပြီးတော့ အရှိန်ကလေး နည်းနည်းရရင် စက်နှိုးမှာပါ။ အဲဒီလို ခဏ ခဏ
ဖြစ်တက်လို့ပါနော်... တွန်းပေးနော်”

လမင်းစိုးသည် ထိုစကားတွေကို မျက်လုံးကလေးပြူးပြလိုက်၊ ခေါင်းကလေးကို ငဲ့လိုက်၊ ယိမ်းလိုက်၊
ပခုံးကလေးကိုတွန့်လိုက်၊ နှုတ်ခမ်းကလေးကို စူလိုက်ဖြင့် ပြောသွားပြီး ကားတံခါးကို ဖွင့်၍
ကားမောင်းသော နေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်ကို ညိုမောင် ငေးနေမိသည်။

ညိုမောင့်မှာ ဘာပြောစရာမှ မရှိတော့ပါ။

ကားကိုတွန်းရန်သာ ရှိတော့၏။

“တွန်း”

အမိန့်ပေးသံပါသော စကားတစ်ခွန်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ညှိမောင် တွန်းပါသည်။ ခြေကိုကန်ကာ စတုရန်းအနည်းငယ်သာ အားစိုက်လိုက်ရပြီးသည့်နောက် သိပ်အားမစိုက်ရတော့ဘဲ ကားကလေးက အရှိန်ဖြင့် လှိမ့်၍သွားသည်။ ညှိမောင် သွက်သွက်ကလေး တွန်းပေးလိုက်ချိန်တွင် ကားစက်ကိုနှိုးတော့ ကားစက်ကနှိုး၍သွားသည်။

ဓာတ်တိုင်နှစ်တိုင်စာလောက်သာ ညှိမောင်တွန်းလိုက်ရပါသည်။ စက်နှိုးသွားသော ကားကို ကောင်မလေးက ရပ်ထားရင်းက လီဗာကို အဆုံးထိနင်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ Slow အထိချကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ပုံမှန်ပြန်နင်းကြည့်သည်။ အားလုံး OK ။

ကားကို စိတ်တိုင်းကျသွားတော့မှ ကားလမ်းနံဘေးကနေ လျှောက်သွားသော ညှိမောင်နောက်သို့ ကားကို ဘီးလိုမ့်ရုံကလေးလိုမ့်ပြီး ညှိမောင်ရှေ့ကနေ ရပ်လိုက်သည်။

“ဟေ့...ရော့...”

ပြောပြီးတော့မှ လူးဝစ်ဘော်တန်လက်ကိုင်အိတ်အသစ်၏ ခလုတ်ကို ရုတ်တရက်ရှာမတွေ့ဖြစ်နေသည်။ အခုမှ ဝယ်ပြီး ပထဆုံးဖွင့်ရတာရော ကားတွက် စိတ်လောရတာရောကြောင့် ဖြစ်မည်ထင်သည်။

ညှိမောင်ကလည်း ဘာမှန်းမသိ၍ ကြောင်ကြည့်ရင်းရပ်နေမိသည်။

လမင်းစိုး ဟိုနှိပ် ဒီနှိပ် လျှောက်နှိပ်တော့မှ လက်ကိုင်အိတ်က ပွင့်တော်မူသည်။ တော်ပါသေးရဲ့။ နို့မို့ဆို အရှက်ကွဲရဦးမည်။ လမင်းစိုး တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပြီး လက်ညှိုးနဲ့ လက်ခလယ်ကြားမှာ ညှပ်၍ လှမ်းပေးသည်။

“ညှိမောင့်မျက်နှာ ရှိန်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဟာ... မဟုတ်တာဗျာ၊ ဘာမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ မပေးပါနဲ့၊ မယူပါရစေနဲ့။”

“မင်းက တို့ကိုကူညီတယ်လေ၊ အဲဒီတန်ဖိုးကို အသိအမှတ်ပြုတာပါ”

“ဒါဆိုရင်လည်း ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုလောက်ပြန်ကူညီပါလား”

“ဘာလဲ ရှင်ကိုတော့ ကားနဲ့တင်ပြီး လိုက်ပို့မပေးနိုင်ဘူး”

လမင်းစိုး၏ စကားသံကမာသည်။ မျက်နှာအမူအရာက ချက်ချင်းပြောင်း၍သွား၏။ ညိုမောင် လန့်၍ သွားသည်။

“ဟာ.. ကျွန်တော်တောင်းမယ့် အကူအညီက အဲဒါမျိုး မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် မနေ့ကမှ ရန်ကုန်ကို ရောက်တာပါ”

“အဲဒါတွေက ကျွန်မနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ရော့... ဒါယူလိုက် ပြီးပြီ”

“ဟာ... မယူပါရစေနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် မျက်စိလည်နေလို့ အဲဒါ ကျွန်တော့်ကို တဆိတ်လောက် လမ်းညွှန်ပေးပါလား”

လမင်းစိုး လီဗာကို ပုတ်ရင်း တစ်ချက်စဉ်းစားသည်။ ပုံစံကတော့ တောသားမှန်း မပြောလည်းသိတယ်ဆိုတာ မျက်မြင်ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကူညီထားခဲ့တော့ ဒီလောက်တော့ ကိုယ်က ပြန်ကူညီသင့်သည်ဟု ထင်သည်။

ကော်လံလည်ကတုံးအသစ်၊ လုံခြုံညီက အသစ်ကို ရေမချဘဲ ဒီအတိုင်းဝတ်ထားသဖြင့် ခေါက်ထားသော နေရာက ကော့လန်၍နေသည်။ ကြည့်ရတာ ရယ်ချင်စရာ။ လွယ်အိတ်ကြီးကလည်း လွယ်လို့၊ ဘော်တန်လူးဝစ် လွယ်အိတ်ထင်ပါရဲ့။

“လိပ်စာပါလား”

“အာ.. ပါ ပါတယ်ခင်ဗျ”

ညိုမောင်က ကမန်းကတမ်း လွယ်အိတ်ထဲက တိုးလွင်ပေးထားသော Solo လိပ်စာ ကတ်ပြားကလေးကို ထုတ်၍ ပေးလိုက်သည်။

ညိုမောင်လှမ်းပေးသော ကတ်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ လမင်းစိုးခေါင်းထဲမှာ ‘ဝုန်း’ခနဲပေါက်ကွဲသံကို ကြားလိုက်သလိုဖြစ်သွားသည်။ ရင်ခုန်သံလည်း တဒုတ်ဒုတ်မြည်၍လာသည်။ ချက်ချင်းရရှိသော ဒေါသဖြင့်မော့ကြည့်တော့ သူ့ကိုလိပ်စာကတ်ပေးသူက ရိုးရိုးသားသား သိချင်စိတ်၏ စိတ်အားထက်သန်မှုဖြင့် သူ့ကိုငေး၍ကြည့်နေတာကို တွေ့ရသည်။

ထိုလူ့ကိုလည်း လမင်းစိုး တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးပါ။ ထိုလူကလည်း လမင်းစိုးကို Solo ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဟုသိထားပုံမပေါ်ပါ။ လမင်းစိုးသည် ဒေါသကို ခဏသိမ်းလိုက်သည်။

“မင်း... အဲဒီကို ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ”

“အင်တာဗျူးသွားဖြေမလို့ပါ။ အင်တာဗျူးအချိန်က ၉ နာရီခွဲကနေ ၁၀နာရီခွဲကို ပြောင်းလိုက်လို့ မနက်က ဘာမှမစားခဲ့ရတာနဲ့ တစ်ခုခုစားဖို့ထွက်လာရင်း မျက်စိတွေလည်ကုန်လို့ပါ။ သိရင် တစ်ဆိတ်လောက်...”

“သေဟဲ့...နန္ဒယ...” ဟု စိတ်ထဲက အော်ရင်း လမင်းစိုး သူ့နဖူးကို သူစိတ်ထဲက ထုပစ်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ၊ ခဏတော့ ဖြစ်သွား၏။ စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင် ပြန်ထိန်းလိုက်သည်။ ကိုယ်က အင်တာဗျူးရမည့်လူနှင့် ဒီထက်ပိုမဆက်ဆံသင့်ဟု ယူဆလိုက်သည်။

“အဲဒီ လိပ်စာကို မသိဘူး”

ပြောပြီးမှ မှားသွားမှန်းသိလိုက်သည်။ သူနှင့်ဒီလူက အင်တာဗျူး အခန်းထဲမှာ ပြန်တွေ့ကြရဦးမှာ မဟုတ်လား၊ သွားပြီ

“ရော့..ရော့ ယူလိုက်”

“အာ... ကျွန်တော် ပိုက်ဆံမယူပါဘူး၊ မသိရင်လည်း ရပါတယ်”

ညိုမောင်က လမင်းစိုးလက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ်ကလေးနှင့်ညှပ်ထားသော တစ်ထောင်တန် နှင့် လိပ်စာကတ်နှစ်ခုမှ လိပ်စာကတ်ကိုသာ ရွေးယူလိုက်သည်။

လမင်းစိုး၏ ညာဘက်လက်သည် အပေါ်ကို မြောက်တက်သွားပြီး တစ်ထောင်တန်ကလေးက ဇောတ်ထိုးဂျမ်းပြန်အကျမှာ အဖြူရောင်ကားကလေးက ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွားသဖြင့် ပိုက်ဆံကလေးသည် ကားနောက်ကို အရှိန်ဖြင့် ပါသွားကာ လေထဲတွင် ဝဲပျံရင်းမှ ကားလမ်းနံဘေးတွက် ထူထပ်စွာ ပေါက်နေသော မြက်ပင်များပေါ်တွင် ငြင်သာစွာ တင်ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ညိုမောင်သည် လမင်းစိုး၏ ကားအဖြူကလေးကို ငေး၍နေမိသည်။ ညိုမောင်ငေးနေသော လမ်း၏ မျက်စိတစ်ဆုံးကိုရောက်တော့ ကားကလေး ဆတ်ခနဲကွေ့ချပြီး ညိုမောင် မြင်ကွင်းထဲကနေ ပျောက်၍သွားသည်။

ရန်ကုန်သူတွေ တကယ်ချောတယ်ဆိုတာကို ညှိမောင်နဖူးတွေ၊ ခူးတွေ၊ ကြုံလိုက်ရသဖြင့် လုံးဝ လက်ခံသွားပြီဖြစ်လေသည်။ ကားလေးကလည်း အဖြူရောင်၊ ဝတ်ထားတာကလည်း တစ်ကိုယ်လုံးအဖြူရောင်... ဆိုတော့ ဒီကောင်မလေးကို ညှိမောင်က ‘လမ်းလေး’ဟု သူ့ဘာသာ အမည်ပေးလိုက်၏။

ပြီးတော့ မြင်ပင်ရှည်တွေပေါ်မှာ ကိုယ်ဖော့၍ ပလက်ကလေးလှန်အိပ်နေသော တစ်ထောင်တန်ကလေးကို သွားကောက်ပြီး ကားကလေးထွက်ရာဘက်သို့ပင် လမ်းလျှောက်ခဲ့သည်။

သူ့နာရီငုံ့ကြည့်တော့ ၉နာရီနှင့် ၄၁ မိနစ်ရှိနေပြီ၊ ၁၀ နာရီခွဲဖို့ အချိန်၄၁ မိနစ်တိတိ လိုသေးသည်။ ထိုအချိန်တွင်း သူကုမ္ပဏီကို ပြန်ရောက်ဖို့လိုသည်။

ညှိမောင်သည် တဆတ်ဆတ်ဖြင့် သွားနေသော နာရီကလေးကို ညာဘက်လက်ဖဝါးကလေးနှင့် အုပ်ပြီး ပြီးလိုက်သည်။ ထိုနာရီကလေးကို သူ့အဘိုးက သူ့အဖေကို ပေးခဲ့သည်။ သူ့အဖေက သူ ၈ တန်းဖြေသည့်နေ့မှာ ဒီနာရီကလေး အမွေပေးခဲ့သည်။

“ဒီနာရီကို မင်းအဘိုးရပုံက ဆန်းတယ်ကွ၊ ငါတို့ရွာချောင်းထဲမှာ သေနတ်မှန်ပြီး ရေနစ်နေတဲ့ အင်္ဂလိပ်ကြီးတစ်ယောက်ကို မင်းအဘိုးက ဆင်းဆယ်ပြီး ဆရာတောင့်ဆီပို့၊ ဆရာတော်က သူဖော်ထားတဲ့ဆေးနဲ့ ကုလို့ ပျောက်သွားတော့ အင်္ဂလိပ်ကြီးက မသေတော့ဘဲ နောက်ရောက်လာတဲ့ စစ်တပ်နဲ့ပြန်ထွက်လိုက်မယ့် နေ့မှာပဲ မင်းအဘိုးကို အမှတ်တရလက်ဆောင် ဆိုပြီး ပေးခဲ့တာ၊ ထူးဆန်းတာက အဲဒီအင်္ဂလိပ်ကြီးကိုလည်း သူ့အဖေရဲ့ အဖေ သူ့အဘိုးကပဲ ပေးခဲ့တာတဲ့ကွ”

“ဟာ..ဒါဆို ဒီနာရီက သက်တမ်းကြာပြီပေါ့”

“ဒါပေါ့ကွ၊ ဆွစ်ဇလန်မိတ်ကွ၊ နှစ်တစ်ရာမှာ တစ်မိနစ်လွဲရင် နာရီရဲ့တန်ဖိုးထက် အဆတစ်ရာဆိုလား တစ်ထောင်ဆိုလား၊ တစ်သောင်းဆိုလား ပြန်ပေးမယ်ဆိုတာ သူတို့ကြော်ငြာတာပေါ့ကွ”

ထိုကြောင့် ညှိမောင်သည် ရာဇဝင်ရှိသာ ထိုနာရီကလေးကို သိပ်မြတ်နိုးသည်။ သူ့နာရီကလေးက ပြသောအချိန်သည် ဒီကမ္ဘာပေါ်တွင် အမှန်ဆုံးဟု လုံးဝစွဲမြဲစွာ ယုံကြည်ထားသည်။

လူတစ်ယောက်မှာ တစ်ခါတစ်လေ တစ်ခုခုရူးသွပ်ခွင့်ကလေးတော့ ရှိထားသင့်သည်ဟု ထင်ပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ညှိမောင် လမ်းကလေးကိုကွေ့လိုက်တော့ ဟိုဘက်လမ်းကနေ ညှိမောင်လိုပဲ ကွေ့လိုက်သော လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်တော့ ညှိမောင်ဝမ်းသာသွား၏။ ပြီးတော့ အံ့သြသွား၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုလူက ညှိမောင်ကို ပြီးပြလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘စားခဲ့ပြီးပြီလား’

“ခင်ဗျာ”

အပြီးအပြင် စကားပါပြောသဖြင့် ညိုမောင်ပို၍ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်။ သေချာတာက ထိုလူ့ကို ညိုမောင် လုံးဝမသိပါ။

“ခင်ဗျား အင်တာဗျူးလာဖြေတာမဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်လည်း အတူတူပါပဲ၊ ခင်ဗျားကို အချိန်ပြောင်းတာ ဖတ်ကတည်းက သတိထားမိတာ”

“ဟာ.. ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ ကျွန်တော် မျက်စိလည်နေလို့။”

“ဒါဆို ဘာမှမစားရသေးဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ် မစားရသေးဘူး”

“ဒီဘက်အကွေ့မှာ မုန့်ဟင်းခါးတို့ အသုပ်တို့ရောင်းတဲ့ဆိုင်ကလေးတွေရှိတယ်ဗျာ၊ သွားကြရအောင်”

“ကုမ္ပဏီနဲ့ တော်တော်သေးသေးလား”

“ဟာ ခင်ဗျားကလည်း ကုမ္ပဏီက ရှေ့ကွေ့ကလေးတင်ဟာ၊ လာစမ်းပါ”

ညိုမောင် သက်ပြင်းကြီးကို ချရင်း ထိုလူနှင့်အတူထွက်ခဲ့လေသည်။

အခန်း (၄)

ယောကျ်ားလေးတွေက ဒေါသဖြစ်နေသော မျက်နှာမျိုးဖြင့် ခပ်သွက်သွက်ထွက်လာကြပြီး၊ မိန်းကလေးအများစုက နှာခေါင်းထိပ်ကလေးတွေ နီကာ မျက်ရည်လည်ရင်း အင်တာဗျူးအခန်းထဲက ထွက်လာတာကို မြင်ရလေလေ ညိုမောင်က ဓနောသုတ်ကို ဖိ၍ဖိ၍ ရွတ်လေဖြစ်သည်။

“သိပ်တော့မလွယ်ဘူးထင်တယ်ဗျို့၊ ရှေ့ကလူတွေ ပုံစံကြည့်ရတာ သိပ်မဟုတ်ဘူး”

သူနှင့်အတူ မနက်စား စားခဲ့သော ဝင်းထွန်းက လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် သူ့ကိုကပ်၍ပြောခြင်းဖြစ်သည်။
ညိုမောင် စိတ်ထဲက မေတ္တာသုတ်ကို ရွတ်နေတာ မပျက်ရအောင် ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်ရ၏။

အခန်းထဲက အင်တာဗျူးနေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များကို မေတ္တာပို့နေခြင်းဖြစ်သော်လည်း တစ်ခါမျှ
မမြင်ဘူးသောကြောင့် မေတ္တာပို့ရတာ တော်တော်အူကြောင်ကြောင်နိုင်သည်ဟု ညိုမောင်ထင်သည်။

မေတ္တာသုတ်ရွတ်တိုင်း သူ့မျက်နှာထဲမှာ မြင်နေတာက မနက်က တွန်းပေးလိုက်တဲ့
ကားအဖြူရောင်ကလေးထဲက အဖြူရောင်တွေချည်းသာ ဝတ်ထားသော အဖြူရောင်
လမင်းကလေးမျက်နှာကိုပဲ မြင်မြင်နေသည်။

ဘယ်လောက် ကိလေသာတဏှာများလိုက်တဲ့ ကောင်လဲဟု ဆရာတော်ဘုရား
အမြဲဆုံးမတော်မူသည့်အတိုင်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် နာနာကြည်းကြည်းနှင့် ယဉ်ကျေးလာအောင်ဆုံးမရင်း
မေတ္တာသုတ်ကိုသာ အာရုံနှစ်၍ ရွတ်နေရသည်။ သူ့မှာ အားကိုးစရာဆို၍ ဘုရား၊ တရား၊
သံဃာသာ ရှိသည်။

သူနှင့် ဒီနေ့မနက်မှ ရင်းနှီးခဲ့သည့် ဝင်းထွန်းက အမှတ်၂၂ နောက်ဆုံးလူဖြစ်၏။ သူနှင့်
ဝင်းထွန်းကြားတွင် တစ်ယောက်ခြားသည်။ သို့သော် ထိုတစ်ယောက်ကမလာပါ။ ထို့ကြောင့်
သူပြီးလျှင် ဝင်းထွန်းအလှည့်ပင် ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားပြီးရင် ခဏစောင့်ဗျာ၊ အတူပြန်ကြတာပေါ့၊ ဟုတ်လား” သူခေါင်းကိုညိတ်ပြလိုက်၏။

“ကာမေသု ဝိနယဂေဓံ၊ နဟိဇာတုတ်ဂတ်ဘ သေယပုန ရေတိမစ်တ သုတ်တံနိတ်ထိတံ”

“အမှတ်စဉ် ၂၁ မောင်ညိုမောင်”

မေတ္တာသုတ်ရွတ်အပြီး သူ့အမည်အခေါ် တိုက်ဆိုင်သွားသဖြင့် ညိုမောင်စိတ်ထဲမှာ တော်တော်လေး
ပီတိဖြစ်သွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ရှိပါတယ်ခင်ဗျ”

“အဆင်သင့်ပြင်ထားပါ၊ ဒီခုမှာ နေရာယူထားပါ”

ညိုမောင် ဝင်းထွန်းလက်ကို ပုတ်ရင်းထပြီး အမည်ခေါ်သူညွှန်ပြသော နေရာတွင်ဝင်ထိုင်ရသည်။

အထဲကိုရောက်လျှင် အင်တာဗျူးသူများက ထိုင်ပါဟု မပြောမချင်း မတ်တပ်ရပ်နေရမည်။ သူတို့က

‘ထိုင်ပါ’ ဆိုမှ ထိုင်ရမည်။ ထိုင်သည့်အခါတွင် လျှော့တိလျှော့ရဲမထိုင်ရ။
တောင့်တောင့်တင်းတင်းကြီးမနေရ။ မျက်လုံးကို တစ်ခန်းလုံး လျှောက်ကြည့်တာမျိုး မလုပ်ရ။
ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုမေးမည့် လူကြီးများကိုတစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လျှောက်ကြည့်တာမျိုးမလုပ်ရ။
တစ်ယောက်တည်းကို စူးစိုက်ကြည့်တာမျိုးလည်း မလုပ်ရတာ ဆိုတာတွေကို ညှိမောင် သတိထားဖို့
တစ်ကြိမ်စီပြန်စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ကဲ...ကိုညှိမောင်... ဝင်လို့ရပါပြီ”

သူ တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်တော့ အမျိုးအမည်ပြော၍ မရသော ရနံ့တစ်ခုကို နှလုံးသားထဲက
ရပါသည်။ ထိုရနံ့မျိုးကို အင်တာဗျူးဖြေသူမှသာ ခံစားနိုင်မည်ဖြစ်ပြီး စာဖြင့်ရေးပြရန် မလွယ်ကူပါ။
ရလည်း မရနိုင်ပါ။

သူထိုင်ရန်အတွက် စီစဉ်ထားသော ခုံ၏နောက်တွင် ခေါင်းကို ပုံမှန်ထားပြီး မျက်ဝန်းတွေကိုတော့
အောက်ကိုစိုက်ထားလိုက်သည်။ လမင်းစိုး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်၍ သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ရှေ့မှာရှိနေသော စာရွက်တွေကို ကောက်ကိုင်ပြီး ဘာအဓိပ္ပါယ်မှမရှိပဲ လျှောက်ဖတ်၍
နေမိသည်။ ဒီငတိ မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး ကုမ္ပဏီကိုရောက်မလာပါစေနဲ့ ဟူသော သူ့ဆုတောင်းမှာ
မပြည့်ခဲ့။

“ထိုင်ပါ”

ငြင်သာ ဖော်ရွေသော အသံကြောင့် ညှိမောင်ခေါင်းကို တစ်ချက်ညိတ်ပြပြီး ခုံတွင် ဝင်ထိုင်သည်။
ပြီးတော့ ရှေ့က စားပွဲပေါ်မှာ မြင်ရသည့် သူ့မျက်ဝန်းတစ်ငုံ့စာ စာရွက်တွေ ဖိုင်တွေကိုသာ
စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူက စကားမပြောဘဲ ကိုယ်က သူတို့ကို မကြည့်ရပါ။

“ကိုညှိမောင်က နေသ နဲ့ပြီးတာနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ချိုသာစွာဖြေရင်း ခေါင်းကို မော့လိုက်တော့မှ ညှိမောင်ခေါင်းသည် အင်တာဗျူးအခန်းနှင့်
ပြည့်သွားသည်ဟုပင် ထင်ရသည်။

သူ...။

အဖြူရောင်လမင်းလေး။

သူ ကားတွန်းပေးခဲ့သူ။ ပိုက်ဆံတစ်ထောင်။

“ကျွန်တော်က ချစ်မင်းစိုးပါ။ Solo ကုမ္ပဏီရဲ့ မန်နေဂျာချုပ်ပါ။ ပိုင်ရှင်ကလည်း ကျွန်တော်ပါပဲ။ သူက ကျွန်တော့် ညီမပါ။ မလမင်းစိုး Solo ရဲ့ ဒုမန်နေဂျာချုပ်ပါ။ ကိုညိုမောင်ကို ကျွန်တော်တို့ အခုလို ခေါ်တွေ့ရတာရဲ့ အဓိကအချက်က ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သူသ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ကိုညိုမောင် ဘယ်လိုစိတ်ဝင်စားသလဲ၊ ဘယ်လို မြင်သလဲဆိုတာကို ရိုးရိုးသားသားသိချင်တာပါပဲ”

ကိုချစ်မင်းစိုးဆိုသူက ညိုမောင်ထက် ၂ နှစ်လောက်တော့ကြီးသည့်ပုံစံပေါ်သည်။ စကားပြော ရည်မွန်သည်။ တည်ငြိမ်အေးဆေးသည်။ သူပေးထားသည့် နာမည်က လမင်းဖြစ်ပြီး၊ အခုတွေ့ရသော ဒီကောင်မလေးအမည်က ‘လမင်းစိုး’ ဆိုတာရယ်။ သူမေတ္တာရွတ်နေတုန်း ဒီ‘လမင်း’ မျက်နှာပဲ ပေါ်ပေါ်လာနေတာရယ်နဲ့ သူ့ကိုမေးမည့်သူက လမင်းစိုးဖြစ်နေတာတွေရယ်ကြောင့် ညိုမောင် စိတ်တွေလှုပ်ရှားပြီး ကိုချစ်မင်းစိုး မေးသော မေးခွန်းတွေကို အတင်းပြန်စဉ်းစားယူရသည်။

“ကျွန်တော် Solo ကုမ္ပဏီကို ဈေးကွက်ထဲကို ထိုးဖောက်ကာစ ကုမ္ပဏီတစ်ခုလို့ပဲ သုံးသပ်မိပါတယ် ခင်ဗျာ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်တို့ ရွာကလေးမှာ ဒီနာမည်ကို မကြားဘူးသေးပါဘူး၊ တခြားကုမ္ပဏီတွေ တော်တော်များများကိုတော့ သိနေကြပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ကြော်ငြာအားသုံးရပါ့မယ်”

“မှန်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီကို စိတ်ဝင်စားရတာလဲ”

“ကျွန်တော် ခက်ခက်ခဲခဲကြိုးစားသင်ထားခဲ့ရတဲ့ ပညာကို အသုံးပြုဖြစ်ချင်တာရယ်.. ပြီးတော့...”

ညိုမောင် စကားဆက်မပြောဘဲ မျက်လွှာကိုချလိုက်သည်။

“ပြောပါ ဘာကိုမဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောနိုင်ပါတယ်”

“ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အမေနှင့် ဆရာတော်တို့ရဲ့ မိဘကျေးဇူးကို ဆပ်တဲ့အနေနဲ့ လုပ်ကျွေးချင်လို့ပါ”

ကိုချစ်မင်းစိုးက လေးနက်စွာ ခေါင်းညိတ်လေသည်။ ပြီးတော့...

“ကိုညိုမောင်လိပ်စာက ဘုန်းကြီးကျောင်းလိပ်စာကြီးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ၁၀နှစ်သားကတည်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းကို စရောက်ပါတယ်၊ ကျောင်းက ကျွန်တော်တို့ရွာအပါအဝင် ရွာ ၉ ရွာစလုံး ကိုးကွယ်တဲ့ကျောင်းပါ။ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင်

ကျွန်တော့်ကို ဘွဲ့ရသည့်အထိ ကျောင်းတက်ဖို့ စရိတ်ကို တာဝန်ယူခဲ့တာပါ။ အဲဒါကြောင့် ဆရာတော့်ကျေးဇူးနဲ့ မိဘကျေးဇူးကို ကျွန်တော်က ဆပ်ချင်တာပါ”

“ကိုညိုမောင်တို့ရွာမှာ ပွဲရုံတို့ ၊ ပွဲခိုင်းတို့ မရှိဘူးလား”

“ရွာမှာတော့ မရှိပါဘူး၊ ရွာကနေ ၃ နာရီလောက် လှည်းနဲ့သွားရင်တော့ ကမ်နီးကို ရောက်ပါတယ်၊ အဲဒီမှာ ခိုင်တွေရှိပါတယ်”

“အဲဒီ ခိုင်တွေမှာ ကိုညိုမောင်လို ပညာတက်တွေလိုမှာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်တာလဲ”

“အဲဒီမှာဆိုရင် ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ကြိုးစားကြိုးစား ထူးခြားမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီက ခိုင်တွေမှာ လုပ်ဖို့က နှလုံးနဲ့ဘွဲ့ရစရာမလိုပါဘူး။ စ တန်းအောင်လောက်ဆိုရင် ရပါပြီ၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ပညာကို နှမြောတာလည်း ပါပါတယ်”

“ကိုညိုမောင် ဒါပထမဦးဆုံး အလုပ်လျှောက်ဖူးတာနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော် မေးစရာမရှိတော့ပါဘူး။ ကဲ... ညီမလေး”

ကိုချစ်မင်းစိုးက သူ့ညီမလေးဘက်ကို လှည့်၍ မေးဆတ်ပြသည်။ လမင်းစိုးက မဲ့ပြုံးကလေးပြုံးကာ မျက်နှာကို ညိုမောင့်ဘက်သို့ တည်လိုက်သည်။

“ရှင်... အလုပ်လုပ်ချင်တာက ကျွန်မတို့ ကုမ္ပဏီအတွက် တစ်ခုမှမပါဘူးနော်၊ ရှင့်ပညာကို အသုံးပြုချင်တာရယ်၊ ရှင့်ဆရာတော်နဲ့ အမေကို ငွေပေးချင်တာရယ်၊ ဒါပဲရှိတာပေါ့ ဟုတ်လား”

လေသံက တင်းမာပြတ်သားလွန်းသဖြင့် ညိုမောင် တော်တော်လေး လန့်၍သွားသည်။

ညိုမောင်ထင်ထားတာက သူ ကားတွန်းပေးခဲ့သဖြင့် ထို လမင်းကလေးက ထိုကိစ္စကို ဖွင့်မပြောပြသည့်တိုင်အောင် သူ့ကို ဖော်ဖော်ရွေရွေနှင့် မေးခွန်းအသင့်အတင့်လောက်သာ မေးလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားသောကြောင့်လည်းပါသည်။

“အာ... မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ပညာကို အသုံးပြုချင်တာက ကုမ္ပဏီအတွက်ပါ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ဒီကုမ္ပဏီကို တိုးတက်ကြီးပွားအောင် လုပ်နိုင်တော့မှ ကျွန်တော်လည်းရာထူးတိုးမယ်၊ လခများများရမယ်၊ ဒီတော့မှ ကျွန်တော့်ကျေးဇူးရှင်တွေကို ပိုကျေးဇူးဆပ်နိုင်မှာမို့၊ ဒီကိစ္စနှစ်ခုစလုံးမှာ

ကုမ္ပဏီရဲ့ အကျိုးစီးပွားက ပါထားပြီးသားပါ ခင်ဗျာ”

“ဟင်း...ဟင်း...မင်းက စကားပြောတော့ ကောင်းသားပဲ၊ ကဲ... စူးအက်တူးမြောင်းက ဘယ်နှခုနှစ်မှာ စဖွင့်တာလဲ သိလား”

“စူးအက်က....”

“မသိရင်ထားတော့...၊ စူးအက်တူးမြောင်းက ဘယ်နှပေရှည်သလဲ၊ ဘယ်နိုင်ငံနဲ့ ဘယ်နိုင်ငံကို ဆက်သွားပေးထားလဲ”

“-----”

“မသိရင် မသိဘူးပြောကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့... မသိပါဘူး”

“စူးအက်တူးမြောင်းကြောင့် ပြောင်းလဲသွားတဲ့ စီးပွားရေးမှာ ဘာပို.ကုန်သွင်းကုန်တွေက အာရှအတွက် အရေးကြီးခဲ့သလဲ”

“မသိပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ၊ စီးပွားရေးတစ်ခု စလုပ်တော့မယ်ဆိုရင် အခြေခံအဓိက ထားတဲ့ အချက်တွေက ဘာတွေလဲ”

ဒီမေးခွန်းအတွက်ကိုတော့ ညှိမောင် ခေါင်းကိုမော့လိုက်ပါသည်။ ထိုမေးခွန်း၏ အဖြေကို သူကောင်းကောင်းသိပါသည်။

“ဘယ်စီးပွားရေးအတွက်မဆို (5M) လိုအပ်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ 5M မှာ ပထမက M u Money ပါ၊ စီးပွားရေးတစ်ခုလုပ်ဖို့အတွက် လုံလောက်တဲ့ ငွေအရင်းအနှီးရှိရမယ် ဆိုပါတယ်၊ ဒုတိယ M က Man ပါ၊ အဲဒီစီးပွားရေးနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူရှိထားရပါမယ်”

“ဟုတ်ပြီ ဆက်စမ်းပါဦး”

“တတိယ M က Market ပါ၊ ကိုယ်ထုတ်လုပ်မယ့် ကုန်ပစ္စည်းကို လက်ခံပြီး ဖြန့်ဖြူးပေးနိုင်မယ့် ဈေးကွက်လည်း ရှိဖို့လိုပါတယ်”

“အင်း...အင်း”

“စတုတ္ထ M ကတော့ Method ပါ ကိုယ်ထုတ်လုပ်မယ့် ကုန်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်တဲ့ နည်းလမ်းဟာ ရှိပြီးသား၊ ကိုယ်နဲ့အမျိုးတူ ကုန်ပစ္စည်းတွေနဲ့ နည်းလမ်းကွာခြားမှုရှိရပါမယ်၊ ကိုယ်ထုတ်လုပ်တဲ့ နည်းလမ်း ဘာအသိ ဟာ ခေတ်ကာလ အခြေအနေနဲ့ ပိုပြီး သဟဇာတဖြစ်တဲ့နည်းလမ်း ရှိထားရပါမယ်၊ နောက်ဆုံး M ကတော့ management စီမံအုပ်ချုပ်မှုပါ၊ ကိုယ်က ထုတ်ကုန်အတွက် ပညာရှင်တွေ ကျွမ်းကျင်လုပ်သားတွေ အခြေခံလုပ်သားတွေ အားလုံးကို စီမံအုပ်ချုပ်တဲ့ ပညာရှင်၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွမ်းကျင်တဲ့ လိုက်ရောညီထွေဖြစ်မယ့် စီမံအုပ်ချုပ်မှု လိုအပ်တယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ”

လမင်းစိုးက မျက်နှာကိုမဲ့၍ ခေါင်းကိုတဆတ်ဆတ်ညိတ်နေသည်။ သူ့ပုံစံက ညိုမောင်ပြောနေသည့် စကားတွေကို မထီမဲ့မြင်ပြုနေသည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်နေသည်ဟု ချစ်မင်းစိုးထင်သည်။

တကယ်တော့ လမင်းစိုးသည် MD ဆိုသော ရာထူးအတွက် ရင့်ကျက်မှုနည်းပါးနေသေးသည် ဆိုတာကို ချစ်မင်းစိုးသိပါသည်။ သူ့ရှယ်ယာ member တွေကလည်း တည့်တည့်မဟုတ်သည့်တိုင်အောင် စောင်းပါးရိပ်ချေလောက်တော့ ချစ်မင်းစိုးကို ပြောပြပါသည်။ ဒါပေမယ့် လမင်းစိုး မှားတာတွေက ကြီးကြီးမားမားတော့ မရှိသေး။ ပြောရဲဆိုရဲ လုပ်ရဲကိုင်ရဲတဲ့ နေရာမှာကျတော့လည်း လမင်းစိုးသည် သူ့ထက်ပို၍ မာကြောသည်ဆိုတာကိုတော့ ချစ်မင်းစိုး ဝန်ခံရမည် ဖြစ်သည်။

အခုလည်း တစ်ဖက်က သူသိသမျှကို အားတက်သရောပြောနေချိန်တွက် လူကြီးနေရာတွင် ရှိနေသော ကိုယ်က မထီမဲ့မြင်လုပ်တာမျိုးကို မဖြစ်သင့်ဟု ချစ်မင်းစိုးထင်သည်။

‘အင်း... ကောင်းပါပြီ၊ အခုမင်းပြောသွားတဲ့ (5-M) ထဲမှာ ဘယ် M က အရေးအကြီးဆုံးလဲကွ’

“ဟာ.. အကုန်လုံး အရေးကြီးတယ် ခင်ဗျ၊ အဲဒီ M-5 ထဲက တစ်ခု မရှိရင် အဲဒီစီးပွားရေးက လုံးဝအောင်မြင်ဖို့ မလွယ်နိုင်ပါဘူးခင်ဗျ”

ညိုမောင့် စကားဆုံးသည်နှင့် လမင်းစိုးက ခေါင်ကလေးကို အနည်းငယ်မော့၍ လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် ရယ်လေသည်။ လမင်းစိုးရယ်ပုံက လှောင်ရယ်ရယ်ခြင်းဖြစ်သည် ဆိုတာကို သူ့ညီမအကြောင်း သိပြီးသားဖြစ်သဖြင့် ချစ်မင်းစိုး မျက်နှာမှာ ရှက်စိတ်ဖြင့် နီရဲစပြုလာသည်။

“အေး... မင်းပြောတဲ့ 5-M ဆိုတာကြီးက ၁၈၀၀ နဲ့ ၁၉၀၀ ခုနှစ်အစပိုင်းမှာတင် ပြီးသွားပြီကွ။ အခုအချိန်မှာ အဲဒီ 5-M မလိုတော့ဘူး။ မင်းဆီမှာ တစ်ကမ္ဘာလုံးနဲ့ ဆက်သွယ်လို့ရတဲ့ ကွန်ပျူတာ တစ်လုံး ရှိမယ်၊ အဲဒီ ကွန်ပျူတာကိုလည်း မင်းက ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ကိုင်တွယ်တက်မယ်၊ စတော့ရှယ်ယာ ဈေးကွက်သတင်း၊ ရေနံသတင်း၊ သစ်၊ ဆန် တဲ့ နိုင်ငံအသီးသီးက ဈေးတွေကို မင်းကွန်ပျူတာကွန်ရက်နဲ့ ချိတ်ဆက်ထားပြီးလုပ်မယ်ဆိုရင် အဲဒီသတင်းတွေကို မင်းက လူများထက်ပိုမြန်၊ ပိုမှန်အောင် သိထားနိုင်မယ်ဆိုရင် စီးပွားရေးပြီးပြီ၊ ဒီဇက်က IT ဇက်ကွ၊ သိရဲ့လား”

ညိုမောင် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်၊ သူ့ကို အငြိုးတကြီးနဲ့ စကားလုံးတွေကို အင်အားအပြည့်ဖြင့် ပြောချသွားသော လမင်းစိုးကိုသာ တအံ့တသြ ငေးနေမိခဲ့သည်။

“ညီမလေး...”

ချစ်မင်းစိုးထံမှ ခေါ်သံကြောင့် လမင်းစိုး စကားကိုရပ်ပြီး သူ့အစ်ကိုကို ကြည့်သည်။

“ညီမလေး အခုလုပ်နေတာ အင်တာဗျူးပါ၊ လက်ချာပို့ချနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူသိသလောက်ကို သူပြောမယ်၊ မင်းက သူ့ကို အကဲဖြတ်မယ်၊ အမှတ်ပေးမယ်၊ မင်းသိထားတာတွေ သူ့ကို ပြောဖို့မလိုဘူး၊ လှောင်ဖို့မလိုဘူး၊ ဟောက်ဖို့မလိုဘူး၊ ညီမလေးတာဝန်က ကိုကိုတို့လိုအပ်တဲ့ အလုပ်နဲ့ ကိုယ်အင်တာဗျူးတဲ့လူဟာ အဆင်ပြေနိုင် မပြေနိုင် ဒါပဲအကဲဖြတ်ရမှာ၊ ပညာပြတာတွေ လုပ်ဖို့ မလိုဘူး၊ ကဲ...ညီမလေး သူ့ဆီက ဘာသိချင်တာ ရှိသေးလဲ”

“ဟင်း...ဟင်း... မလိုတော့ပါဘူး”

“ကဲ...ဒါဆိုရင် ကိုညိုမောင် အတွက် အင်တာဗျူးပြီးပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျ၊ ခွင့်ပြုပါဦး”

အင်တာဗျူးခန်းမထဲက ထွက်လိုက်တော့ ညိုမောင် ပေါ့ပါးလန်းဆန်း၍သွားသည်။ ဒါပေမယ့် သူ ဒီအလုပ်ကို မရနိုင်တော့ဆိုတာတော့ သေချာနေပြီဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီးသိလေသည်။ သူ ကိုဝင်းထွန်းကို စောင့်မယ်ပြောပြီးထားသဖြင့် အပြင်ခန်းမထဲမှာပင် ထိုင်နေလိုက်သည်။

၁၀ မိနစ်လောက်ကြာတော့ ဝင်းထွန်းပြန်လာသည်။

“အခြေအနေကောင်းလား....”

“ဟာ..MD ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကတော်တော့်ကို ရစ်တာဗျာ၊ ရတာ မရတာတော့ ကံတရားပဲ”

“ခင်ဗျားရော”

“ကျွန်တော့်ကိုလည်းရစ်တာပါပဲဗျာ၊ သူ့အစ်ကိုကမှ တော်သေးတယ်”

“ဪ... သူတို့က မောင်နှမတွေလား”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကိုချစ်မင်းစိုးက အကြီးတဲ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ မျှော်လင့်ချက်မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော့်လိပ်စာ ယူထားဗျာ၊ ခင်ဗျားလိပ်စာလည်း ပေးထားခဲ့၊ နောင်အလုပ်တွေတော့လည်း အတူတူလျှောက်ကြတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

အဆောင်ကို ပြန်ရောက်တော့ ဘယ်သူမှ မရှိသည်နှင့် ညိုမောင် ခုတင်ပေါ်လှဲရင်း သူဒီနေ့မနက်ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို တွေးနေမိသည်။ သူ ကားတွန်းပေးခဲ့သော လမင်းကလေးသည် Solo ကုမ္ပဏီ၏ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ MD ဖြစ်နေသည်။ ထို ကောင်မလေးက သူ့ကို ကူညီပြီး ကားတွန်းပေးခဲ့သည်။ ပုံပြင်ထဲမှာ ဒါမှမဟုတ် ရုပ်ရှင်တွေ ဘာတွေထဲမှာဆိုလျှင်တော့ သူ့ဘဝသည် အလွန်တစ်ရာ အဆင်ပြေသွားဖို့ရှိသည်။ အခု တကယ်လက်တွေ့ကျတော့ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်မှန်းမသိ။

ဒီအလုပ်ကိုရရန် အားခဲလာခဲ့သော ညိုမောင်အတွက် အားလျှော့ရုံတင်မက အားပါကုန်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီအလုပ်ရမှမဟုတ် ဘယ်အလုပ်မဆိုရအောင် လုပ်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ညိုမောင် ရန်ကုန်သို့တက်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ညိုမောင် တုန်လှုပ်ခြင်းတော့ မဖြစ်ပါ။ ဒါပေမယ့် အားငယ် ဝမ်းနည်းသွားသလိုတော့ အမှန်တကယ် ခံစားရပါသည်။

သူခံစားနေရတာကို အားရပါးရ ပြောချလိုက်ရလျှင်လည်း ညိုမောင်ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးသွားနိုင်စရာရှိသည်။ သို့သော် အဆောင်မှာ ဘယ်သူမှမရှိ။ ဒီတော့ ဝမ်းနည်းခြင်းအပေါ်မှာ အားငယ်ခြင်းက ထပ်ဆင့်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

ညိုမောင် မျက်စိကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။

သူ့ကို လှောင်ရယ်ရယ်နေသော လမင်းလေးပုံပေါ်လာသည်။ ဘယ်လောက် တိုက်ဆိုင်လိုက်သလဲ။ အဖြူတွေချည်းပဲ ဝတ်ထားသဖြင့် သူက ရင်ထဲမှာ လမင်းလေးလို့ အမည်ပေးခဲ့သည်။ ပြန်တွေ့ရဖို့ကိုလည်း မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။ ပြန်တွေ့တော့ သူ့နာမည်က ‘လမင်းစိုး’ တဲ့။ လမင်းကို

ဆိုမည့်သူတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ လူတစ်ယောက်ကို လမင်းက စိုးမိုးသလို စိုးမိုးမည့် သဘောသာဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ညှိမောင် ထင်ပါသည်။

ညှိမောင်သည် ဤသို့ လမင်းစိုး အကြောင်းကိုတွေးရင်းနှင့် အိပ်ပျော်၍သွားလေသည်။

ညှိမောင် နိုးလာတော့ ညနေခင်းနေကျချိန်ကို ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ ကိုဇော်က ဝတ္ထုစာအုပ်ကို သဲကြီးမဲကြီးပက်လက်လှန်ရင်း ဖတ်နေသည်။ ကိုမိုးကတော့ ရေနံမှ ရေကို အားရပါးရချိုးနေတာ ကြားရသည်။ သူက သီချင်းကလေးနှင့် ရေချိုးနေသည့်အတွက် ကြားရသည်ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ တိုးလွင်ကိုမတွေ့၊ အသံလည်း မကြားရ။ ဧကန္တ ပြန်မရောက်သေးတာ ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။

နေ့လယ်ခင်းအိပ်ပြီး ညနေရီ နေဝင်ချိန်မှာ နှိုးလေ့နှိုးထရှိသူတိုင်း ခံစားရလေ့ရှိသော စိတ်လေးလံထိုင်းမှိုင်းခြင်း၊ ငေါင်နေခြင်းဆိုသော ဝေဒနာကို ခံစားနေရသည်။ ညှိမောင် သူ့လက်က နာရီကလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ၅ နာရီ ၄၂ မိနစ်ရှိနေပြီ။ ကိုမိုးပြီးရင် သူရေချိုးလိုက်လျှင် လန်းဆန်းသွားမည်ဟု ညှိမောင် တွေးလိုက်သည်။ ကိုဇော်ကတော့ သူနှိုးတာကို သိသော်လည်း လှည့်မကြည့်။ စာအုပ်ကိုသာ သဲကြီးမဲကြီးဖတ်၍နေသည်။

“နွေဦး ကံကော်များ ဪ... ခြံထဲပွင့်ဝေ ဆွတ်သင်း... ပျံဝေမြို့.. ဝါရွှေနု ပွင့်ဖြူ..ဪ... နှိုးပြီလား”

သီချင်းကလေးဖြင့် ဝင်လာသော ကိုမိုးက ရေခွက်ကိုတင်ရင်း လှမ်းမေးသည်ကို သူခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး အပြင်းကြောဆန့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ဘယ်လက်လက်မှာ ပတ်ထားသည့် နာရီကလေးကို ချွတ်ပြီးတိုင်မှာ ရိုက်ထားသော သံချောင်းကလေးမှာ လှမ်းချိတ်လိုက်သည်။ ဒီသံချောင်းကလေးကို အရင် သူ့ခုတင်မှာ နေသွားသူက ဘာအတွက် အသုံးချဖို့ ရိုက်ထားတာလည်းတော့မသိ၊ ညှိမောင့်အတွက်ကတော့ သူ့နာရီကလေး ချိတ်ရန်အတွက် အလွန်အသုံးတည့်လှသည်။

ညှိမောင်သည် တိုင်မှာချိတ်ထားသော နာရီကလေးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးကြည့်လိုက်သည်။ နာရီကလေးက မင်းက ဘာကြည့်တာလဲ၊ ငါနေကောင်းပါတယ်ကွ၊ ငါက ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပါဆိုသော သဘောနှင့် တဆတ်ဆတ်လည်၍ပြနေသည်။ သို့သော် နာရီလက်ပတ်ကြိုးက ဟောင်းလှပြီ၊ အနားတွေဖွာနေသော လည်သာလတ်ပတ်ကြိုးဖြစ်၏။ သူတို့ရွာမှ သွားလျှင် ပထမဦးဆုံးတွေ့ရသည့် မြိုင်ဝန်ကားကြီးဂိတ်မှ တစ်ဆိုင်တည်းရှိသော နာရီဆိုင်မှ ဝယ်လဲခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုကတည်းက ညှိမောင်ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့တာက ဒီနာရီကလေးကို နောက်တစ်ကြိမ်လဲသည့် အခါတွင် အကောင်းစားရွှေရည်စိမ်လက်ကတ်ကို ဝယ်လဲနိုင်တော့မှပဲ လဲတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့သည်။

ညိုမောင်သည် နာရီလေးကို အလွန်တန်ဖိုးထားသည်။

သူ့အသက်ပြီးလျှင် ဒုတိယတန်ဖိုးအထားဆုံးဟုဆိုလျှင်ပင် လွန်လိမ့်မည် မထင်ပါ။

ညိုမောင် တိုင်မှာ ချိတ်ထားသော နာရီကလေးကို လက်ဖြင့် အသာလှမ်းပုတ်လိုက်ပြီး ပြုံးရင်း ထရပ်ကာ ရေချိုးရန် အင်္ကျီချွတ်လိုက်သည်။

ညိုမောင် ရေချိုးနေစဉ် မမနွယ်ဆိုင်မှ ပြန်လာဟန်တူသည်။ မမနွယ်သည် ရန်ကင်းစင်တာမှာ ကီမိုနု၊ ပါတိတ်နှင့် ယနေ့ခေတ်အဝတ်အထည်ဆိုင် ဖွင့်ထားကြောင်းကို ကိုမိုးက ပြောပြထားသဖြင့် ညိုမောင် သိရသည်။ မမနွယ်များ တင်မေ့သွယ်ဆိုသော ညီမလေးတစ်ယောက်ရှိပြီး၊ MA ဆက်တက်ပြီး ဆရာမလုပ်ရန် ကြိုးစားနေသည်ဟု ကိုမိုးက ဆိုသည်။ တစ်ဆက်တည်း ကိုမိုးပြောသည့် စကားက...

“မင်း မေသွယ်ကိုတော့ ညီမလေးတစ်ယောက်လို ခင်ပေါ့ကွာ၊ ငါနဲ့ မေသွယ်က...”

“ဟာ... ဘာလဲ... ဖြစ်နေပြီလား”

“သိပ်မကြာခင် ဖြစ်တော့မှာ”

“စကားရထားပြီလား”

“အင်း... ပါးရိုက်ခံရမယ်တဲ့၊ ကိုယ့်အိမ်နဲ့ ကိုယ်နေနိုင်အောင်ပဲ အရင်ကြိုးစားပါဦးတဲ့၊ သူပြောတဲ့စကားတွေက ငါချစ်တာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲကွာ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

သူကတော့ အခုမှရောက်တာ တစ်ရက်နှင့် တစ်ပိုင်းမို့ မေသွယ်ကို မတွေ့ဖူးသေးပါ။ မမနွယ်က အိမ်ပေါ်သို့တက်ရန် လှေကားသုံးထစ်ကို တစ်ထစ်တက်ပြီးမှ သူ့ဘက်သို့ လှည့်၍ လှမ်းအော်မေးသည်။

“ကောင်လေး မနက်က အဆင်ပြေလား”

ညိုမောင်က ခေါင်းမှ ရေလောင်းအချနှင့်မို့ ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်။ မျက်နှာမှ ရေသပ်ပြီးမှ ပြန်ဖြေရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မမနွယ်ပြောပါတယ်”

“အေး...အေး ရပါစေကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမနွယ်”

ဒါမျိုးကို မုသားစကားဟုခေါ်နိုင်သားဟု ညိုမောင် စဉ်းစားနေမိသည်။ သူ အမှန်အတိုင်း ဖြစ်ခဲ့တာကို မမနွယ် နားလည်အောင်ရှင်းပြနေလျှင် သူက အဆုတ်အအေးပတ်သွားနိုင်သည်။ မမနွယ်လည်း လှေကားထစ်မှာ မိနစ်အစိတ်လောက် စိတ်မဝင်စားချင်ပဲ ရပ်နေလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုလည်း စိတ်မှန့်ရဲ့လားဟု ထင်ချင်ထင်မည်။ ဒီတော့ အခုလို မုသားမျိုးသည် အခြေအနေ အချိန်အခါအရ ပြုသင့်သော မုသားဟု ညိုမောင် ယုံကြည်လိုက်သည်။

ညိုမောင်ရေသုတ်နေတုန်း တိုးလွင်ရောက်လာသည်။

“ငါ ပြန်ရောက်တော့ ဒစ်စပါတ်က ကောင်မလေးတွေက ပြောတယ်ကွ၊ မင်းကလည်း ပြန်မယ်ဆိုရင်လည်း သူတို့ကို ပြန်မယ်လို့ ပြောသွားရောပေါ့၊ ငါက မင်းရှိသေးတယ်ဆိုပြီး လျှောက်ရှာလိုက်ရတာ၊ ဦးဌေးဝေလည်း ၃ နာရီခွဲလောက်မှ ပြန်ဝင်လာတာတွေ့တယ်၊ ဘယ်လိုလဲအဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“မပြေဘူး တိုးလွင်၊ မင်းတို့ကို ငါဘာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အစအဆုံးပြောမယ်ကွာ”

ကိုဇော် စာအုပ်ဖတ်တာ ရပ်သွားသည်။ ကိုမိုးက သီချင်းညည်းတာ တိတ်သွားသည်။ တိုးလွင်က သူ့ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ရင်း သူ့မျက်နှာတည့်တည့်ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“မင်း... ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လို့လဲ ညိုမောင်”

ညိုမောင်က သူဖြစ်ခဲ့သည့် ပြဿနာအားလုံးကို ပြောပြလိုက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံး ဝှူးဝှူးဝါးဝါးဖြစ်ကုန်သည်။

“ဟာ...ဒါဘာသဘောလဲကွ၊ မင်းက သူ့ကို့ကူညီခဲ့တာတောင် သူက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ရစ်ရတာလဲ၊ သူက ပြန်မကူညီချင်နေကွာ၊ ထပ်ရစ်တာကြီးကတော့ တရားလွန်တာပေါ့၊ သူက ဘာမို့လို့လဲ”

ကိုမိုးက ဒေါသတကြီး ဝင်အော်သည်။ တိုးလွင်က...

“မင်း... လမင်းအကြောင်းကို မသိလို့ အဲဒီလိုပြောတာ ငမိုး၊ လမင်းက Solo မှာ ဘုရင်မပဲ၊ သူ့အစ်ကိုကတောင် သူ့ကို နိုင်တာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ သူကထင်ရာလုပ်တာ၊ သူ့အစ်ကိုက လူအေး၊

လူမှန်မို့သာ ငါတို့ တော်တော်သက်သာနေတာ”

“သွားစမ်းပါ ငတိုးရာ၊ ဒီမှာဟေ့ကောင် ရွှေချည်းပဲ ပစ္စည်းလုပ်လို့မရဘူးကွ သိလား၊ ကြေးရောရတယ်၊ ကြေးရောရတယ်၊ သူ ဘုရင်မဖြစ်တယ်ဆိုတာ သူ့ကို ဘုရင်မဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနေတဲ့ လူတွေရှိနေလို့ ဖြစ်တာပါကွ”

“ငါတို့က သူ့ကို ဘုရင်မ နေရာပေးမထားရင် Solo ကနေ Solo တီးလုံးကလေးနဲ့ ကပြီး ထွက်သွားရမှာပေါ့ကွ”

“အေးပါ၊ မင်းတို့ရဲ့ ရပ်တည်ချက်ကို ငါနားလည်ပါတယ်၊ အဲဒီအပေါ်မှာ သူက အခွင့်ကောင်းယူနေတာပေါ့ကွ၊ ငါတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေပဲကွာ၊ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ကျေးဇူးရှိတဲ့လူကို ကျေးဇူးပြန်မဆပ်ချင်ရင်နေ၊ ထပ်ပြီးတော့ စော်ကားတာတော့ တရားမဲ့လွန်း လူမဆန်လွန်းအားကြီးပါတယ်ကွာ၊ မင်းမို့လို့ ညိုမောင် ငါသာဆို အဲဒီလို ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်”

တွေ့ရ သိရတာ တစ်ရက်နှစ်ရက်သာ ရှိသေးသော်လည်း ကိုမိုးသည် သူ့ဘက်က မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေသည်ကိုငေးရင်း ညိုမောင် ရင်ထဲနွေးထွေး၍ သွား၏။

“သူက ကားတွန်းခ တစ်ထောင်ပေးခဲ့တယ်လေ”

“ဟ.. အဲဒါကို မင်းရယူတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူက မင်းပြန်တောင်းတာကအကူအညီပဲ မဟုတ်လား၊ ဒါကိုမှ သူက သူတောင်းစားပေးသလို လွှင့်ပစ်ပြီးလည်း ပေးသေးတယ်၊ အထဲမှာ တွေ့တော့လည်း စော်ကားသေးတယ်၊ ဘာလဲကွ”

“ငမိုး အဲဒီဖြစ်ရပ်တွေ အားလုံးရဲ့ တရားခံက ကားကြောင့် ဖြစ်တာကွ”

“ကားကြောင့် ဘာလဲကွာ၊ မင်းကလည်း ကားပွဲစားလို့ မပြောရဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်တာနဲ့ ကားကြောင့်ဆိုတာ ချည်းပဲ၊ ဒီကိစ္စက ကားနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“တိုက်ရိုက်ကိုဆိုင်တယ် ငမိုး၊ ဒီကောင် ပြောပုံအရဆိုရင် ဒီကောင်မကလေး စီးတဲ့ ကားဟာ ငါတို့ဈေးကွက်မှာတော့ နောက်ဆုံးပေါ်ပဲ၊ သူက ကားအတွက် လုပ်ဆောင်ချက်တွေအားလုံးကို ဒစ်ဂျစ်တယ်စစ်စတန် (Digital system) နဲ့သွားတာကွ၊ အနည်းဆုံး တစ်ထောင်အထက်မှာရှိတယ်”

တစ်ချိန်လုံး တိတ်နေရာမှာ ဝင်ပြောသော ကိုဇော်ကိုလည်း ညိုမောင် ငေးနေမိသည်။ ရွှေသမားက ရွှေနှင့် သူ့ကိစ္စကို ဆုံးဖြတ်သည်။ အခု ကားသမားက ကားနှင့်သူ့ ကိစ္စကို ဆုံးဖြတ်နေတာကို

ညိုမောင် ပင် ပြန်စိတ်ဝင်စားနေရ၏။

“ကားကောင်းစီးတဲ့ သူဌေးတွေမှာမှ ကျရောက်တက်တဲ့ ရောဂါရှိတယ်။ အဲဒါက ကားပျက်ရင် သေမတက်ရှက်တာပဲ။ ဒီကောင်မလေးလည်း ဒစ်ဂျစ်တယ်တစ်ထောင်ကျော်ကားကြီး စီးပြီး ရွှေတောင်ကြားထဲမှာ ကားပျက်တာကို ရှက်မှာပေါ့။ ကားဆိုတာကလည်း အဖိုးတန်ကြီးလေ ပြင်တက်တဲ့သူ ရှားလေလေ ဝယ်ထည့်ရမယ့် စပါယ်ယာပစ္စည်းများလေလေပဲ”

“ဟေ့ကောင်... ငဇော် မင်း ကားအကြောင်းတွေ လာမပြောနဲ့ကွာ”

“ဒါမှ မင်းတို့ ငါပြောတာကို သဘောပေါက်မှာပေါ့ကွာ။ အဲဒီတော့ ဒီကားဟာ ဒီလို တစ်ခါနှစ်ခါ ဖြစ်ထားဖူးရမယ်။ သူတို့ သွားပြကြမှာပဲ။ ကိုင်နိုင်တဲ့သူ မရှိသေးလို့ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမယ့် စက်ထိုးရပ်သွားရင် တွန်းနိုးလို့ရတယ်ဆိုတာကိုတော့ ကောင်မလေးက သိထားတယ်။ သူတို့ကံကောင်းတာပေါ့။ တချို့ကားဆို ကြိုးနဲ့ဆွဲပေးတော့ပဲ”

“ကဲ.. ကားအကြောင်းတွေ မပြောပါနဲ့ ဆိုနေကွာ”

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းကလဲ။ အဲဒီမှာ ဒီကောင်ကိုတွေ့တော့ လမ်းသွားလမ်းလာပဲ။ ပုံစံကုန်ကြည့်ပြီးတော့ ကားအကြောင်း ဘာမှနားလည်တဲ့အကောင်ပဲဆိုပြီး တစ်ခါဆက်ဆံသဘောမျိုးနဲ့ တွန်းခိုင်းတာ၊ ပြီးတော့ သူဌေးတို့ ထုံးစံအတိုင်း ငွေကို အားကိုးတာပေါ့ကွာ။ ကားလည်း စက်နှိုးပြီး မုန့်မိုးတစ်ထောင်ပေးခဲ့မယ်။ ဒီဘဝမှာ နောင်တစ်ခါ ဒီလိုကောင်မျိုးနဲ့ ဆုံစရာကိစ္စလည်း မရှိတော့ဘူးဆိုပြီး ပိုက်ဆံထုတ်ပေးတော့မှ ဒီကောင်က မယူဘဲ သူ့ Solo ကတ်ကို ပြပြီး အဲဒီမှာ အင်တာဗျူးဖြေမယ်ပါ ပြောလိုက်တော့ အရှက်ကွဲပါပြီဆိုပြီး ပိုက်ဆံကိုချပြီး လစတာ၊ ပိုက်ဆံတစ်ထောင်ကို သူတောင်းစားပေးသလို စော်ကားပြီး ပေးသွားတာ မဟုတ်ဘူးကွာ။ ရှက်ပြီးလစ်တာ...”

ကိုဇော်စကားဆုံးတော့ အားလုံးငြိမ်သွားကြသည်။

ကိုဇော်ပြောသည့် သုံးသပ်မှုကို ဘယ်သူမှ မငြင်းနိုင်ကြ။

“မဟုတ်သေးဘူးကွာ၊ မင်းပြောတာ မှားတော့မမှားဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကောက်ချက်ချတာ မှားနေတယ်”

ရုတ်တရက် တံခါးဝမှ ထွက်လာသော မမနွယ်၏အသံကြောင့်အားလုံး ထိတ်လန့်၍ သွားကြသည်။ မတ်တတ်တွေ ဘာတွေထရပ် ဖြစ်ကြသည်။

မမနွယ်၏ ဘယ်ဘက်လက်ခုပ်ထဲမှာ စပါယ်ပန်းဖူးကလေးတွေကို တွေ့ရသည်။ သူတို့အဆောင်၏

ညာဘက်တွင် မမနွယ်စိုက်ထားသော စပါယ်ရုံကြီးတစ်ရုံရှိသည်။ မမနွယ်သည် ထိုစပါယ်ရုံမှ စပါယ်ဖူးများကို ညဘက်ဆင်းရူးလေ့ရှိပြီး၊ ကြိုးနှင့်သီကာ ရေစွတ်ထားသော ပိတ်ပါးစကလေးနှင့် ထုတ်ထားတက်သည်။ မနက်မိုးလင်းလျှင် ပွင့်နေသော စပါယ်ပန်းကုံးကို ပလာဇာသို့ ပန်သွားလေ့ရှိသည်။

အခုလည်း ထိုစပါယ်ဖူးတွေ လာရူးရင်း သူတို့ပြောတာတွေကို မမနွယ်ကြားပြီးတော့ ဝင်လာတာ ဖြစ်ပုံရသည်။

“ထိုင်ပါကွ...ထိုင်ပါ”

ကိုမိုးက သူ့ပန်းထိမ်ထိုင်ခုံကို ပြေးဆွဲသည်။

“နေပေစေ... မောင်လေး၊ မမနွယ် ပလာဇာမှာ တစ်နေ့လုံးထိုင်ရတော့ ခုံမြင်ရင် မုန်းလွန်းလို့ရတယ်”

မမနွယ်က တံခါးဝမှာ ရပ်ရင်း စပါယ်ပန်းဖူးတွေကို ဟိုဘက်ဒီဘက် ကစားရင်းပြောသည်။

“မောင်ဇော်တွက်တာကတော့ ကားကိုမူတည်ပြီး တွက်တာပေါ့လေ၊ မောင်ဇော်ပြောတဲ့ ကားကိစ္စတွေ ဘာတွေက ပါချင်လည်း ပါမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အဓိကက တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မာနစိတ်ကြောင့်ဖြစ်တာကွ”

အင်း... အပျိုကြီးကလည်း သူ့အဖြစ်ကို အပျိုကြီးတွက် တွက်ဦးမည်ဟု ညှိမောင်တွေးတာ စိတ်ထဲမှာ ကြိတ်ပြီးမိသည်။

“မိန်းကလေးဆိုတာ လူတစ်ယောက်ကို အကူအညီတောင်းဖို့ တော်တော်လေးကို ဝန်လေးတက်ကြတယ်ကွ၊ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးတွေက ယောက်ျားလေးဆီက အကူအညီတောင်းရမှာကို ပိုပြီးဝန်လေးတက်ကြတယ်၊ မောင်ညိုတို့ အင်တာဗျူးကို နာရီအချိန်ရွှေ့တယ်ဆိုတာ သူကားပျက်နေလို့ရွှေ့တာကွ၊ မင်းကို အကူအညီတောင်းတော့ မင်းက လိုလိုလားလားပဲပေးခဲ့တယ်၊ သူက မင်းကို မုန့်ဖို့၊ လက်ဖက်ရည်ဖိုးပေးတာ မရိုင်းပါဘူး၊ မိန်းကလေးဆိုတာမျိုးက အကူအညီကို ဆန့်ကျင်ဘက် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဆီက ယူမိပြီးပြီဆိုရင် အဲဒီကိစ္စကိုတစ်ခါတည်းရှင်းချင်တက်ကြတယ်၊ အဲဒီလို မရှင်းထားရင် အဲဒီအကူအညီကိုခုတုံးလုပ်ပြီး မလိုအပ်တဲ့ အခြားလူမှုရေးကိစ္စတွေ ပါဝင်လာတက်ကြတယ်”

“ဟာ... အဲဒါတော့ မမနွယ်မှားပြီ”

“မောင်မိုး မမနွယ်ပြောတာ ခပ်ညံ့ညံ့ယောက်ျားတွေကို ပြောနေတာပါ၊ ယောက်ျားလေးတွေ

အားလုံးအပေါ်မှာ ချတဲ့ကောက်ချက်မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ခါတုန်းက မမနွယ်ကို ကားပေါ်က လူတစ်ယောက်က ခြင်းပေးထားပါလားဆိုလို့ ထမင်းချိုင့်ရယ်၊ ထီးရယ်၊ ဘာညာထည့်ထားတဲ့ ခြင်းကလေးပေးကိုင်မိတော့ သူက ထိုင်ခုံမှာပေါ့လေ၊ ကူညီတယ်လို့ပဲ မမနွယ်ကတော့ ထင်တာပေါ့၊ နှစ်မှတ်တိုင်လောက်ကြာတော့ အဲဒီလူက ဘယ်မှာလုပ်တာလဲတဲ့၊ မမနွယ်ကလည်း ထုံးစံအတိုင်းမေးတယ်ထင်လို့ ရန်ကင်းစင်တာမှာအထည်ဆိုင်ပေါ့လေ၊ သူက တစ်ဆင့်တက်တယ်၊ ဘယ်အထပ်မှာလဲ၊ ဆိုင်နံပါတ်ဘယ်လောက်လဲ၊ သူကြုံရင် လာလည်လို့ ရမလား ဘာလား၊ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲတွေ တပြုံကြီး ဝင်လာရော၊ အဲဒီတော့ မမနွယ်တစ်ခွန်းပဲ ပြန်ပြောလိုက်တယ်၊ ရှင် ကျွန်မရဲ့ ခြင်းကို ပြန်ပေးတော့လို့ အဲဒါ မမနွယ် ကိုယ်တွေ့ပါ”

ကိုဇော်နှင့် ကိုမိုး ကခေါင်းကို ညိတ်ကြသည်။

လောကကြီးထဲမှာ ဒီလိုကောင်မျိုးတွေလည်းရှိနိုင်တာပဲဟုသာ ဒေါသထွက်ထွက်နှင့် ခေါင်းကို ညိတ်ကြရခြင်းဖြစ်၏။

“အဲဒီတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ အကူအညီတောင်းဖို့ ဒါမှမဟုတ် ယူဖို့ဆိုတာကို တော်တော်လေး သတိထားကြရတာ အခုကိစ္စက လူပြတ်တဲ့လမ်းပေါ်မှာ ပြီးတော့ တစ်ယောက်ချင်း အကူအညီယူရတာ၊ အကူအညီကြောင့် ကိုယ်အဆင်ပြေသွားတော့ ဒီကျေးဇူးကို ဖြတ်ပစ်တဲ့အနေနဲ့ အကောင်းဆုံးလုပ်နိုင်တာကတော့ လက်ဖက်ရည်ဖိုးပေးတာပဲ၊ အဲဒီမှာ မင်းက Solo ကိုပြောလိုက်တော့ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း အင်တာဗျူးမေးမယ့်သူဖြစ်နေတော့ မင်းကို တစ်ထောင်အတင်းပေးပြီး မင်းကျေးဇူးကို ရအောင်ဖြတ်တာ၊ အင်တာဗျူးခန်းထဲမှာ မင်းကို ဒုက္ခရောက်အောင် မေးတာတွေက တမင်မေးတာ၊ မင်းကို သူမညာဘူး၊ မင်းနဲ့သူ့ကြားမှာ ဘာကျေးဇူးမှမရှိဘူး၊ မင်း သူ့ကားကို တွန်းပေးရုံနဲ့ Solo မှာ အလုပ်မရဘူး.... အစရှိတဲ့ ခံစားချက်တွေနဲ့ မင်းကို တမင်ရစ်ပြီး မေးခဲ့တာ သူ မောင်ညိုကို သိစေချင်တာက သူနဲ့မင်းနှစ်ယောက်တည်း ရှိတုန်းမှာ သူတောင်းခဲ့တဲ့ အကူအညီဟာ မင်း Solo မှာ အလုပ်ရဦးတော့ အဲဒီအကူအညီကြောင့် မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သိစေချင်လို့ တမင်လုပ်တာပဲ”

အားလုံး သက်ပြင်းတွေ ချဖြစ်သွားကြသည်။

ဘာမှမဟုတ်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့သည့်ကိစ္စသည် ဒီလောက်နက်ရှိုင်းသွားမှန်း မောင်ညိုမောင်လည်း အခုမှ သိတော်မူတော့၏။

မမနွယ် တွက်ပြသွားသည့် အချက်တွေကိုလည်း ကိုဇော်နှင့် ကိုမိုးတို့ မဖြစ်နိုင်ဟု မပြောနိုင်ကြပါ။ မမနွယ် တွက်ပြတာကလည်း ထောင့်စေ့ပါသည်။ မိန်းကလေးချင်း စိတ်ထားကို အခြေခံထားသဖြင့် သဘာဝလည်းကျပါသည်။ မမနွယ်သည် သူပြောတာကို ဘယ်သူက ငြင်းဦးမလဲဆိုသော သဘောနှင့် စပါယ်ဖူးကလေးတွေကို လက်ပြောင်းဆော့ရင်း စောင့်၍နေသည်။

“မမနွယ် ပြောတာ ဖြစ်နိုင်ချေအရှိဆုံးပါပဲ၊ ကျွန်တော် အင်တာဗျူးအခန်းထဲမှာ လုံးလုံးမလှန်နိုင်အောင်ကို မေးတာ၊ သူ့အစ်ကိုကတောင် တားယူရတယ်”

“အေး... မမနွယ် တွက်တဲ့အတိုင်းသာ မှန်ရင် မင်းအဲဒီအလုပ်ကို ရလိမ့်မယ် မောင်ညို”

“ဗျာ”

ညိုမောင် တအံ့တဩ လှမ်းကြည့်တော့ မမနွယ်က တံခါးကို ကျောခိုင်းပြီး ထွက်သွားပြီဖြစ်၏။

ဒီတစ်ခါတော့ မမနွယ် မှားပြီထင်ပါသည်။

“ကဲ... စေတနာရှင်ကို ချီတက်ကြစို့ကွာ၊ စောစောစားတော့ ဟင်းစုံစုံလည်း ရတာပေါ့၊ ချဉ်ရေဟင်းလည်း နှစ်ခါလောက် ဖိတောင်းလို့ရတာပေါ့”

တိုးလွင် စကားအဆုံးမှာ သူတို့အားလုံး မတ်တပ်ရပ်လိုက်ကြသည်။
သူတို့ရောက်တော့ ‘စေတနာရှင်’ သည် လူစည်ကားစပြုနေပြီ ဖြစ်သည်။ သူတို့ထိုင်နေကျ သူတို့အတွက် ဝိုင်းကတော့ လူရှင်းနေသဖြင့် ကိုဇော်တို့ ဝမ်းသာနေကြသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ လက်နောက်မှဆေး၊ နေရာအရင်ဦးထား၊ ကိုဇော်စကားကို ညိုမောင် နားမလည်ပါ။ အပြင်မှာပင် စားပွဲသုံးလေးပွဲလွတ်နေသည်။ အထဲမှာလည်း သုံးခုံလောက် လူမရှိပါ။ ဘာကြောင့် စားပွဲကို အရင်ဦးခိုင်းနေရသနည်း။

ပြီးတော့ နေရာဦးကြ ထိုင်ကြတော့လည်း ကြည့်ဦး၊ ဆိုင်အတွင်းထဲက မီးဖိုတွေ စီချပြီး ရေနွေးအိုးနှင့် ထမင်းအိုးတည်နေသည့် မီးဖိုတန်းနံဘေးက နေရာကြီးမှာ အပြင်မှာ လေကလေးတဟူးဟူးနဲ့စားရလျှင် ပိုမကောင်းဘူးလား။

“ကိုမိုး.... ဘယ်နေရာကြီး ထိုင်တာလဲဗျာ၊ အပြင်မှာထိုင်ရတာ ပိုမကောင်းဘူးလား”

ကိုမိုးက သူ့ကိုဘာမှပြန်မပြောဘဲတံတောင်နှင့်တွတ်ပြီး အသာနေဆိုသည့် သဘောမျိုးပြသဖြင့် သူလည်း ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ရ၏။ မီးဖိုမှ အပူငွေ့သည် ပခုံးတစ်မြီးကို ခပ်ဖွဖွတိုးဝှေ့၍နေသည်။

“သော်သော်... အိုးအသစ်ကြာဦးမလား”

“၁၀မိနစ်လောက် လိုသေးတယ်”

“၁၀မိနစ်...”

ညိုမောင် ကိုဇော်လိုက်ပြောစကားကြောင့် သူ့လက်ကနာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ညိုမောင်ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ သူ့လက်မှာ နာရီပါမလာ။ ရေချိုးမယ်လုပ်တုန်းက တိုင်မှာ ချိတ်ထားခဲ့ပြီး၊ တိုးလွင်မေးတော့ သူ့အကြောင်းကိုပြောရင်း စကားတွေဆက်ကုန်ပြီးတော့ ထမင်းဆိုင်ကို တန်းထွက်ခဲ့သဖြင့် နာရီကို ပတ်ခဲ့ဖို့ မေ့သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟာ.. ကျွန်တော် နာရီကျန်ခဲ့ပြီ သွားယူလိုက်ဦးမယ်”

“ဘယ်မှာ ကျန်ခဲ့တာလဲ”

“အဆောင်မှာ...”

“ဟာ... အဆောင်မှာကျန်ခဲ့တာပဲကွာ ဘာဖြစ်လဲ၊ မင်းက ထမင်းစားပြီးရင် ဘယ်ကိုသွားဦးမှာမို့လို့လဲ”

“မသွားပါဘူး”

“အဲဒါများကွာ၊ ထားစမ်းပါ၊ ငါတို့ဒီအဆောင်မှာနေလာတာ ၃ နှစ်ရှိပြီ၊ အပ်တိုတစ်ချောင်း မပျောက်ဖူးဘူး”

“မင်း အပ်တိုက ဘာတန်ဖိုးရှိလို့ ဘယ်သူကခိုးမှာလဲ၊ ငါ့ဟာက နာရီကွ၊ တန်ဖိုးရှိတယ်၊ ငါပြန်ယူလိုက်ဦးမယ်”

“ကိုဇော်တို့ ထမင်းပူစောင့်မှာနော်”

“ဟုတ်တယ် ညီမလေး”

“ဪ... ဟိုအစ်ကို... အဆောင်အဆင်ပြေသွားပြီလား”

“ခင်ဗျာ”

ညိုမောင် ကြောင်သွားသည်။ သူ့ကို မေးသော သော်သော့ကို သူမမှတ်မိချေ။

“ဆိတ်ကလီစာတစ်၊ ငါးတန်တစ်၊ ချဉ်ရည်ဟင်းလိုက်မယ်”

သော်သော်မျက်နှာက ဟင်းအိုးတွေဘက်သို့ ရောက်သွား၏။

‘ဟေ့ကောင် ညိုမောင်၊ မင်းက သော်သော်နဲ့ ဘယ်တုန်းက သိတာလဲ’

“သော်သော်... ကျွန်တော်... သူ့ကို မသိဘူးဗျ”

ထိုစကားသံကြောင့် သော်သော်မျက်ဝန်းက ညိုမောင့် ဆီသို့ ဖျတ်ခနဲရောက်လာသည်။

“ဘာမသိတာလဲ၊ မမှတ်မိတာနေမှာပါ၊ ဖေဖေက ဖျာလိပ်သည်ထင်ပြီး လှမ်းခေးတော့ မမနွယ်တို့ အဆောင်ကိုမေးလို့ ကျွန်မတို့လမ်းညွှန်လိုက်တာလေ မှတ်မိပြီလား”

“ဟာ.. ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ၊ မှတ်မိပြီ၊ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ အဲဒီတုန်းက တွေ့တဲ့နေရာနဲ့ အခုတွေ့တဲ့နေရာ ဆက်စပ်လို့မရတာလည်း ပါလို့ပါ၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့”

“စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ နောင်လည်း အားပေးပေါ့နော်”

“အာ.. စိတ်ချပါ၊ ဒီဆိုင်မှာပဲ စားမှာပါ၊ တိုးလွင် ငါအဆောင်ခဏပြန်ဦးမယ်”

ထထွက်သွားသော ညိုမောင့်ကိုကြည့်ရင်း ကိုမိုးနာမလည်နိုင်ဖြစ်၍နေသည်။

“ဒီကောင် ဘာဖြစ်တာလဲကွ၊ အဆောင်မှာ နာရီကျန်ခဲ့တာပဲ၊ စိန်ထုပ်ကျန်ခဲ့တာကျနေတာပဲ၊ သူ့နာရီကိုကြည့်တော့ဖြင့်အစုတ်၊ အဲဒီနာရီ အစုတ်ကို ဘယ်သူက ယူမှာမို့လို့လဲ”

“အာ...အဲဒါတော့ သူ့ကိုသွားမပြောလိုက်နဲ့ မောင်မိုးရေ၊ အဲဒီနာရီကို သူသိပ်မြတ်နိုးတာ၊ သူ့အဖေကို သူ့အဘိုးကပေးခဲ့တာ၊ သူ့အဖေက မသေခင်မှာ သူ့ကိုပေးခဲ့တဲ့ တစ်ခုတည်းသော အမွေကလည်း ဒီနာရီပဲ၊ မင်း အဲဒီနာရီကိုသွားထိရင်တော့ ဒီကောင်နဲ့ ပြဿနာအကြီးအကျယ် တက်လိမ့်မယ်”

မောင်မိုးက ပခုံးကိုတွန့်ပြီး မျက်လုံးကိုပြူးပြ၏။

မောင်ဇော် စိတ်ဝင်စားတာ တစ်ခုဖြစ်၏။

“သော်သော်... နင်နဲ့ညှိမောင် စသိတာကို ငါတို့နားလည်အောင်ပြောပြပါဦးဟ၊
နင်တို့နှစ်ယောက်ပြောသွားတာ ငါတို့နားမရှင်းဘူး”

“ဒီလို ကိုဇော်ရ၊ အိမ်မှာက တစ်ယောက်အိပ်ဖျာတစ်ချပ်လိုနေတာ ကြာလှပြီ”

သော်သော်က ညှိမောင်နှင့် ဇာတ်လမ်းကိုလည်းပြောရင်း ဟင်းကိုလည်း ထည့်ရင်း၊ ထမင်းကိုလည်း ခူးရင်း ရှေ့မှာခေါ်တာ လိုတာတွေကိုလည်း လှမ်းအော်ရင်း ခြေမျက်စိကို ထိလှနီးပါးရှည်သော သူ့ကျစ်ဆံမြီးကိုလည်း ထိန်းသိမ်းရင်းနှင့် ကိုဇော်ကို ညှိမောင့်အကြောင်းကိုပြောပြသွားသဖြင့် တိုးလွင်ရော မောင်မိုးရောပါကြားသွားကြသည်။

‘ဟေ့ကောင်.... ငတိုး၊ မင်းအညာသားကကြာရင် ငါတို့ကို ကျော်တက်ရုံတင်မဟုတ်ဘူး၊
ဝင်ပါတိုက်သွားမလားတောင် မသိဘူးကွ’

ကိုဇော်စကားကြောင့် တိုးလွင်တို့ အားလုံးရယ်လိုက်ကြသည်။

ညှိမောင်ပြန်ရောက်လာတော့ လက်ထဲမှာ နာရီပါလာသည်။ ထမင်းစားပွဲပေါ်မှာလည်း ပူပူနွေးနွေးထမင်း ပန်းကန်တွေရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ တိုးလွင်တို့က လူလေးယောက်ကို ဟင်းသုံးပွဲသာ မှာသည်။ ဝက်သားနှင့်မျှစ်ချဉ်တစ်ပွဲ၊ ငါးကြင်းရေချိုတစ်ပွဲ၊ ပုစွန်ကျော့ကလေးတွေ တစ်ပွဲ၊ အရံဟင်းက ဂေါ်ဖီကြော်နှင့် မရမ်းသီးငါးပိချက် ဖြစ်၏။

ထမင်းပူပူကလေးနှင့်ဆိုတော့ လျှောခနဲ လျှောခနဲ ဝင်သွားကြသည်။ နောက်လိုက်ပွဲတွေမှာကြတော့မှ ဒီခုံမှာ ဘာကြောင့် ကျောအပူခံပြီးထိုင်ကြသည်ဆိုတာကို ညှိမောင် သဘောပေါက်သွားသည်။

လိုက်ပွဲမှာရင်း သူတို့က ကြက်သားဟင်းရည်ကလေးဆမ်းပါဦး၊ ဝက်ချိုဟင်းရည်ကလေး ဆမ်းပါဦး၊ ဝက်သားနှင့် မျှစ်ပန်းကန်ကိုပေးတာ မျှစ်နှင့်အရည်ကလေးထည့်ပေးပါဦး၊ ငါးကြင်းရေချိုဟင်းရည်ကလေးထည့်ပေးပါဦးဟု ကပ်၍တောင်းကြသည်။

ဟင်းအိုးတွေနှင့် နီးနေသဖြင့် သော်သော်နှင့် မော်မော်တို့က တခြားဟင်းပွဲတွေထည့်ရင်း အလိုက်သင့် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ထည့်သွားကြ၏။ ပုစွန်ကိုတော့ မတောင်းကြပါ၊ ‘စေတနာရှင်’ ဟူသော နာမည်နှင့်လိုက်သော ထမင်းဆိုင်ကလေးဟု ညှိမောင် ထမင်းစားရင်း တွေးမိပါသည်။

ညိုမောင့် မျက်ဝန်းတွေ ဖျတ်ခနဲပွင့်လာတော့ ညိုမောင် ခုတင်ဘေးက သူ့နာရီကလေးကို ယူကြည့်လိုက်တော့ တစ်မိနစ်မလွဲ မနက်လေးနာရီ တိတိပင်ဖြစ်သည်။

၁၀နစ်သားကတည်းက ယခုအသက် ၂၄ နှစ်အထိ ဆယ်လေးနှစ်တိတိ နေ့စဉ်လိုက်နာခဲ့ရသော အကျင့်သည် မည်သို့မျှ ဖျောက်ဖျက်ပစ်၍ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်ဆိုတာကို ညိုမောင် နားလည် ပါသည်။

နေ့လယ်နှင့် ညနေတွင် ဆရာတော်က ခိုင်း၍ဖြစ်စေ၊ တိုက်အုပ်နှင့် ဒု-ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ခိုင်း၍ဖြစ်စေ တစ်နေကုန်ဘယ်လောက် ပင်ပန်းထားထား မနက် ၄ နာရီထိုးလျှင် ညိုမောင်တို့ ထကြရမိဖြစ်သည်။

အိပ်ရာမှ ၄ နာရီထိုးတုံးခေါက်သံနှင့်အတူ ထ၍မျက်နှာသစ်ပြီးသည်နှင့် စကားမပြောရဘဲ သိမ်ထဲသို့ ကြွ၍ ဘုရားရှိခိုးပြီးသည်နှင့် တရားထိုင်ကြရသည်။ ဒေါ်သိန်းဌေးနှင့် သူ့မြေးမလေး မိကူး၊ ကြီးတော်ဆင်တို့က မနေ့ နေ့လယ်က ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီး ကျန်ခဲ့သော ဆွမ်းနှင့်ဆွမ်းဟင်းတို့ကို စုပေါင်းပြီးသိမ်းထားသော ထမင်းကျန်ဟင်းကျန်အားလုံးကို ‘တာလပေါ’ ဟင်းအဖြစ်ကျိုကြရသည်။ ဆရာတော်ဘုရားအတွက်ကတော့ ဆွမ်းဆန်စိမ်းထဲမှ ဆွမ်းကိုချက်၍ ဘုရားကပ်ပြီးလျှင် ကျန်ထမင်းနှင့်ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် တစ်ခုခုစီစဉ်လေ့ရှိပါသည်။

၄၅ မိနစ် တရားထိုင်ပြီးလျှင် စာသင်သားကိုယ်တော်များနှင့် ကျောင်းနေကိုယ်တော်များအားလုံး ဆွမ်းစားဆောင်သို့ ဆိတ်ငြိမ်စွာ အရုဏ်ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် ကြွကြရသည်။

အရုဏ်ပျို့ကာစ ညနှောင်းနှင့် နေ့အပျိုအလင်း ပါးပါးနှင့် အမှောင်နုနုကလေးရဲ့အောက်မှာ သိမ်ကျောင်းထဲမှဆွမ်းစားဆောင်သို့ တိတ်တဆိတ် တန်းစီ၍ ကြွလာကြသော ကိုယ်တော်တို့ကို မြင်ရဖူးရသော မြင်ကွင်းကို ၁၄နှစ်စလုံး ညိုမောင် မြင်ခဲ့ရသော်လည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ညည်းငွေ့သည်ဟူ၍မရှိခဲ့။

ဆွမ်းစားဆောင်သို့ ရောက်သောအခါ ဆရာတော်ကြီးကို စ၍ဆွမ်းကပ်သည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ ဆုံးမစကား(နံနက်ခင်းဩဝါဒ) ပြီးမှ ကိုယ်တော်တို့က တစ်ညီတစ်ညာတည်း အရုဏ်ဆွမ်းကိုဘုန်းပေးကြသည်။

ထိုအစီအစဉ်နှင့် ပြုဖွယ်ရှိသည်တို့မှာ ဝါလကင်းလွတ်၍ နံနက် အရုဏ်ဆွမ်းအလှူရှင်များရှိသည် ဖြစ်စေ မရှိသည်ဖြစ်စေတစ်ပုံစံတည်းသာဖြစ်သည်။ အရုဏ်ဆွမ်းအလှူရှင်ရှိသည့်နေ့ကျလျှင်တော့ ညိုမောင်တို့ အလုပ်လည်းပိုရှုပ်သည်။ ကောင်းကောင်းလည်းစားကြရသည်မို့ ပျော်ကြသည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ မျက်နှာလှုပ်ရှားပုံ၊ သီလပေးပုံတို့ကတော့ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲတက်ပါ။

အရုဏ်ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသည်နှင့် စာသင်သားတို့က စာအံကြရသည်။ ညိုမောင်တို့က ရှင်းစရာရှိတာ ရှင်း၊ ချန်စရာရှိတာချန်၊ သိမ်းစရာရှိတာ သိမ်းလုပ်ကြရသည်။ ဓနာရီခွဲ ၉နာရီအထိ စာသင်သားတို့ရော၊ ကိုယ်တော်တို့ပါ ခဏနားခွင့်ရကြပြီး၊ ၉ နာရီထိုးသည်နှင့် မိမိတို့ ဆွမ်းထောက်ထားသော ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့၏ အိမ်အသီးသီးသို့ ဆွမ်းခံကြွကြရသည်။

ဆွမ်းခံပြန်လာလျှင် ညိုမောင်တို့က ဆွမ်းနှင့်ဆွမ်းဟင်းများကို ကပ္ပိယကြီးစီစဉ်သည့်အတိုင်း စီစဉ်၍ ၁၁နာရီခွဲတွင် ဆရာတော်ကြီးကဆွမ်းကို မြတ်စွာဘုရားအား အရင်ကပ်ပြီးမှ ဆွမ်းစားခွင့်ရကြသည်။

ထို...သို့ ပြုမှုဆောင်ရွက်ချက်များသည် နေ့စဉ် ညစဉ်မပြောင်းလဲသော ဖြစ်စဉ်များသာဖြစ်သည်။ ထိုစည်းကမ်း ထိုအလေ့အကျင့် ကြားမှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့သော ညိုမောင်သည် အခုမနက် ၄ နာရီမှာနီးနေတာ ဘာမှမဆန်းပါ။

သူ့အခန်းဖော်တွေကတော့ ခြင်ထောင်တွေထဲမှာ ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် အိပ်ပျော်လျက်ရှိကြသည်။ ညိုမောင်ကတော့ ဆက်အိပ်နေ၍မရတော့သောကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ သိသဖြင့် ခြင်ထောင်ထဲမှ ထွက်၍ မျက်နှာကို သေသေချာချာသစ်ပြီး မဟာမြတ်မုနိပုံတော်ကိုသာ အာရုံပြု၍ ဘုရားရှိခိုးသည်။

ဘုရားရှိခိုးတော့ အခန်းဖော်သူငယ်ချင်းတွေကို အားနာရသဖြင့် ကျောင်းမှာရှိခိုးသလို သိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး ဟိန်းသွားအောင် အားရပါးရရှိခိုးခွင့်မရဘဲ အသံဖွဖွနှင့်သာ ရှိခိုးရသဖြင့် အားမရပါ။ ဒီအချိန်ဆို ကျောင်းမှာ ကိုယ်တော်တွေကလည်း သူ့လိုပဲ ဘုရားဝတ်တက်နေပြီဟု ကြည်နူးစွာတွေးလိုက်မိတော့ သူ့အာရုံထဲတွင် သိမ်ကြီးထဲမှ ဘုရားဝတ်တက်သံများကို ကြည်နူးစွာကြားရလေသည်။

ဘုရားဝတ်တက်ပြီးတော့ ညိုမောင်ပြဿနာက ဗိုက်ဆာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအကျင့်သည်လည်း ၁၄ နှစ်လုံးလုံးနေ့စဉ်ပြုခဲ့သော အကျင့်ဖြစ်သဖြင့် ဖျောက်၍မရနိုင်၊ ညိုမောင် နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ၄ : ၄၈ မိနစ်။ ဒီအဆောင်က လမ်းထိပ်ကိုထွက်လျှင် ၅ မိနစ်ကြာမည်။ သူတို့ အဆောင်လမ်းသွယ်မှ မြေနီမိန်းလမ်းမကြီးကိုရောက်ပြီး နောက်ထပ် ၅ မိနစ်လောက် ထပ်လျှောက်လိုက်လျှင် ကားလမ်းမကိုရောက်မည်။ ထိုကားလမ်းမ ဝဲယာမှာတော့ နံနက်စောစောထွက်တက်လေ့ရှိသော လက်ဖက်ရည်၊ မုန့်ဟင်းခါးတစ်ဆိုင်ဆိုင်တော့ ရှိနိုင်လိမ့်မည်ဟု ညိုမောင်တွေးပြီး အင်္ကျီလက်ရှည်ကိုဝတ်ရင်း တိုးလွင်ကို နီးရလျှင် ကောင်းမလားဆိုပြီး ခြင်ထောင်ကိုမကြည့်တော့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်နေသော တိုးလွင်ကို တွေ့ရသဖြင့် မနိုးရက်တော့ဘဲ တစ်ယောက်တည်းထွက်လာခဲ့သည်။

အဆောင်အပြင်ကိုရောက်တော့ ကောင်းကင်ပေါ်မှာ အမှောင်နှင့်အလင်းသည် လောကသဘာဝကို သူကဘက်ကိယ့်ဘက်သို့ ပါအောင် ဆွဲယူလုနေကြသည်ဟု ညိုမောင်ထင်သည်။ မမှီတ်သေးသော

လမ်းမီးများက အလင်းရောင်လာတော့မည့် မနက်ခင်းဘက်ကလား၊ သူတို့လင်းခဲ့ရသော အမှောင်ဘက်ကလားတော့ မသိ အစွမ်းကုန်တော့ လင်းနေကြသည်။

တိတ်ဆိတ်ပြီး လူတွေအိပ်နေကြသည့် တစ်ဖက်တစ်ချက် အိမ်တွေကြားမှ ညိုမောင် တိတ်ဆိတ်စွာပင် လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် တိုက်သောလေတွင် ရနံ့တစ်ခုပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲတော့မသိ ထိုအချိန်တွင်တိုက်သော လေပြေ၏ ရနံ့သည် တစ်နေ့လုံး ဘယ်အချိန်မှာမှ ရလေ့မရှိ။ အလင်းနုရနံ့နှင့် အမှောင်ဖျော့ရနံ့ကြားမှ လေပြေ၏ ရနံ့ တစ်ခုဖြစ်သည်။

လမ်းထိပ်ကိုရောက်တော့ ကားလမ်းမဘက်သို့အထွက်မှာ ညိုမောင် မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ဝမ်းသာသွားသည်။ ‘စေတနာရှင်’ ထမင်းဆိုင်ရှေ့မှာ ခုံတန်းရှည်နှင့် ပန်းကန်တွေ ခွက်တွေ အိုးတွေကို တွေ့ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ‘စေတနာရှင်’ ထမင်းဆိုင်ထဲမှာ မဟုတ်ဘဲ ထမင်းဆိုင် နံဘေးက ဓာတ်တိုင်အောက်တွင်ဖြစ်သည်။ မနက်ခင်း စားစရာတစ်ခုခုကို ရောင်းတာတော့ သေချာပြီဖြစ်သည်။

ဆိုင်နားကိုရောက်တော့ မော်မော်တစ်ယောက်တည်း ထင်းခြောက်ကလေးတွေနှင့် မီးမွှေးနေတာကို တွေ့ရသည်။

“ဟာ... အခုမှ မီးမွှေးနေတာလား”

“ဩ...ဖျာသည်ကြီးပါလား၊ ဒီအချိန်ကြီး ဘာထွက်လုပ်တာလဲ”

“ဗိုက်ဆာလို့ပါ ဘာရောင်းတာလဲဟင်”

“ဧကန္တ အိပ်ရာပြောင်းလို့ အိပ်မရဘူးနဲ့တူတယ် ဟုတ်တယ်ဗျ အိပ်ရာပြောင်းရင် အိပ်မရတက်ဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ”

မော်မော်သည် ယောကျ်ားလျာကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ယောကျ်ားလေး အင်္ကျီသာ ဝတ်တက်လေ့ရှိပြီးစကားပြောလျှင် ‘ခင်ဗျား’ ‘ကျွန်တော်’ နှင့် မန္တလေးသူတွေ ပြောသလို ပြောတက်လေ့ရှိတာကို ညိုမောင် သတိထားမိသည်။

မော်မော်က မီးစွဲကာစ ထင်းချောင်းကလေးတွေအပေါ်မှာ မီးသွေးခဲကလေးကို မီးစွဲအောင် တင်နေသည်။ သူ့ကိုမော့မကြည့်ဘဲ မီးသွေးထည့်ရင်းပြောခြင်းဖြစ်၏။

“အင်း... ကျွန်တော်က နီးနေကျမို့ နီးတာပါ၊ ဒါနဲ့ ဘာရောင်းတာလဲဟင်”

“ထမင်းကြော်... ခေါက်ဆွဲသုပ်”

“ဟာ...တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ကားလမ်းကိုထွက်ပြီး ဆိုင်လျှောက်ရှာတော့မလို့。”

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့ နေ့တိုင်းရောင်းတာမသိဘူးလား၊ အေးလေ ခင်ဗျားက အခုမှ အဆောင်ကို ပြောင်းတာဆိုတော့”

“ဒီအချိန် ရောင်းရရဲ့လားဗျ”

“အမလေး ဒီအချိန်မှာ အလုပ်စဆင်းတဲ့သူရှိတယ်၊ အလုပ်က ပြန်တဲ့သူရှိတယ်၊ ကုန်စိမ်းတို့ ငါးတို့ ကြိုတဲ့သူတွေရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့လို လူမျိုးတွေရှိတယ်”

မော်မော်က သူ့စကားကို သူသဘောကျပြီး ရယ်နေသည်။

“ဟော မမတောင် လာနေပြီ”

မော်မော်စကားကြောင့် ညိုမောင်လှမ်းကြည့်တော့ ထမင်းအိုးကြီးကို ပုဆိုးကရွတ်ခွေနှင့် ရွက်လာသည်။ လက်နှစ်ဖက်မှာက တစ်ဖက်မှာ ပလတ်စတစ်ရေပုံး၊ တစ်ဖက်မှာက ထိုင်ခုံနှင့် ပိုက်ဆံဘူး။

ညိုမောင် ကမန်းကတန်းပြေးသွားပြီး သော်သော့လက်ထဲက ပလတ်စတစ်ရေပုံးတို့ကို အရင်ယူပြီး။ ပြီးတော့မှ ကျန်သည့်လက်ထဲက ပစ္စည်းတွေကို ယူသည်။ သော်သော်က..

“ရပါတယ်” တို့

“အားနာလိုက်တာ” တို့

ဘာမှမပြောသဖြင့် ညိုမောင်ကလည်း စိတ်မကျဉ်းကြပ်တော့ဘဲ အလွယ်တကူ ကူညီလိုက်နိုင်သည်။

“ပန်းကန်တွေ ဘယ်လိုစီသလဲ”

“ပန်းကန်က သုံးမျိုးပဲဟာ၊ ထမင်းကြော်နဲ့အသုပ် ပန်းကန်ရယ်၊ အသုပ်အတွက် ဟင်းချိုပန်းကန်ရယ်၊ ထမင်းကြော်အတွက်အချဉ်ပန်းကန်ရယ်”

“ဒါဆို ရပြီ...”

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလုပ်ခဲ့သော ညိုမောင်သည် ဒီပန်းကန်စီတာလောက်တော့ အပျော့ပင်ဖြစ်သည်။
ထိုအချိန်တွင် သော်သော်က သူ့ရင်ဘတ်အရှေ့သို့ ပို့ထားသော ကျစ်ဆံမြီးရှည်ကြီးကို
နောက်သို့ပစ်ပို့ရင်း အိမ်က အသင့်လှီးထားပြီးသား ဂေါ်ဖီထုပ်နှင့် ကြက်သွန်တို့ကို
ပလက်စတစ်တစ်ခွက်တစ်ခွက်စီဖယ်၍ ငရုတ်သီးစိမ်းနှင့် ဆားကိုဖြူးသည်။ ဟင်းခတ်မှုန့်ကလေး
နည်းနည်းထည့်၏။

ပြီးတော့ ရှောက်သီးကို ထက်ခြမ်းခွဲ၊ တစ်စိတ်စိတ်ပြီး ထိုအချဉ်ကော်ဇလုံ ကလေးနားတွင်
အသာထားသည်။ တောင်းထဲက ကြက်ဥကတ်ကလေးကို ထုတ်ပြီး ပုဆိုးဖြင့် ထုတ်ထားသော
ကြက်ဥတွေကို စီသည်။ အချဉ်ရည်စပ်ပြီးသား ဇလုံကို တင်သည်။ နံနံပင်များနှင့်
ငရုတ်သီးစိမ်းတွေက မန်ကျည်းသီးနှင့် စပ်ထားသော ငရုတ်ချဉ်ရည်ပေါ်တွင် မမွေ့ရသေးသဖြင့်
ရောယှက်ငြိမ်သက်စုပုံနေကြသည်။

ဒီလိုရှေ့ရုံပေါ်က ကိစ္စတွေကို စီစဉ်သည့်အခါကျတော့ သော်သော်က ကျစ်ဆံမြီးကို
နောက်သို့ပို့ထားရပြန်သည်။

“ဒီတော့မှ မြေကြီးနှင့်ထိဖို့ တစ်ထွာခန့်လောက်သာ ရှိတော့သော သော်သော်၏ ကျစ်ဆံမြီးကြီးကို
ညိုမောင် ကောင်းကောင်းကြီး သတိထားမိသွားသည်။

သော်သော်၏ ကျစ်ဆံမြီးမှာ သာမန်ဆံပင်နှင့် မိန်းကလေးတွေ စည်းလေ့စီးထရှိသလို
ကျပ်ပြားလုံးခန့်ရိုးရိုးကျစ်ဆံမြီးမဟုတ်၊ နှစ်ဖက်ခွဲ၍ စည်းထားသော်လည်းကြံစည်းထဲမှ
အတောင်တင်းဆုံး ကြံချောင်းတစ်ချောင်းခန့်ရှိလိမ့်မည်။ ပိုချင်လျှင်ပင် သော်သော်ကျစ်ဆံမြီးကပင်
ပိုလိမ့်ဦးမည်ထင်သည်။

အုန်းဆီရေဝထားပြီး ဆံပင်လုံးကိုယ်က ဖြောင့်ဆင်း၍ ဆံလုံးကောင်းခြင်းကြောင့် သော်သော်၏
ကျစ်ဆံမြီးမှာအဆစ်စိတ်စိတ် နတ်မှောင်သော် ကြံချောင်းကြီးတစ်ချောင်းနှင့် ပို၍တူနေသည်။

မောင်ညိုသည် သော်သော်ဆံပင်တွေကိုသာ ဖြန့်လိုက်ပြီး သော်သော်
ငုတ်တုတ်ကျုံ့ကျုံ့ကလေးထိုင်နေမည်ဆိုလျှင် သော်သော်ကို ဆံပင်တွေက
ကောင်းကောင်းဖုံးထားနိုင်မည်ဟု ထင်သည်။

“ဝဏ္ဏပဘာ၊ ကလျာဗူးသစ်၊ ပျိုမျစ်မျစ်လျှင်၊ ကျစ်လစ်တင့်စံပယ် ၊ လှမျိုးကြွယ်သာ၊ ဆံနွယ်မြဲမြဲတံစို့၊
ဆင်းရောင်ပျို့ကို၊ နတ်တို့ဆင်ထိုက်တန်...”

ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၏ ‘ဝဏ္ဏပဘာချီရတု’ ကို သတိရမိသည်။ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရကတော့ ‘ဝဏ္ဏပဘာ’ကို

‘ဆံနွယ်မြမြတ်စို့’ ဆိုပြီး ဆံမြတ်ကလေးချတာကိုရေးရင်း ‘ဝဏ္ဏပဘာ’ အသက်ငယ်တာကို အလှဖြင့် ပြသွားခဲ့သည်။

အတိဿယဂုတ္တိသိပ်ကောင်းသော ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရသာ သော်သော့ကို မြင်ရလျှင် သော်သော့ဆံပင်ကို မည်သူမျှ မတွေးနိုင်သော အတွေးနှင့် မည်သူမျှမရွေးနိုင်သော စကားလုံးတို့စီကာ ညီညီညာညာ ရေးနိုင်မှာသေချာသည်။

ဒါပေမယ့် ...

“ဖြူစင်ထွန်းရောင်ဝင်း၊ လှမှန်ကင်းကို ၊ ညခင်းဆည်းဆာတွင် ကျွန်ုပ်မြင်သည်၊ ရယ်ရွှင် ပြုံးတုံ့ မပြုံးတုံ့’ဟု ပထမအပုဒ်အဆုံးတွင် စပ်ဆိုထားသည့်အတွက် ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ ဝဏ္ဏပဘာကို တွေ့တာကလည်း နေ့ခင်းဆည်းဆာချိန်တွင် ဖြစ်ပြီး ၊ ညိုမောင် သော်သော့ကို တွေ့ချိန်က အာရုံပျို့စ မနက်ခင်းစကြီးတွင်ဖြစ်နေသည်။

တစ်ခုတော့ တူလိမ့်မည်။ ဝဏ္ဏပဘာကိုတွေ့တော့ ကိုယ်တော်ရှင်မဟုရဋ္ဌသာရလည်း ညနေခင်းမှာဆိုတော့ ဗိုက်ဆာချင်ဆာနေလိမ့်မည်။ သော်သော့ကို မနက်အာရုံအပျို့ကြီးမှာ တွေ့ရသော ညိုမောင်လည်း ဗိုက်ဆာနေသည်ဆိုတာ ဖြစ်သည်။

အင်း ...ဆက်ပြီးတွေးလျှင်တော့ ငရဲတွေ ငအံ့တွေပဲကြီးကုန်မလား ပညာရှိသူတော်ကောင်းတွေက နားရင်းတွေ နားအံ့တွေပဲ ကျင်းချင်မလားတော့မသိ။ ဒါနှင့် သူတွေ့တာကိုရပ်ပစ်လိုက်သည်။

ဘုကြောင့်လဲဆိုတော့ ထိုကျစ်ဆံမြီးကြီးနဲ့ သော်သော့ကို အနောက်ဘက်ကနေကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာလိုလိုဖြစ်သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ရင်ထဲကက ဘာလိုလိုဖြစ်သွားသော်လည်း လက်ကတော့ အငြိမ်မနေပါ။ ပန်းကန်တွေချ၊ ခုံတွေရွှေ့ထားပြီးသွားပြီ။ မီးသွေးအိတ်ကို သော်သော်တို့ဆိုင်ရှေ့ မျက်နှာစာမှာ မှီချပေးပြီးသွားပြီ။

“အဟမ်းဟမ်း ... အဟွတ် ...ဟွတ် ...ဟင်း အမလေး ဒီနေ့မှ တံတွေးတွေသီးရတယ်လို့ ...နော်၊ ဒီနေ့ဟင်းကောင်းစားရမယ်ထင်တယ်”

အဲလိုနေရာမျိုးကျတော့ မိန်းကလေးတွေသည် ‘တစ္ဆေ’ တစ်ကောင်နှင့် တူသည်ဟု ညိုမောင်ထင်သည်။ ညိုမောင် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ပြာသွားသည်။ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရက ‘ရယ်ရွှင်ပြုံးတုံ့ မပြုံးတုံ့’ ကိုသာ ကြုံရခြင်းဖြစ်သည်။ သူက ‘ပေါ်တင်ဟုတ်တုံ့၊ မဟုတ်တုံ့’ ကြီးကို ကြုံရတာဆိုတော့ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရထက် ပို၍ပြာသွားသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

သော်သော်ကတော့ နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်ဆွဲဆန့်ရင်း မော်မော်ကို မျစ်စောင်းတစ်ချက်ထိုး၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မော်မော်က စပ်ဖြူဖြူနှင့် ထမင်းအိုးကြီးထဲက ထမင်းတွေကို ချေ၍

ချေ၍နေသည်။ မော်မော်မွေးထားသော မီးသွေးက မီးတောက်အရှိန်ရစပြုနေပြီ။
လမ်းဘေးမီးတိုင်များ၏ အလင်းရောင်လမ်းပေါ်မှာ ပျောက်လုလုဖြစ်ကာ ကောင်းကင်တွင်
အလင်းသစ် အံ့ပျပျဖြစ်လာနေသည်။ အမှောင်သည် ပြိုကွဲစပြုလာနေသည်။ ငှက်ကလေးတွေ
အော်သံကိုကြားရသည်။ အိမ်တွေ တိတ်ဆိတ်နေကြဆဲ၊ ကားလမ်းမဘက်မှ
ကားဖြတ်မောင်းသည့်အရှိန်သံက ခပ်စိတ်စိတ် ဖြစ်၍လာနေပြီ။

ထိုအချိန်သည် နေ့တစ်နေ့၏ အနူးညံ့ဆုံး အလှဆုံးအချိန်ဆိုတာကို ညိုမောင် အခုထိခံစား၍ရဆဲ
ပင်ဖြစ်သည်။

နာရီကိုကြည့်တော့ ၅:၁၂ မိနစ်။ ရွာကျောင်းမှာဆိုရင် ကိုယ်တော်တွေ သိမ်မှဆွမ်းစားဆောင်သို့
ကြွပြီးစဖြစ်လိမ့်မည်။

“ကြက်ဥကြော်နဲ့ပဲ စားမှာလား”

“ဗျာ ... ဟာ စားလို့ရပြီလား”

“ခဏနေရင်ရပြီလေ၊ ကြက်ဥကြော်နဲ့စားမှာဆိုရင် ကြက်ဥကြော်လိုက်တော့မလို့၊ ဟင်းနဲ့ဆိုရင်တော့
ခဏစောင့်၊ ဖေဖေဟင်းအိုးတွေ လာတော့မှာ၊ ဟာ ဟိုမှာလာနေပြီ”

“ဘာဟင်းတွေလဲဟင်”

“ဝက်ချို၊ ဝက်စပ်၊ ကြက်သား ငါးဖယ်၊ ဘဲချဉ်ရေ၊ အမဲကြော်”

“ဟာ အဲဒါဆိုရင် ဝက်ချိုနဲ့စားမယ်၊ အချဉ်ကို ရှောက်သီးချဉ်ပဲ လုပ်ပေးနော်”

“ရမယ် ...”

“ဟာ မင်းက ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံးကွ ဖျားမရောင်းတော့ဘဲ စားပွဲထိုးဖြစ်သွားပြီလားကွ၊ ဟား ..
ဟား ... ဟား .. ဟား ”

သော်သော်တို့ ဖေဖေက ဟင်းအိုးတွေကို ဆင့်စီ၍ သယ်လာရင်း အားရပါးရ ရယ်မောရင်း
နှုတ်ဆက်စကားဆိုသည်။ သော်သော်တို့ ဖေဖေသည် ပျော်ပျော်နေတတ်ပုံရသည်။
သူ့သမီးနှစ်ယောက်အနားရောက်နေသူ သူ့ကို စိတ်ထဲကရိုးရိုးပဲတွေးသည်။
စတောင်စလိုက်သေးသည်။ သူဒီရပ်ကွက်လေးကိုရောက်တော့ အဆောင်မတွေ့ခင် ပထမဦးဆုံး
စကားပြောခွင့်ရသောသူသည် သော်သော်တို့ ဖေဖေမဟုတ်ပါလား။

“ဗိုက်ဆာလို့ ဦးရယ်၊ ဝိုင်းလုပ်ပေးရင် ပိုမြန်မလားလို့ ဝိုင်းကူတာပါ”

“ဪ... စေတနာနဲ့ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ”

“အာ ... အဲဒါလည်း ပါပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူဆိုတာ အတ္တက အရင်လေ၊ အတ္တဟိတ၊ ပရဟိတ္တပေါ့”

“ဝက်ချိုပဲနော်”

“အင်း ...”

သော်သော် ဖေဖေက ဓာတ်ဘူးထဲက ရေနွေးကြမ်းကိုထည့်သည်။

“ကဲ ..စားစား .. ငါလည်း ပြန်နှပ်လိုက်ဦးမယ်ကွာ”

ကြာညိုရနံ့သင်းသင်းနှင့် ဝက်ချိုအရည်ဆမ်းထားပြီး ဝက်သားသုံးထပ်သားနှစ်တုံး၊ အသားတစ်တုံး၊ ငရုတ်သီးစိမ်းကလေးတွေပါသော ကြက်သွန်နှင့် ဂေါ်ဖီကို ရှောက်သီးညှစ်ထားသော အချဉ် စသည်တို့နှင့် နံနက်ခင်းထမင်းကြော်ကိုစားကာ ရေနွေးကြမ်းပူပူကို ‘ပူးခနဲ’ မှုတ်သောက်လိုက်ရသော ပြည့်စုံသည့်အရသာနှင့် စတင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့သော ညိုမောင်၏ မနက်ခင်းသည် လှပ၍နေလေသည်။

လမ်းသွားလမ်းလာတစ်ယောက်ဟာ နှစ်ယောက်စကို တွေ့ရပြီဖြစ်သည်။ ညိုမောင် ထမင်းပန်ကန်တစ်ဝက်လောက်အရောက်မှာ လူတစ်ယောက် ဝင်ထိုင်သည်။

“အချစ်ကလေးရေ ဝက်စပ်ထည့်”

ညိုမောင့်ဘေးနားက ခုံမှာဝင်ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်သော လူ၏စကားကြောင့် ညိုမောင့်ပါးစပ်ထဲမှ ထမင်းကြော်တစ်လုတ်သည် ကျိရဲ့ကားယားဖြစ်သွားသည်။ သော်သော့်ကိုလှမ်းငေးတော့ မျက်နှာမှာ ဘာမှအပြောင်းအလဲမရှိ။ ‘အချစ်’ ကလေးရေဟုခေါ်သည့် လူက ညိုမောင်နှင့် အသက်ရွယ်တူလောက်ရှိလိမ့်မည်ထင်သည်။

သော်သော့်ကိုကြည့်ရတာ ကြားရဖန်များသဖြင့် နားရည်ဝနေသည်နှင့် တူသည်။ ညိုမောင့်ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို ဆုံးရှုံးသွားရသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

“မိကျစ် ... ငါ့ကိုတော့ ကြက်ဥကြော်နဲ့ပဲဟေ့၊ ငရုတ်သီးကြော်များများထည့် မိကျစ်ရာ၊ ဝက်ရည်လည်းဆမ်း”

“သိပါတယ် ဦးမောင်ရာ၊ မိကျစ်က ဘယ်တုန်းက လက်တိုဖူးလို့လဲ”

“ကျစ်ကလည်း နင်ဒီနေ့လက်တိုပါ”

“ကဲ ..တော်ပြီ၊ ရော့ ...”

ညိုမောင် အခုမှ သက်ပြင်းချနိုင်သည်။

“အချစ်”ကလေးဟု ခေါ်ခြင်းမဟုတ်။ ‘ကျစ်’ကလေးဟု ခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သော်သော်တို့ထမင်းဆိုင်၏ နာမည်သည် ‘စေတနာရှင်’ ဖြစ်သော်လည်း ထိုနားမှာနေကြသော အဆောင်ကျောင်းသားများနှင့် ရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သားများကတော့ ‘ကျစ်ဆံမြီးဆိုင်’ ဟု ဝိဂြိုဟ်ပြု၍ခေါ်ကြကြောင်း ၊ နောင်ကျမှ ညိုမောင်သိရသည်။ ထို့ကြောင့် သော်သော်၏ ကျစ်ဆံမြီးသည် အလှအပအတွက်သာမဟုတ် စီးပွားရေးနှင့် ပတ်သက်နေကြောင်း ညိုမောင်သိရှိသွားသည်။

ညိုမောင်ထမင်းကုန်ခါနီးမှာ လိုက်ပွဲဝက်ရည်ဆမ်းပန်းကန်လေးက အနားရောက်လာသည်။ သော်သော်လည်း အခြားအရာများကိုချရင်း သိမ်းရင်းဖြင့် သူ့ပန်းကန်ထဲသို့ ဂေါ်ဖီနှင့် သခွားသီးချဉ်ကိုလည်း ထည့်ပေးသွားသည်။ သော်သော် ဈေးရောင်းဈေးဝယ်ကျွန်းကျင်ခြင်းကို ညိုမောင် စိတ်ထဲက ချီးကျူးသည်။

“ဘယ်လောက်ကျလဲဟင်”

“ ဪ ... သွားတော့မယ်ပေါ့၊ အစာဝတော့ဌာနေကို ပြန်တော့မယ်ပေါ့”

မော်မော်က ခါးထောက်ရင်း သူ့ကိုရန်တွေ့သလိုပုံစံမျိုးနှင့် စသည်။

“အာ .. မဟုတ်ပါဘူး .. ဟိုလေ”

“မစားခင်တုန်းကတော့ ဟိုဟာတွေရွှေ့၊ ဒီဟာတွေသယ်နဲ့ စားပြီးသွားတော့ လစ်တော့မယ်ဆိုတာ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ‘အတ္တ’ပြီးသွားရင် ‘ပရ’က လာတော့လေ”

“ဟဲ့ ..မော်မော်”

“ရပါတယ် ... ရပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် စားပြီးသားပန်းကန်ပေး၊ ဟိုကစားပြီးသားပန်းကန်တွေလည်း ယူလိုက်”

“အိုကေ ...”

ညိုမောင် စားပြီးသွားသော ပန်းကန်တွေကိုယူပေးသည်။ သော်သော်က ထမင်းကြော်ထည့်ပြီး ဝက်စပ်ရည်ဆမ်းပြီး ဟင်းထည့်ပြီးသား ပန်းကန်ကို ထိုးပေးလျှင် ထိုပန်းကန်ထဲသို့ ညိုမောင်က အချဉ်နှင့် ငရုတ်သီးကြော်ထည့်ပေးပြီး မှာသူကိုပေးရသည်။ ရေနွေးကုန်လျှင် ဓာတ်ဘူးထဲထည့်ရသေးသည်။ လိုက်ပွဲချပေးရသည်။ ၆ နာရီခွဲလောက်မှာ လူက တော်တော်လေးကျလာပြီဖြစ်သည်။

မိကျစ်ရေ ... အကျစ်ရေ .. ကျစ်ဆံမြီးရေနှင့် သော်သော်လည်း ကျစ်ဆံမြီးကို ရှေ့ပို့လိုက် နောက်ပို့လိုက်နှင့် လက်မလည်တော့၊ ညိုမောင်က သူသာမရှိလျှင် ပိုဆိုးမည်ဟု တွက်လိုက်မိသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ညိုမောင်ပို၍ သွက်အောင်လုပ်ပေးသည်။

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် ညိုမောင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ သူငယ်ချင်းရာ”

တိုးလွင်၏ တမင်လုပ်ပြောလိုက်သော အံ့သြသံကြီးကြောင့် ညိုမောင်လန့်၍သွားသည်။ သော်သော်ကတော့ မော့ပင်မကြည့်။ ညိုမောင် ဒုတိယအကြိမ်ပြာသွားပြန်သည်။

“သူငယ်ချင်း ... ညိုမောင်ရာ ကုမ္ပဏီမှာမရလည်း ငါ .. ငါနဲ့ပွဲစားလိုက်လုပ်ပါလားကွာ၊ အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဒီလိုစားပွဲထိုးအလုပ်ကတော့ ငါတောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

ကိုဇော်က အိုက်တင်မင်းသားတွေလို သရုပ်ဆောင်၍ပြောသည်။

“ညိုမောင် ... သူငယ်ချင်း ... ငါ ပန်းထိမ်သင်ပေးပါ့မယ်ကွာ၊ ပန်းထိမ်ဆိုတာ လူမမြင် သူမမြင်နဲ့ ပိုက်ဆံရတာပါ၊ ဒီလိုကြီးတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ ၊ ငါ ... ငါ တောင်းပန်ပါတယ် ”

ဆံပင်ကရှည်ရှည်၊ အသားကမည်းမည်း၊ မုတ်ဆိတ်နှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့်ဆိုတော့ ကိုမိုးက ကုလားမင်းသားလို အိုက်တင်နှင့် ပြောပြန်၏။ ညိုမောင်မွန်ထူပြီး ရယ်နေမိ၏။

“ဒီဆိုင်မှာ ပွဲစားလည်းမလိုဘူး၊ ရွှေတို့ဘာတို့ ခိုးတာဝှက်တာလည်းမရှိဘူး၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နဲ့ ရိုးရိုးသားသားပဲ ဈေးရောင်းကြတာ၊ ရောင်းဖို့လည်းမရှိ၊ အပ်ဖို့လည်း မရှိ၊ ညောင်းတော့ ...”

“ဒါဆိုရင်တော့ ငါဝင်ပြောရလိမ့်မယ် မော်မော် ... ဒီကောင်က ရွာကနေ ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်မယ်ဆိုပြီး

ငါ့အဆောင်ကို တက်လာတာ၊ ဒီကောင် ငါ့ဆီရောက်မှ ထမင်းကြော်ဆိုင်က စားပွဲထိုးဖြစ်နေရင် ... ငါ့မျက်နှာ ဘယ်သွားထားရမလဲ”

“ဒီပန်းကန်တွေနားမှာ ထား ... ဆေးပေးမယ်”

“ငါ့ကို ဆရာတော်က ဘယ်လိုပြောမလဲ”

“အနိစ္စ... အမြဲမရှိ၊ ဒုက္ခ ... ဆင်းရဲခြင်း၊ အနတ္တ အစိုးမရ .. လို့ပြောမှာပေါ့”

တစ်စက္ကန့်လေးမျှ တုံ့ဆိုင်းမနေဘဲ ချက်ချင်း ဒက်ခနဲ၊ ဒိုးခနဲ ဒေါက်ခနဲ ပြန်ပြောလိုက်သော မော်မော်စကားကြောင့် ကိုဇော်တို့အုပ်စုရော စားနေကျသူတွေပါ ပွဲကျသွားသည်။

“ကဲ ... တော်ပါပြီဗျာ၊ ဒီကောင် ငါတို့ဆီကနေ အလွတ်ကြေးနဲ့ ပြောင်းရွှေ့သွားပြီဆိုတာ နားလည်လိုက်ပါပြီ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး ညိုမောင်ရာ မမြင်ဝံ့ မတွေးဝံ့တွေပါလား”

ကိုဇော်က ညိုမောင်ပန်းကို ပုတ်၍ပြောသည်။

“နောက်မှ ... ပြောကြမယ်ကွာ”

“ကိုတိုးတို့ ထုံးစံအတိုင်းပဲလား”

“အေးပေါ့ အကျစ်ရေ”

“မော်မော် ကြက်ဥသုံးလုံး ဟပ်(ဖ)ဖရိုက်ကြော်၊ အနှစ် မပေါက်စေနဲ့ ၊ ကိုညိုမောင် ရေနွေးအိုး ... ရေနွေးအိုး ... ”

ညိုမောင်က လေချွန်နေသော ရေနွေးအိုးဆီသို့ ကမန်းကတမ်းလှည့်ရ၏။ တိုးလွင်တို့စားပြီးတော့ ၇း၃၀ နာရီလောက်ရှိပြီမို့ သော်သော်တို့ လူနိုင်သွားပြီဖြစ်သည်။ ဒီတော့မှ ညိုမောင်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဆိုက်ကိုရောက်တော့မှ ညိုမောင်က သူ့အကြောင်းကိုရှင်းပြသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ တဝါးဝါး တဟားဟားနှင့် အားရပါးရ ရယ်မောကြလေသည်။

“ငါ မပြောဘူးလား၊ မင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ငါတို့ကို ရောင်းစားမှာလို့”

“ကောင်းတယ်၊ ဟေ့ကောင် ညိုမောင် ဒီကောင့်ကို ရောင်းရင် ကျဈေးနဲ့မှရောင်၊ ဒါမှမဟုတ် ကြေးများများနဲ့ စပ်ပြီးမှ ရောင်းကွာ”

တိုးလွင်စကားကြောင့် ကားပွဲစားရော၊ ပန်းထိမ်ဆရာပါ အားရပါးရ ရယ်လိုက်ကြလေသည်။

ချစ်မင်းစိုးခေါင်းကို ခါရမ်းလိုက်ရင်း သက်ပြင်းကို ချလိုက်သည်။ သူ့ရှေ့တွင် မကျေနပ်သော မျက်ဝန်းများကို ကျုံ့ထားပြီး၊ နှုတ်ခမ်းကိုတင်းတင်းစေ့၊ စားပွဲကိုစိုက်၍ကြည့်နေသော သူ့ညီမလေး လမင်းစိုးရှိသည်။ လမင်းသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက သူလုပ်ချင်တာကို ဇွတ်လုပ်တက်သော ခေါင်းမာသော ဒေါသကြီးတက်သော စိတ်ဖြေစိတ်ကျေလည်းလွယ်သော ညီမလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဆိုတာကို သူ သိပါသည်။

သူ့ညီမလေးသည် သူ့စိတ်ထဲရှိရာကို မည်သူ့ကိုမှ မတိုင်ပင်ဘဲ တိုင်ပင်မိ၍တားလျှင်လည်း နောက်မဆုတ်တက်ပဲ လုပ်ချင်တာကို လုပ်ပစ်လိုက်လေ့ရှိသည်။ အကယ်၍ ထိုကိစ္စသည် တက်တက်စင်အောင် ‘လွဲမှား’ သွားလျှင် သူမှားသွားကြောင်းကို သတ္တိရှိရှိဝန်ခံပစ်သည်။ အပြစ်ဆိုလျှင်လည်း ခံသည်။ အဆုံးအရှုံးဆိုရင်လည်းရင်ဆိုင်သည်။ အကယ်၍ ထိုကိစ္စသည် ‘မှန်’ သွားလျှင်လည်း ခေါင်းကိုမော့မည်၊ ရင်ကို ကော့မည်၊ လက်မထောင်မည်။

ဒါပေမယ့် လောကတွင် ဝန်ခံရုံ၊ ရင်ဆိုင်ရုံနှင့် မရသော ‘အမှား’ မျိုးရှိသလို ခေါင်းမော့ ရင်ကော့ကာ လက်မထောင်၍မရသော ‘အနိုင်’ မျိုးလည်း ရှိတက်ကြောင်းကို လမင်းစိုး မသိသေးပါ။

ချစ်မင်းစိုးကတော့ အနိုင် အရှုံးနှင့်တွေ့ရသော အပြောင်းအလဲထက် ရေရဓာစုည့်သွားရသော ဓမ္မဓိဌာန်ကျသည့် ‘တည်ငြိမ်မှု’ ကိုပို၍ သဘောကျပါသည်။ ဓမ္မနဲ့စားရဲသူမဟုတ်ပါ။ အလိုအပ်ပဲနှင့် အနိုင်အရှုံးကို စိန်မခေါ်ချင်သော သဘောရှိသူသာ ဖြစ်ပါသည်။

“အခုကိစ္စကို ညီမလေးက ကိုကို့ကို ဆန့်ကျင်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုကို့သဘောထားကို နားမလည်သေးတာလို့ပဲ ကိုကိုထင်တယ် ညီမလေး။”

“တူတူပါပဲ”

“ဘယ်တူမှာလဲ ညီမလေးရဲ့၊ အခု ကိုကိုတို့စီစဉ်တဲ့ကိစ္စက ဒီနေ့နက်ဖြန်ကောက်လုပ်မယ့် ကိစ္စမှမဟုတ်တာ၊ ရေရှည်ကိစ္စညီမလေးရဲ့၊ အနည်းဆုံး one year over ရှိတယ်၊ အဲဒီလောက်အချိန်ပေးပြီးတော့လည်း ကိုကို ဒီလူသုံးယောက်ကို ရှာချင်တယ်။ ကိုကိုသူတို့အတွက် အချိန်ပေးနိုင်တယ် ညီမလေး။”

“ကိုကိုရွေးတဲ့အထဲက ခင်မေရာတစ်ယောက်ပဲ ညီမလေးသဘောတူတယ်၊ နန္ဒာမောင့်ကို မကြိုက်ဘူး၊ ပြီးတော့ ညိုမောင် ဒီလူ့ကိုသဘောမကျဆုံးသူပဲ ဒီလုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သတ်လို့ ဘာတစ်ခုကိုမှ မသိဘူး၊ ကိုကို အဲဒါရှင်းတယ်”

ချစ်မင်းစိုးလည်း တော်တော်လေး ဒုက္ခရောက်သွားသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော သူညီမောင့်ကို သဘောကျသော အချက်က ထိုသို့ ‘ဘာတစ်ခုမှ မသိခြင်း’ ကြောင့်ဖြစ်သည့်အတွက်သာတည်း။

ထို့ကြောင့် ဒီကိစ္စကိုသွယ်ဝိုက်မနေတော့ဘဲ ထိပ်တိုက်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဆွေးနွေးပြီး ရှင်းမှတော့မည် ဆိုတာကို ချစ်မင်းစိုး ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ညီမလေးနဲ့ ကိုကို ဒီကိစ္စကို ဆွေးနွေးကြရအောင်ကွာ”

“ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့လည်း ကိုကို”

ဒီတစ်ခါတော့ ညီမလေးက သူ့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ မေးပါသည်။ လမင်းစိုး မေးသည့်သဘောက ရုံး၊ ကုမ္ပဏီ၏ စည်းကမ်းအတိုင်း မေးခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

သူတို့ မောင်နှမဒီကုမ္ပဏီကို ထူထောင်ခဲ့ကြစဉ်က အလုပ်တာဝန် ခွဲဝေကြသည့်အခါတွင် စည်းမျဉ်းတွေ၊ စည်းကမ်းတွေ ဥပဒေတွေကို မောင်နှမနှစ်ယောက် အရင်ထုတ်ကြသည်။

ချစ်မင်းစိုးက အကြီးမို. ဥက္ကဋ္ဌနေရာကို နေရပြီး၊ လမင်းစိုးက အငယ်မို. ဒုတိယအကြီးဆုံးနေရာမှာ နေရသော်လည်း လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သတ်သော ကိစ္စတစ်ခုကို ချစ်မင်းစိုးက အစ်ကိုကြီးမို. သူစိတ်ထင်ရာ လုပ်ခွင့်မရှိသလို လမင်းစိုးကလည်း ညီမလေးမို. နဲ့ဆိုးနဲ့လုပ်ပစ်လိုက်ပြီ ကိုကိုရေ ဟု လုပ်၍မရပါ။

ကိစ္စတစ်ခု မပြေလည်လျှင် မောင်နှမဆိုတာ ခဏမေ့ထားပြီး ကုမ္ပဏီစည်းကမ်းနှင့်အညီသာ ဆွေးနွေးရပါသည်။ ထိုဆွေးနွေးနည်းက ၃ မျိုးရှိသည်။ ပထမနည်းက ဝေဖန်ဆွေးနွေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဒုတိယနည်းက အကြောင်းပြဆွေးနွေးခြင်းဖြစ်သည်။ တတိယနည်းက ယှဉ်ပြိုင်ဆွေးနွေးခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုဆွေးနွေးနည်း ၃ နည်းဖြင့် ဆွေးနွေး၍ လက်ခံနိုင်လောက်သော အခြေအနေရောက်မှ သဘောတူကြသည်။ သဘောတူပြီးလျှင် ထိုသဘောတူညီမှုကို အကျိုးအကြောင်းမဲ့ ဖျက်သိမ်း၍မရပေ။

“အကြောင်းပြဆွေးနွေးနည်းနဲ့တော့ ကောင်းမယ်ထင်တယ် ညီမလေး”

“ညီမလေး သဘောတူပါတယ်၊ ခင်မေရာကတော့ နိုင်ငံခြားဘာသာသိပွဲက ဂျပန်စာနဲ့ကျောင်းပြီးတယ်၊ ဂျပန်ဂိုက်လည်း လုပ်နေတယ်၊ ရုပ်ရည် ကျွမ်းကျင်မှု၊ ဘာမှပြောစရာမရှိတဲ့အတွက်ထားတော့၊ ကေသီမိုးကိုတော့ အရန်နေရာမှာပဲ ထားချင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမလေး”

“အင်တာဗျူးတုန်းက သူ့ပုံစံက ဖြည်းဖြည်းနဲ့မှန်မှန်သမား ပုံစံမျိုးဖြစ်နေတယ်။ ညီမလေးတို့ လုပ်ငန်းနဲ့ အဝင်မဝင်ဆိုတာ ရုတ်တရက်ဆုံးဖြတ်လို့မရဘူး၊ ဒီတော့ သူ့ကိုအစမ်းပဲခန့်ချင်တယ်။ လုပ်ငန်းအတွက် ယတိပြတ်ပြောလို့မရနိုင်ဘူး”

“အစမ်းခန့်ဆိုရင်တော့ ညီမလေး နောက်တစ်ယောက်သာ ရွေးလိုက်တော့၊ သူကအစိုးရဝန်ထမ်း၊ ညီမလေး၊ ညီမလေးက အစမ်းခန့်လည်း သူကရုံးကနေထွက်ရမှာပဲ၊ ပြီးတော့မှ ညီမလေး မခန့်ဘူးဆိုရင်”

“ကောင်းပြီ ကိုကို၊ ညီမလေး သူ့ကိုသဘောကျတဲ့ အခြားအချက်တွေရှိတယ်၊ ညီမလေး သူ့ကိုခန့်မယ်၊ ညီမလေးတို့ project အတွက် အသုံးမတည့်ရင်လည်း ဒီကုမ္ပဏီအတွက်ပဲ ထားကြတာပေါ့”

“ညီမလေး သူ့ကိုဆုံးဖြတ်ချိန်က...”

“နှစ်လ”

“သုံးလယူ ညီမလေး အဲဒီလောက်မှ လမ်းစကလေးပဲ ရဦးမှာ”

“OK ကိုကို...”

လမင်းစိုးက သူ့ Diary ထဲမှာ သဘောတူသောအချက်ကို သေသေချာချာထည့်ရေးသည်။ ပြီးတော့... ကေသီမိုး၏ C.V form ကိုတစ်ဖက်သို့ ရွှေ့သည်။ ပြီးတော့ ချစ်မင်းစိုးကို လှမ်း၍ကြည့်သည်။ ကိုကိုကရော ဆိုသည့် သဘောမျိုး၊

“ကိုကိုမှာလည်း ညိုမောင့်ကို သဘောကျထားတဲ့ အချက်တွေရှိတယ်၊ ညီမလေး...ညီမလေး... ကေသီမိုးကို သဘောကျတဲ့အချက်တွေ ရှိထားသလိုမျိုးပေါ့”

“ညီမလေး ကေသီမိုးကို သဘောကျတဲ့အချက်တွေက... တစ်”

“ဟိုး...ဟိုး ... ညီမလေး၊ အဲဒီအကြောင်းကို ကိုကိုနဲ့ညီမလေးပြောပြီးပြီးလေ....၊ အစမ်းခန့်မဖြစ်ဖို့ပဲ အခုမှ ကိုကိုကပြောတာ”

“ဟုတ်ပြီ ကိုကို...ညိုမောင့်ကိစ္စကိုပြောပါဦး”

“ကိုကိုနဲ့ညီမလေး၊ ညိုမောင့်အပေါ်မှာ မြင်တဲ့အမြင်ချင်းက အတူတူပဲ ညီမလေး”

“ဟင်.. ဒါဆို”

“ကိုကိုစကားမဆုံးသေးဘူး ညီမလေးရဲ့၊ အဲဒီအမြင်ကို ကိုကိုအသုံးပြုကြည့်ချင်တယ်၊ ညီမလေးက လွင့်ပစ်ချင်နေတယ်၊ အဲဒါပဲလိုတာ၊ ဟုတ်တယ်၊ ညိုမောင်ဟာ ‘ဘာမှမသိဘူး’ ဘာမှနားမလည်သေးဘူး၊ ဘယ်ကုမ္ပဏီမှာမှ မလုပ်ဖူးသေးဘူး၊ ဒါကြောင့် ကိုကိုတို့ ကုမ္ပဏီဟာ သူ့အတွက် ကြီးမားတဲ့ အိမ်မက်ကြီးတစ်ခုဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါကို ကိုကိုသဘောကျတယ် ညီမလေး”

“ဒါကတော့ ကိုကိုရယ်၊ အလုပ်သစ်ကို စလုပ်ကြတဲ့သူတိုင်းမှာ ရှိတဲ့စိတ်ထားပါ၊ ကိုကိုနဲ့ညီမလေးတို့ ဒီအလုပ်ကို စလုပ်တော့လည်း ဒီစိတ်မျိုးရှိခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ညီမလေး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီစိတ်ထားနဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ ရိုးသားမျက်လုံးတွေ သူ့မှာရှိတယ် ညီမလေး၊ အဲဒါကို ကိုကိုက သဘောကျတာ”

လမင်းစိုးက ခေါင်းကိုခါလေသည်။ သူ့ကို ကားတွန်းပေးခဲ့သော ညိုမောင့်ပုံကို မျက်စိထဲပြန်မြင်လာသည်။ ညိုမောင်သည် သူ့ကို ရိုးရိုးသားသား ကူညီခဲ့တာဖြစ်သည်ဆိုတာကို လမင်းစိုးပြန်မြင်သည်။ ကုမ္ပဏီကတ်ကိုပြတော့ သူ့မျက်နှာပျက်သွားတာကို မရိပ်မိ။ အင်တာဗျူးနေ့က သူဖိဟောက် ထင်ရာတွေ လျှောက်မေးတာကိုလည်း ဒေါသဖြစ်၊ စိတ်ဆိုးဟန်မပြ၊ သူ့ကို တွေ့တော့ အံ့သြသွားပုံကို ကိုကိုမရိပ်မိတာပဲ တော်လှပြီဟုတွေးမိသည်။

“ဘာမှမသိ၊ ဘာမှလည်း မတက်တဲ့လူကိုမှ ကိုကိုရာ”

“ဟုတ်တယ် ညီမလေး၊ အဲဒါ ကိုကိုအလိုချင်ဆုံး အရည်အချင်းပဲ၊ ညိုမောင်ဟာ အဖြူထည်၊ ဗလာသက်သက်၊ ဘာမှမရေးရသေးတဲ့ စာရွက်ဆိုပါစို့၊ ကိုကိုတို့က သူ့ကိုအရောင်ဆိုးမှာ မဟုတ်ဘူး ညီမလေး၊ အရောင်ခြယ်ပေးမှာပါ”

“ဒါဆိုရင် ဒီလိုလုပ် ကိုကို၊ ညိုမောင့်ကိုလည်း ခန့်၊ ဥက္ကဋ္ဌကျော်ကိုလည်း ခန့်မည်၊ နှစ်ယောက်စလုံး အစမ်းသဘောပေါ့”

“ဥက္ကဋ္ဌကျော်ကို ညီမလေးက ဘာသဘောကျတာလဲ”

“အင်း...ပါးနပ်တယ်၊ လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံရှိတယ်၊ ဖျတ်လတ်တယ်၊ လူမှုဆက်ဆံရေးကောင်းတယ်၊

ကွန်ပျူတာလည်း ကျွမ်းကျင်တယ်”

“မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့အကြောင်းကို ကိုကိုသိထားတာတော့ ညီမလေးကို ပြောပြရလိမ့်မယ်၊ သူက ကုမ္ပဏီနှစ်ခုပြောင်းခဲ့တယ်၊ သူ နောက်ဆုံးထွက်ခဲ့တဲ့ ကုမ္ပဏီက ကိုကိုနဲ့သိလို့ လှမ်းမေးတော့ သူတို့နဲ့သဘောထား မကိုက်ညီလို့ သူ့သဘောနဲ့သူ ထွက်စာတင်သွားတာပါတဲ့၊ ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စတော့ မဟုတ်ဘူးတဲ့”

ကုမ္ပဏီမှာ အချင်းချင်းလက်ခံထားသည့် မူဝါဒတစ်ခုရှိသည်။ မိမိကုမ္ပဏီမှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးကို ထုတ်သည်ဖြစ်စေ ထွက်သည်ဖြစ်စေ ထိုဝန်ထမ်းအကြောင်း အခြားကုမ္ပဏီက စုံစမ်းလာလျှင် ရာဇဝတ်မှုနှင့် မပတ်သတ်သမျှကာလပတ်လုံး ပြောခွင့်မရှိပါ။ ရဲအရေးပိုင်အတိ တရားရုံးအထိ ရောက်သည့် ပြစ်မှုမျိုးဆိုလျှင်တော့ သတိပေးသည့်အနေနှင့် ဖွင့်ပြောခွင့်ရှိသော်လည်းထိုသူ့ကို ခန့်ရေးမခန့်ရေးကိစ္စကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခွင့်မရှိပါ။

“ရပါတယ်ညီမလေး ထိန်းနိုင်မှာပါ၊ ကိုကို့ဆီက ညီမလေး အခွင့်အရေးတစ်ခုတော့ တောင်းချင်တယ်”

“ပြော ညီမလေး”

“ကိုကို့လူကို အလုပ်နေရာအတွက် ညီမလေး စိတ်ကြိုက်နေရာမှာခန့်မယ်၊ အဲဒါကို ကိုကိုဝင်ပြီး မစွက်ဖက်ရဘူး”

“ကောင်းပြီ သိခွင့်တော့ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ရှိပါတယ် စာဝင်စာထွက်မှာထားမှာ”

လမင်းစိုးစကားကြောင့် ကိုကိုကပြုံးလေသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။

“ဟင်...ကုကိုလူက ဘာမှမသိသေးဘူးလေ”

“ကိုကို သဘောတူတယ်လေ ညီမလေးရဲ့”

“ဒါဆို ပြီးရော”

“ညီမလေးကို ကိုကိုတစ်ခုတော့ ပြောမယ်၊ ကိုကိုက နောက် ၂ နှစ်ဆို မြသဇင်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင် ဂျပန်မှာ နေဖြစ်မယ့်အချိန်က ပိုများတော့မှာ...၊ ဒါမှလည်း အဲဒီကနေ ညီမလေး ဒီမှာလုပ်ဖို့အတွက်

စိစဉ်ပေးနိုင်မှာ၊ ညီမလေး အနား ကိုကိုမရှိတဲ့အချိန်မှာ ညီမလေးကို ကိုကိုလူလည်တစ်ယောက်နဲ့ အတူမထားခဲ့ချင်ဘူး၊ ရိုးသားတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ပဲ ထားခဲ့ချင်တာ၊ ဒါဆို မိန်းကလေးထားပါလားလို့ပြောမယ်၊ ညီမလေးနဲ့တည့်မယ့် မိန်းကလေးက ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ မမွေးသေးဘူးလေ၊ အင်တာဗျူးနေ့က ညီမလေးဟော်တာကိုညှိမောင် သည်းခံနေရာရော၊ ညီမလေးကို လန့်တာရော၊ သူသိတာလေးကို ရိုးရိုးသားသားဖြေသွားတာရော ကိုကြည့်ပြီး သူ့ကိုရွေးတာ၊ အဲဒါ ညီမလေးအတွက်ပါ”

“ကောင်းပြီ... ဒါဆိုရင် ညီမလေးကပဲ သူ့ကိုအရောင်ခြယ်ပေးရမယ် ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကုမ္ပဏီရဲ့စည်းကမ်းအတိုင်းပဲနော်”

“ဒါတော့ စိတ်ချပါ ကိုကို၊ ညီမလေးက မှန်တယ်ထင်တာကိုပဲ လုပ်တက်တာပါ၊ မတရားလုပ်တက်တဲ့လူမဟုတ်ပါဘူး၊ စည်းကမ်းအတိုင်းပါပဲ စိတ်ချပါ”

“အိုကေ...တို့မောင်နှမ ဆွေးနွေးတာ အောင်မြင်တယ်၊ ကဲ...တစ်ခုခုသွားစားကြရအောင်”

“ကိုကို..ဂျပန်ကို ဘယ်တော့လောက်သွားမှာလဲ”

“ရှေ့အပတ်ထဲပဲ ညီမလေး...”

နေ့လယ် ၁၁နာရီခွဲတော့ ညှိမောင်ခေါင်းတစ်ခုလုံး အုံ့ခဲ၍ နားထင်တွေ တဒိန်းဒိန်းနှင့်ဖြစ်၍ နေသည်။ ကိုဇော်ကတော့ စီးကရက်ကလေးခဲလိုက်၊ ဒီကားဆီကနေ ဟိုကားဆီသွားလိုက်၊ လူလေးငါးယောက်နှင့်မတ်တပ်ရပ်ရင်း တဟားဟားအော်ရယ်ရင်း စကားပြောလိုက် သူ့ကိုပါခေါ်တင်ပြီး ကားတစ်စင်းနှင့် လျှောက်စီးလိုက်၊ ပြန်လာတော့ လူလေးငါးယောက်ရပ်ရင်း စကားကို ခပ်တိုးတိုးခေါင်းချင်းဆိုင်၍ပြောလိုက်ပြီးတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပြန်ထိုင်လိုက်၊ Hand phone ဆက်လိုက်၊ ကားတွေကိုလျှောက်ကြည့်လိုက်နှင့် ဘာတွေဖြစ်ပြီး ဘာတွေလုပ်နေမှန်းကို ညှိမောင် မသိတော့ပါ။

ဒီလိုသာ နေ့စဉ် ကိုဇော်နောက်က လိုက်နေရမည်ဆိုလျှင် ညှိမောင်ခံနိုင်မည် မထင်ပါ။

“မင်း ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ပေါ့ကွာ၊ အတွေ့အကြုံယူ၊ ငါဘယ်လိုလုပ်တယ်ဆိုတာကို ကြည့်ပေါ့ကွာ၊ ငါတို့အလုပ်က သင်ခန်းစာရယ်လို့ တိတိကျကျမရှိဘူး၊ လေ့လာအားရယ်၊ ပါးနပ်မှုရယ်၊ အကွက်မြင်ဖို့ရယ် ရလာတဲ့ ကံတရားကိုချက်ချင်း အသုံးပြုတက်ဖို့ရယ်၊ ဒါပဲလိုတာ၊ ဟိုရောက်တော့ မင်းသိသွားမှာပါ”

ဟု ဆိုခဲ့သော်လည်း ကားပွဲစားတန်းရောက်လို့ မိတ်ဆက်ပေးပြီးကတည်းက သူ့ကိုကိုဇော် ဘာစကားမှမပြောတော့။ ကိုဇော် မိတ်ဆိတ်ပေးသူတွေကလည်း စကားမပြောတော့။ မပြောတာလည်း ကောင်းပါသည်။ သူတို့ပြောနေကြသည့် စကားတွေကို သူနားမလည်ပါ။ အကြေးမလှန်နဲ့၊ ထပ်ခွင်ပဲရိုက်ကွာ၊ ကျော်ခွင်မရိုက်နဲ့တို့၊ ဆယ့်ငါးပြားတော့မလုပ်နဲ့လေ၊ ပြားနှစ်ဆယ်တော့ အဖွင့်ထည့်ပေါ့၊ ယောက်ဖရယ်တို့၊ မန္တလေးခွင် ဆင်းလာရင် နှစ်ခွင်မဆင်နဲ့တော့၊ ခွင်ပျက်သွားပြီသာ ပြောလိုက်တော့တို့ ဆိုတော့ ညိုမောင်သည် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ကို ရောက်သွားပြီး၊ သူ နားမလည်သော စကားလုံးတွေကို နားထောင်နေရသူလို ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ.. တစ်ခုခုမှာလေ၊ ညိုမောင် ကြိုက်တာစား၊ ဟေ့ကောင်လေး ကိုယ့်အတွက် ဘီယာတစ်လုံးပေး”

“ကိုတိုး....ကျွန်တော်ခေါင်းတွေကိုက်နေတယ်ဗျာ၊ ဘာမှမစားချင်ဘူး”

“အ..တကယ်ကိုက်နေတာလား၊ ဒါဆို ဆေးနဲ့ကော်ဖီသောက်ရမှာပေါ့ခေါင်းကိုက်ပျောက်တော့မှ ထမင်းစား”

ထိုစဉ် ကိုဇော်ကိုင်ထားသော ဖုန်းကအသံထမြည်သည်။ ကိုဇော် ဖုန်းပြောသည့်စကားတွေကို ထုံးစံအတိုင်းသူနားမလည်ပါ။ ကိုဇော်ကို ထိုဖုန်းအား မနက်က မိန်းမဝဝကြီးတစ်ယောက်က လာပေးသွားခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

“မင်းက ငါ့ဖုန်းကိုင်လို့ အံ့ဩနေလား၊ အဲဒါက ဖုန်းငှားတာကွ၊ တစ်နေ့ကို နှစ်ထောင်ပေးရတယ်၊ တစ်လကို ခြောက်သောင်းပေါ့ကွာ၊ အိမ်ကိုယူလို့လည်းရတယ်၊ ငါကတော့ ခွင်ရှိတဲ့နေ့မျိုးကျမှ ငှားတာပါကွာ၊ ဟေ့ ညီလေး ခေါင်းကိုက်ပျောက်ဆေး ဟိုဘက်ဆိုင်မှာ သုံးပြားလောက်ဝယ်ပေးကွာ၊ ပြီးတော့ ကော်ဖီတစ်ခွက်ပေး”

ကိုဇော်က ဘီယာနှစ်ဘူးကုန်တော့ ဖုန်းတစ်ကောင်ဆက်ပီး ထထွက်သွားသည်။ သူ့ကို ခေါင်းကိုက်ပျောက်သွားလျှင် စားချင်တာမှားစားဖို့နှင့် လူတစ်ယောက်ပိုက်ဆံလာပေးလျှင် ယူထားဖို့ပြောပြီး ထွက်သွားပြန်၏။

ခဏနေတော့ ခေါင်းကိုက်က အံ့ဩဖို့ကောင်းစွာပင် သက်သာသွား၏။ နောက်ထပ် ၁၅ မိနစ်လောက်ကြာတော့ လူတစ်ယောက် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာပြီး အဖြူရောင် ကြွပ်ကြွပ်အိတ် အမာစားဖြင့် ထည့်ထားသောပိုက်ဆံထုပ်ကိုပေးသည်။

“တစ်ရွက်ချင်းတော့ စစ်မနေနဲ့တော့၊ အထုပ်လိုက်ပဲစစ်တော့၊ အဲဒါ ၂၅ တစ်ထောင်တန်ချည်းပဲ”

ညိုမောင့်တစ်သက်လုံး ဒီလောက်များသော ငွေကိုမြင်လည်း မမြင်ဖူးခဲ့၊ ကိုင်လည်း မကိုင်ဖူးခဲ့ပါ။

“၂၅ ထုပ် ဟုတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို”

“အိုကေ..ပန်းသီးလာပေးသွားတယ်လို့ ပြောလိုက်၊ ဟုတ်ပြီလား”

ထိုလူက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ထွက်သွားသည်။

ဘုရား...ဘုရား ဒီလောက်များတဲ့ငွေတွေကို ဘာမပြောညာမပြောနှင့် တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသော လူတစ်ယောက်ကို စိတ်ချလက်ချပေးသွားတာ တော်တော်လေးကို အံ့သြဖို့ ကောင်းနေပြီဖြစ်သည်။

ညိုမောင် ထိုင်ရမလို ထရမလိုဖြစ်နေသည်။ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထဲမှ ငွေသိန်းအစိတ်သည် သူ့ကိုတုန်လှုပ်စေသည်။ သူ ထသွားရမှာလား ၊ ဒီမှာပဲ ဆက်နေပြီး ကိုဇော်ကို စောင့်ရမှာလား၊ ညိုမောင် နားထင်မှာ ချွေးစေးတွေပြန်လာသည်။ ဒီငွေတွေ အားလုံးက ကိုဇော်ရမှာလား။

နာရီဝက်လောက်ကြာတော့မှ ညိုမောင် ကိုဇော်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်သဖြင့် ရင်ထဲက အပူလုံးကြီးကျ၍သွားသည်။

“မင်းကလည်းကြာလိုက်တာကွာ၊ ငါဒီမှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး၊ တော်ကြာ...”

“ဪ...လာပေးသွားပြီလား၊ ၂၅ခုနော်”

“အေး..OK ငါ့ကိုပေး”

ကိုဇော်က ပိုက်ဆံတွေထည့်ထားသော အိတ်ကိုဖွင့်ပြီး လက်ညှိုးနှင့် ရေတွက်နေသေး၏။

“OK အဆင်ပြေတယ်၊ ခေါင်းကိုက်တာရော”

“ပျောက်သွားပြီ၊ ကဲ..ဒါဆိုတစ်ခုခုမှာကွာ၊ ဟိုကောင်တွေအတွက်လည်း တစ်ခုခုတော့ စားဖို့ဝယ်သွားဦးမှ...”

“ကိုဇော် ဒါတွေ အများကြီးကို မင်းသိလား”

“ဟ...ဒါဘယ်က သိရမှာလဲ၊ ဖုန်းဆက်ပြီး ချိန်းထားကြတယ်လို့တော့ ဇာနည်ကပြောတာပဲ”

“OK...၊ O...K”

“ဟိုကောင်လေး လာဦး၊ တောက်တောက်ကြော်ရယ်၊ ကြက်သားသုပ်ရယ်၊ ဘဲဥမွှေးကြော်လည်း ကောင်းတာပဲ၊ ပြီးတော့...”

ခေါင်းကိုက်ပျောက်သွားတော့လည်း ညိုမောင် ဟင်းကောင်းများနှင့် ထမင်းစားမဝင်ပါ။ တိုးလွင်နှင့် ကိုမိုးအတွက် ကိုဇော်က ကြက်သားလုံးချိုချင်နှင့် ကုန်းဘောင်ကြီးကြော်ကိုဝယ်သည်။

သူထမင်းစားနေစဉ်မှာပဲ လူ ၃ ယောက် ရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ ညိုမောင် ပေးသော ပိုက်ဆံထုတ်ကို တစ်ထုပ်စီ ရေတွက်သည်။ အားလုံးပြည့်တော့မှ ကိုဇော်ကိုတစ်သောင်းခွဲနှင့် ညိုမောင့်ကို ငါးထောင်ပေးသည်။ ကိုဇော်ကို လှမ်းကြည့်တော့ ခေါင်းကိုညိတ်ပြသဖြင့် ယူထားလိုက်ရ၏။

“မောင်ဇော် မင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းက အသစ်ဆိုပေမယ့် လာဘ်ရှိသားပဲကွ”

ကိုဇော်က ပြုံးရင်းခေါင်းကို ညိတ်ပြသည်။ ပြီးတော့...

“ဒီကောင်က ခဏပါ၊ မှေးတဲ့သဘောမျိုးပေါ့၊ ဒီကောင်နဲ့ ဒီအလုပ်က မကိုက်ပါဘူး၊ နောက်တစ်ခုမရခင် စားဖို့နေဖို့ကလေးရရင်ဆိုတဲ့ သဘောပါ၊ ဒီကောင်က စကားနည်းတယ်၊ မဖြစ်ဘူး”

“ဟာ... မင်း အဲဒီလိုတော့ မပြောနဲ့ကွ၊ ကိုထွန်းဝင်းကျတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဟာ... အင်း...ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီလောက် ပဲပြောတာ၊ သူဌေး ဖြစ်နေပြီ၊ ငါတို့အလုပ်က ဉာဏ်ကိုအားကိုးရတယ်၊ ပြောနိုင်မှရတယ် ဆိုပေမယ့် ကံကလည်း ရှိသေးတာကိုး”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်”

ကိုဇော်က ထောက်ခံလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့စကားဝိုင်းက မန္တလေးမှ ပို့မည့် ကားတွေအကြောင်းရောက်သွားသည်။ ဘာမှလည်း မလုပ်ရဘဲ ညိုမောင် နောက်လျှောက်လိုက်နေရုံ၊ လာပေးထားသောပိုက်ဆံကို လက်ခံပေးထားရုံနှင့် တစ်မနက်ခင်းမှာပဲ ငွေငါးထောင်ရသည့်ဆိုသည့် အလုပ်မျိုးက မြန်မာနိုင်ငံတစ်ခုလုံးမှာ ဒီအလုပ်ပဲ ရှိလိမ့်မည် ထင်သည်။

သို့သော် ညိုမောင် ဒီအလုပ်ကိုမလုပ်ချင်တော့ပါ။ ကိုယ်မသိသော ကမ္ဘာတစ်ခုကို ရောက်နေသလို ခံစားရပြီး၊ ဘယ်နေရာမှာ ဘာပြောပြီး၊ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတဲ့အလုပ်၊ ဟိုထ ဒီရပ်၊ ဟိုနားထိုင်၊

ဒီကားပေးတက်ဆိုတာမျိုးကို ဒီတစ်မနက်ခင်းနှင့်ပင် ညိုမောင် စိတ်ကုန်၍သွားပြီဖြစ်သည်။

ပြန်ခါနီးတော့ ကိုဇော်ကိုနောက်ရောက်လာသည့်ထဲက လူတစ်ယောက်က ကားသော့တစ်တွဲပစ်၍ပေးသည်။ ကိုဇော်သည် သူ့ကိုအဆောင်အရောက်ကားနှင့် လိုက်ပို့ပေးပါသည်။ အဆောင်ရောက်တော့ ဘယ်သူမှမရှိ၊ ဒါနှင့် စားစရာတွေကိုတိုင်မှာချိတ်၊ white board မှာ စာရေးပြီး ညိုမောင် ခုတင်ပေါ်ပစ်လှဲလိုက်တော့မှ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းနေလဲဆိုတာ သိရတော့သည်။

ခဏကြာတော့ အိပ်စက်ခြင်းသည် ညိုမောင်ရင်ခုန်သံတွေကို မေ့လျော့သွားအောင် လုပ်ပစ်လိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ညိုမောင်သည် မနက်ခင်းစောစောထပြီး သော်သော့ဆိုင်ကို ဝိုင်းပြီး ခဏတော့ကုခဲ့သည်။ ဒီလိုမနက်ခင်းထမင်းကြော်စားရင်း ညိုမောင်ကူညီနေတာ လေးရက်လောက်ရှိပြီဖြစ်၏။ ဒီနေ့တော့ ညိုမောင် စိတ်တွေလေးပြီး နေမကောင်းချင်သလိုမျိုး ဖြစ်နေသဖြင့် ခဏသာကူညီပြီး အဆောင်သို့ပြန်ခဲ့သည်။

ကားပွဲစားတန်းသို့သွားရန်ပြင်ဆင်နေသော ကိုဇော်ကိုကြည့်ရင်း ညိုမောင်သည် ‘သူ’ မလိုက်တော့ကြောင်းကို အားနာနာနှင့်ပြောရသည်။ ကိုဇော်က ပြီးရင်း ခေါင်းသွက်သွက်ညိတ်သည်။

“တစ်နေ့ မင်းဆီက ဒီစကားသံကို ကြားရမယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ မင်းဆုံးဖြတ်တာမှန်ပါတယ်၊ ငါကလည်း ဒီအချိန်မှာ မင်းကိုဘယ်ဟာက ဘာဆိုတာ သင်ပေးဖို့ထက် တစ်နေ့တစ်နေ့ စားပြီးသောက်ပြီး ငါးထောင် တစ်သောင်းလောက်ကျန်ဖို့ကိုပဲ အာရုံစိုက်နေရတာကိုး၊ အခု ‘ခွင်’ တွေကလည်း ပျက်နေတယ်ကွ”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းက အေးအေးဆေးဆေးထိုင်လုပ်နေရတဲ့ အလုပ်မျိုးနဲ့မှ ကိုက်မှာ၊ မင်း ပန်းထိန်သင်ပါလား ညိုမောင်”

“ကိုမိုးက သင်ပေးမှာလား”

“ဟ..သင်ပေးမှာပေါ့ကွ၊ ငါဒီနေ့ အပ်ထည်တစ်ထည်လောက်ကို အိမ်မှာလုပ်မယ်ဆိုပြီး ယူလာခဲ့မယ်၊ နက်ဖြန်မင်းပန်းထိန်ဆရာအသစ် ဖြစ်ပြီပေါ့ကွာ”

ကိုမိုးနှင့်ကိုဇော်တို့ ထွက်သွားကြတော့ ၁၀ နာရီ ၁၇ မိနစ်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ မမနွယ်က ၈ နာရီ ၄ မိနစ်မှာ အိမ်ကထွက်သည်။ မမနွယ်၏ ညီမ တင်တင်နွယ်က ၉နာရီ ၁၀မိနစ်မှာ ပုံမှန်ထွက်သည်။ အိမ်ဖော်ကလေး မိသန်းက အိမ်နံဘေးလှေကားကို တံမြက်စည်းလှဲခြင်း၊ ခြေသုတ်နံဖုန်ခါခြင်းတို့ကို

၉ နာရီ ၄၂ မိနစ်တွင် ပုံမှန်လုပ်သည်။ အခုတော့ အဆောင်တစ်ခုလုံးလည်း တိတ်၊
အိမ်တစ်အိမ်လုံးလည်း တိတ်ဆိတ်ပြီး အားလုံးအသီးသီး ကိုယ့်အလုပ်ရှိရာ ကိုယ်သွားကြပြီဖြစ်သည်။

ညနှင့်နားထားသော အားအင်ကိုအသုံးပြုပြီး လောကကြီးကို ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ဘဝကို
ကိုယ်အသုံးကျအောင် အသုံးပြုနေကြပြီဖြစ်သည်။ သူတစ်ယောက်သာ ညကနားထားသော အားကို
ဘယ်နေရာမှာ အသုံးပြုရမှန်းမသိဖြစ်နေသည်။

သူသည် လူ့လောကကြီးအတွက် ဘယ်နေရာမှာမှ အသုံးမဝင်တော့ဘူးလား။
ဟောဒီလောက်ပြောကျယ်လှပြီး အလုပ်တွေရှုပ်ပွေနေတဲ့လောကကြီးထဲမှာ သူ့အတွက်
လုပ်စရာဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့ဘူးလား။ ထိုသို့ အားငယ်စိတ်နှင့်စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ခုတင်ပေါ်တွင်
လွဲနေရင်းက စိတ်ထဲမှ ဆရာတော်ဘုရားအား သတိရပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆရာတော်၏
မိန့်ဆိုသံကိုပါ ပြန်လည်၍ ကြားမိသည်။

“ဟဲ့... ညိုမောင်ရဲ့၊ ဘာမှလုပ်စရာမရှိဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ပေးတဲ့ ဆင်ခြေကွယ့်၊
မင်းမျက်စိရှေ့ကိုကြည့်စမ်း၊ တွေ့တဲ့အရာက မင်းလုပ်ရမယ့်အရာပဲ၊ မင်းစိတ်ထဲမှာ စဉ်းစားစမ်း
ပေါ်လာတဲ့အရာက မင်းလုပ်ရမယ့်အရာပဲ၊ နောင်ဘယ်တော့မှ ငါ့ကို ဘာမှလုပ်စရာမရှိဘူး
လာမပြောနဲ့။”

ညိုမောင်သည် ဆရာတော်ဘုရားက မိန့်ခဲ့ဖူးသော စကားကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် လွဲနေရာမှ
ငုတ်တုတ်ထထိုင်ပြီး မျက်စိရှေ့တွင်ရှိနေသော ပြတင်းပေါက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးတော့.... ညိုမောင် ပြုံးလိုက်လေသည်။

ညိုမောင်သည် သူ့မျက်စိရှေ့မှာပင် သူ့အလုပ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

အဆောင်သို့ အစောဆုံးပြန်ရောက်သူက ကိုဇော်ဖြစ်ပြီး ရောက်ကတည်းက ရေပင်မချိုးနိုင်၊
ခုတင်ပေါ်မှာ မှောက်ရက်ကြီးငြိမ်၍နေသည်။ ကိုဇော်ပုံစံက သားကောင်တစ်ကောင်မှ မရခဲ့သည့်
မုဆိုးကြီးတစ်ယောက်နှင့် တူသည်ဟု ညိုမောင်ထင်သည်။

စိတ်ညစ်နေသူတစ်ယောက်ကို အနှောက်အယှက်မပေးချင်တာနဲ့ ညိုမောင်လည်း
တိတ်တိတ်ကလေးပင် နေလိုက်သည်။ မှောင်စပျိုးတော့ ကိုမိုးပြန်ရောက်လာသည်။ ရောက်သည်နှင့်
ကိုမိုးက ရေတစ်ခွက်ဝဝသောက်ပြီး ရေတန်းချိုးသည်။

“ငါက တစ်နေကုန် ပန်းထိမ်ခုံပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်းက တကုတ်ကုတ်နဲ့ နေရတာကွ၊
အဆောင်ပြန်ရောက်လို့ ရေချိုးလိုက်ရရင် သိပ်အရသာရှိတာ၊ ရေချိုးကာမှ အရသာတစ်မျိုးရှိတာကွ၊

အဲဒါကို ငါတို့အညောင်းသမားတွေပဲသိထားတာ” ဟု ပြောတက်လေ့ရှိသည်။ တိုးလွင်
ရောက်လာတော့ ၇ နာရီထိုးတော့မည်။ တိုးလွင် အိုဗာတိုင်ဆင်းခဲ့ရလို့ ဟုဆိုသည်။
တိုးလွင်ရေချိုးပြီး သူတို့ထမင်းဆိုင်ကို ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကိုဇော်ကတော့ မလိုက်၊ ကိုဇော်က
“ငါအရက်သောက်ရင်းနဲ့ စားခဲ့ပြီးပြီ” ဟုဆိုသည်။

ထုံးစံအတိုင်း၊ သူတို့ဟင်းနှစ်ပွဲနှင့် လူသုံးယောက်စားကြသည်။

သူတို့ပုံမှန်ထိုင်နေကျ ဟင်းအိုးနားက ခုံမှာက လူရှိနေသည်။ ညိုမောင်တို့ ငါးတန်တစ်ပွဲနှင့်
ဝက်သားတစ်ပွဲကိုမှာသည်။ ပြီးတော့ ချဉ်ပေါင်နှင့်မျှစ်ကြော်၊ ငါးပိရည်၊ တို့စရာ၊ မုန်လာဥချဉ်ရေ
ဟင်းတို့မှာအလကားရရှိသဖြင့် ထမင်းပွဲမြိုင်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

“ဪ... ဟေ့ကောင်၊ တနင်္လာနေ့ မင်းတို့အောင်စာရင်းထွက်မယ်တဲ့”

ညိုမောင် ရင်မခုန်တော့ပါ။ ဝက်သားက တစ်ပန်းကန်မှာ သုံးတုံးသာပါသဖြင့် နောက်ထပ် တစ်တုံး
ထပ်မယူမိအောင် သတိထားရင်း ငါးတန်ဗိုက်သားတစ်ဝက်ကိုသာ အနှစ်များများနှင့် ခပ်ပြီး
ပဲစောင်းခါးသီးမြှုပ်၊ ငါးပိရည်ကိုဆမ်း၊ ငါးတန်သားနည်းနည်းဖဲ့ထည့်၊ ခရမ်းကြွပ်သီး တစ်စိတ်ကို
အပေါ်ကတင်ရင်း အားရပါးရ စားပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရေနွေးကြမ်းပူကို မှုတ်၍သောက်သည်။

“မျှော်လင့်စရာဘာမှမရှိဘူးကွာ”

“အေးကွာ... ငါလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ မင်းက တစ်ရုံးလုံးမှာ အရေးအကြီးဆုံးလူနဲ့မှ...”

“တော်ပါတော့...တိုးလွင်ရာ”

ညိုမောင်တားသံကြောင့် စကားဝိုင်းသည်တိတ်၍သွားသည်။

ထမင်းစားပြီးတော့ မော်မော်က ထန်းလျက်ခဲ သုံးလေးလုံးနှင့်ရေနွေးအိုးအသစ်ကို
လာလဲပေးသွားသည်။ ဒီအချိန်မှာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စကားမပြောနိုင်ကြ။
လူကျချိန်ဖြစ်သည်။

ညိုမောင်တို့ ထန်းလျက်ခဲကလေးကိုက်၊ရေနွေးကြမ်းကလေးမှုတ်သောက်နှင့်
အချို့တည်းနေချိန်တွင်...

“မောင်ရင်... စားပြီးသွားပြီလား”

ညိုမောင့် ပခုံးကို ပုတ်၍ဝင်ထိုင်သူက ဦးလေးသန်းဖြစ်သည်။ ဦးလေးသန်းက ညိုမောင်တို့ အဆောင်လမ်းနှင့် နှစ်လမ်းကျော်လောက်မှာနေသည့် အဝီစိတွင်းတူသမားကြီးဖြစ်သည်။

“ဟာ.. ဦးလေးသန်း ကျွန်တော်တို့ အခုပဲပြီးတာ၊ ဦးလေးရော”

“ပြီးပြီပေါ့ကွာ၊ မင်း အလုပ်ရပြီလား”

“အာ...မရသေးဘူး ဦးလေးသန်း”

“အေး ဒါဆိုရင် နက်ဖြန် ငါတို့တွင်းသစ်တစ်ခု စကြမှာ၊ တို့အထဲက တစ်ယောက်နေမကောင်း ဖြစ်လို့ ဒီတွင်းသစ်မှာမဝင်နိုင်ဘူး၊ အဲဒါ မင်းလုပ်နိုင်မလားလို့”

ညိုမောင်က လွန်ခဲ့သည့် သုံးလေးရက်က ဦးလေးသန်းနှင့် ထမင်းဆိုင်မှာ စကားလက်ဆုံကျရင်း အလုပ်အကြောင်းပြောမိရာမှ အလုပ်ရချင်ကြောင်း ပြောထားမိသဖြင့် ဦးလေးသန်းက ယခုပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဦးလေးသန်းရဲ့၊ အဝီစိတွင်းတူတာကို ကျွန်တော်ကဘာတစ်ခုမှ မသိဘူးနော်”

“ဟာ...စစ်ချင်းကတော့ လူကြမ်းပေါ့ကွာ၊ ငါတို့ခိုင်းတာ လိုအပ်တာလေးတွေလုပ်ပေါ့၊ နောက်ကျင်းတွေ နောက်ကျင်းတွေကျတော့ မျက်မြင်နဲ့ကိုယ့်အတွေ့အကြုံနဲ့ တက်လာတာပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့က ပညာတက်တွေပဲကွာ၊ သင်ရလှ တစ်လပေါ့”

“ကျွန်တော် အစားဝင်တဲ့လူက နေကောင်းလာတော့ရော၊ ဦးလေးသန်းရဲ့ ကျွန်တော်က သူ့နေရာကို လုသလိုကြီးဖြစ်မနေဘူးလား”

ညိုမောင့် စကားကြောင့် ဦးလေးသန်းက ရယ်လေသည်။

“အေး...အေး၊ ဒီကောင် နေကောင်းသွားရင် ငါတို့အဖွဲ့ဆီ အလည်ကလေးပဲ လာပါစေဦးကွာ၊ ငါတို့ လုပ်ငန်းက လူပုံသေမရှိဘူးကွာ၊ တွင်းဆက်တိုက်ရနေရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့ကွာ၊ ဒီတွင်းပြီးလို့ နောက်တစ်တွင်း မရှိဘူးဆိုရင် အလုပ်ကရပ်သွားရော၊ ငါတို့က တစ်နေ့လုပ်၊ တစ်နေ့စားသမားတွေဆိုတော့ ဗိုက်ကမရပ်ဘူးလေ၊ ဒီတော့ တွင်းရတဲ့ သူဆီလိုက်ရတာပဲ၊ ငါတွင်းမှာ ငါကဆရာဆိုပေမယ့် လူများတွင်းမှာ ငါက နောက်လိုက်ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်သွားတာမျိုးကွာ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ကိုတွင်းဆရာမှန်း သိကြတော့ သက်သက်သာသာနဲ့ ဆုံးဖြတ်ရတာတွေပဲ လုပ်ရတာပေါ့ကွာ၊ ကိုယ်တွင်းလောက်ပိုက်ဆံမရပေမယ့် လူကြမ်းထက်တော့

ပိုတာပေါ့”

“ဘယ်နေ့... စမှာလဲ ဦးလေးသန်း”

“စဆို နက်ဖြန်ပဲကွ၊ မင်းလိုက်ဖြစ်ရင် ဒီဆိုင်ကပဲ စောင့်နေ ငါတို့ဒီဝင်ခေါ်မယ်လေ”

“ထမင်းကျွေးလား ဦးလေးသန်း”

“ထုံးစံအတိုင်းကတော့ ထမင်းဖိုးမပါဘူးကွ၊ ဒါပေမယ့် အခုတူးရမယ့် တွင်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဆိုတော့ ကျွေးလိမ့်မယ်ထင်တာပဲ”

“ဟာ.. ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာလား၊ ဒါဆို ကျွန်တော်လိုက်မယ် ဦးလေးသန်း၊ နက်ဖြန် ၉ နာရီ ကျွန်တော် ဒီမှာပဲ စောင့်နေမယ်”

ထမင်းဆိုင်က အပြန်လမ်းမှာ သူတို့သူငယ်ချင်းတွေ အတွေးကိုယ်စီနှင့် တိတ်တဆိတ်ပင် လမ်းလျှောက်လာကြသည်။ အဆောင်ကို ရောက်တော့ တိုးလွင်က...

“မင်း တခြားအလုပ်တစ်ခုခုကို ရှာသင့်တယ် ညိုမောင်၊ ဒီကောင်က ပင်ပန်းလိမ့်မယ်”

“ငါ ပင်ပန်းတဲ့ဒဏ်ကို ခံနိုင်ပါတယ် တိုးလွင်ရာ၊ ငါရွာမှာ နွားနဲ့ဖက်ပြီး လယ်ထွန်ခဲ့တဲ့ကောင်ပါ၊ မင်းတို့တစ်တွေ မနက်ကျရင် အသီးသီးအလုပ်ထွက်သွားကြပြီး၊ ငါတစ်ယောက်တည်း ဘာမှအလုပ်မရှိဘဲ ကျန်ခဲ့တာကိုသာ ငါမခံနိုင်တာ”

“ဒါနဲ့ပဲ ခြံထဲက မြက်တွေ အုတ်တံတိုင်းကို တွယ်နေတဲ့နွယ်တွေ၊ ရေညှိတွေနဲ့ အုန်းလက်ခြောက်တွေကို ရှင်းလိုက်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား ညိုမောင်”

စကားပြောရင်း ဝင်လာသော မမနွယ်ကို အားလုံးက တအံတသြဇေးလိုက်ကြသည်။

“ဟုတ်တယ် မမနွယ်၊ အလကားနေရင် အလကားကောင်ဖြစ်မှာပဲလို့ ဆရာတော်က အမြဲပြောလို့ပါ၊ ကျောင်းမှာဆိုရင်လည်း အလကားမနေရဘူး၊ လုပ်စရာတစ်ခုကို အမြဲတမ်းလုပ်နေရတယ်၊ ဆရာတော်က နေ့ခင်းဘက်အိပ်တာကို မကြိုက်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့်ပါ၊ ပြီးတော့ ခြံထဲမှာလည်း...”

“ဟိုး...ဟိုး... မမနွယ်ကို မိသန်းက အကုန်ပြောပြပါတယ်၊ ပထမသူတောင်မှ ဆင်းပြီး ဝိုင်းကူဦးမလို့တဲ့ ၊ ဒါပေမယ့် မင်းကိုကြောက်တာနဲ့ သူမဆင်းတာတဲ့”

မမနွယ် ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ကျုံ့ပြီး လက်သီးဆုပ်ကလေးကို ရင်အရှေ့ကပ်ပြီးပြောတာ ဖြစ်သဖြင့် အားလုံးဝိုင်းရယ်လိုက်ကြသည်။

“ကဲ..ဒီတော့ မမနွယ်က မောင်ညိုမောင်ကို ကျေးဇူးတင်တဲ့အနေနဲ့ နက်ဖြန်မနက်ကို ခေါက်ဆွဲကြော်ပြီး ကျွေးမယ်၊ မင်းတို့လည်းပါတယ်နော်”

‘နက်ဖြန်မနက်ဆို ကျွန်တော်မအားဘူး မမနွယ်၊ အလုပ်ဆင်းရမယ်”

“ဪ...မင်းက ဘာအလုပ်ရသွားတာလဲ”

“ပုဂ္ဂလိက အလုပ်ပါပဲ မမနွယ်၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ပေးတာ”

“ညနေတော့ အားတယ်မဟုတ်လား”

“ညနေတော့ အားတယ် မမနွယ်”

“OK ဒါဆို ညနေဖက်ပေါ့ကွာ၊ ဟုတ်လား”

မမနွယ်က အားလုံးကိုပြုံးပြပြီး ထွက်သွားသည်။

“အင်း... အင်မတန် ပစိပစပ်များတဲ့ မမကြီးနဲ့အလုပ်မရှိရင် မနေတက်တဲ့ မောင်လေးတို့ရဲ့ ပွဲကိုတော့ တို့က အထူးတန်းကနေ ခေါက်ဆွဲကြော်စားရင်း ကြည့်ရဦးမှာပေါ့ကွာ”

“ငါတို့ ဒီအဆောင်မှာနေတာ သုံးနှစ်ကျော်ပြီ၊ မမနွယ်က ငါတို့ကို တစ်ခါမှ မုန်တို့ စားစရာတို့မကျွေးခဲ့ဖူးဘူး”

“အင်း...မင်းကရော ဘယ်နှစ်ခါ ခြံတွေရှင်း၊ ရေကန်တွေ တိုက်လုပ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ”

တိုးလွင်စကားကြောင့် ကိုမိုးစပ်ဖြူလုပ်ပြီး ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ တိတ်သွားသည်။

“အင်းညိုမောင်... မင်းက မမကြီးအတွက် မောင်လေး၊ ကျစ်ဆံမြီးအတွက် အဖော်၊ ဟိုဘယ်သူ တိုးလွင် ကုမ္ပဏီက...”

“လမင်းစိုးက...လေ”

“အေး...အေး...လမင်းစိုးအတွက် ရန်ဘက် ဟုတ်ဟုတ်သေးတော့ကွာ၊ ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ ညိုမောင် သော်သော်တို့ဆိုင်မှာ နာရီတကြည့်ကြည့်ဖြင့် ဦးလေးသန်းတို့ကို စောင့်ရသည်။ ဆိုင်မှာ သော်သော်တော့မရှိ။ သော်သောက် (I.C)ခေါ် Industrial Chemistry (ကုန်ထုတ်ဓာတုဗေဒ)ဘာသာရပ်ကို တက္ကသိုလ်မှာ နေ့ (Day) တက်ရောက်သင်ယူနေသဖြင့် နေ့လယ်လောက်မှ ပြန်ရောက်တက်သည်။ အခုစာမေးပွဲနားနီးသဖြင့် သော်သော်ကျောင်းကို ပို၍အာရုံစိုက်နေရသည်။ ဒီတော့ အဝေးသင်ယူထားသော မော်မော်ပို၍ပင်ပန်းနေသည်။

“ကိုညိုမောင် နာရီတကြည့်ကြည့်နဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ ချိန်းထားလို့လဲ”

“ဦးလေးသန်းတို့အဖွဲ့နဲ့”

“ဦးလေးသန်း၊ အဝီစိတွင်းတူးတဲ့ ဦးလေးသန်းလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် သူတို့နဲ့ အတူလိုက်လုပ်မလို့”

“ဟာ.. ကိုညိုမောင်ကလည်း ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်မှာဆို”

“မရလို့ပေါ့ မော်မော်ရယ်၊ ဘဝဆိုတာ ကျရာပေါ့”

မော်မော်က ညိုမောင်ကို တအံ့တဩငေး၍နေသည်။

ဦးလေးသန်းတို့ လာတော့ ၉ နာရီ ၂၁မိနစ်။ အလုပ်မှာ ညိုမောင်ကောင်းကောင်းလုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ နဂိုကတည်းက သွက်လက်ခြင်း၊ အပင်ပန်းခံနိုင်ခြင်း၊ ပညာတက်တစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် သဘောတရားကို သိသွားသည်နှင့် တွက်ချက်ပြီး ဖြစ်နိုင်ချေ ရှိသည်ကိုလုပ်တက်ခြင်းတို့ကြောင့် ဦးလေးသန်းတို့အဖွဲ့က ညိုမောင်ကို သဘောကျကြလေသည်။

အဆောင်ရောက်တော့ ရေချိုးပြီးတာနဲ့ မမနွယ်၏ ပါတီသို့ရောက်သွားသည်။ အဲဒီတော့မှ ခေါက်ဆွဲကြော်မဟုတ်တော့ဘဲ ထမင်းကျွေးတာဆိုတာကို သိရသည်။

“ပထမတော့ ခေါက်ဆွဲစီစဉ်မလို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ညနေစာဆိုတော့ မင်းတို့တင်းတိမ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဆိုင်တွေပိတ်ချိန်ကျမှ ထမင်းဆာနေရင် မင်းတို့ကို ဒုက္ခပေးသလိုဖြစ်နေမှာစိုးတာနဲ့” ဟု မမနွယ်က ဆိုသည်။

ထမင်းဝိုင်းမှာ ဟင်းတွေကလည်း စုံသည်။ ငါးခေါင်း၊ ကြက်သား၊ ငါးဘတ်မွေနှင့် ဆိတ်ကလီစာတို့ ဖြစ်၏။ ဟင်းချိုက ချဉ်ပေါင်အဖြူကို ကြက်သွန်ဖြူကလေးတွေခတ်ပြီး ပုစွန်ခြောက်နှင့် ချက်ထားသည်။ပြီးတော့ ငါးဖယ်သုတ်။

သူတို့လေးယောက်စားလိုက်ကြတာ ဝေသာလီပြည်ကို ဘီလူးကျတာကမှ နည်းနည်းကြာဦးမည်။ မမနွယ်မှာ “ဪ... အိမ်ဟင်း အိမ်ထမင်းနဲ့ ဝေးနေကြတဲ့ သူတို့တစ်တွေ စားလိုက်ကြတာ၊ အားရစရာကြီး” ဟုတွေးရင်း စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးရသည်။

ထမင်းစားပြီးတော့ အချို့ပွဲက ဆန္ဒမကင်း၊ ကျောက်ကျော၊ ပန်းသီးနှင့် သစ်တော်သီးရေခဲစိမ်၊ လက်ဖက်။

အဲဒီတော့မှပင်။ မမနွယ်နှင့် ညီမဖြစ်သူ ထားထားသွယ်တို့က တစ်စုံ၊ မောင်ညိုတို့က တစ်ဖက် ဝရန်တာမှာထွက်ပြီး စကားပြောဖြစ်ကြသည်။ အများဆုံးကတော့ မောင်ညိုအကြောင်းတွေက များပါသည်။

“ကျွန်တော့်ရွာက မုံရွာရဲ့ ဆားလင်းကြီးကနေ ဟိုဘက်ကို ဆက်သွားရသေးတယ် မမနွယ်ရဲ့ ဝေးတယ်၊ သာယာအေးရွာတဲ့”

“မောင်ညိုမိသားစုက ဘယ်နှယောက်လဲ”

“ငါးယောက် မမနွယ်၊ ကျွန်တော်က အကြီးဆုံး၊ ကျွန်တော့်အောက်ကညီလေး၊ ပြီးတော့ အငယ်ညီမလေး နှစ်ယောက်၊ အငယ်ဆုံးက ညီလေးပါ၊ ဖေဖေဆုံးပြီးနောက်နှစ်ပဲ ဆရာတော်က ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းခေါ်ပြီးတာဝန်ယူလိုက်တာ ကျွန်တော် ဆယ့်နှစ်နှစ်သားလောက်မှာပါ”

“ဪ...”

“ဘွဲ့ရပြီးတော့ ဆရာတော်အဆက်အသွယ်နဲ့ပဲ၊ အခုရန်ကုန်မှာ အလုပ်လျှောက်ဖို့လာတာပါ”

“မင်း ဒီဘွဲ့ကို မန္တလေးမှာ ကျောင်းတက်ပြီး ယူခဲ့တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆရာတော်ရဲ့ ဒါယကာတစ်ယောက်အိမ်မှာ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားနဲ့ နေရင်း ဒီဘွဲ့ကို ယူခဲ့တာပါ၊ ကျောင်းစရိတ်ကိုတော့ ဆရာတော်ကပဲ ထောက်ပံ့ပါတယ်၊ အခုတော့ အလုပ်ရရင် ကျွန်တော့်အလှည့်ပေါ့ မမနွယ်ရယ်”

“အေးပေါ့ကွာ၊ လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ အနာဂတ်မှာ တောက်ပတဲ့ အိမ်မက်တစ်ခုကတော့ အမြဲတမ်းရှိကြစမြဲပါပဲ။ အဲ့ဒီလို ကံ၊ညံ၊ဝီရိယ နဲ့ သွားကြရတဲ့အခါမှာ ဉာဏ်နဲ့ ဝီရိယ ကိုသာ ငါတို့ပိုင်တယ် ၊ ကံကိုငါတို့မပိုင်ဘူး ၊ အခုမင်းတို့ မမနွယ်ရဲ့ အဆောင်မှာနေတယ်ဆိုတာ ခဏတာခိုလှုံတာပါ ၊ နောင်လေးငါးဆယ်နှစ်ကြာလို့ ပြန်တွေ့ကြတဲ့ အခါကျတော့ မင်းတို့အားလုံးဟာ မမနွယ်က လေးစားလောက်ရတဲ့ သူတွေဖြစ်နေပါစေလို့မမ ဆုတောင်းပါတယ်ကွာ ”

ထိုနေ့ ထမင်းကျွေးပွဲကလေးသည် နွေးထွေးသော အနာဂတ် ဆွေးနွေးပွဲလေးတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပြီး မမနွယ်နှင့် သူတို့ပိုမိုရင်းနှီးစေသည့် ပွဲကလေးလည်းဖြစ်သွားပါသည်။

=====

မောင်ညိုတို့အဖွဲ့ အားနှင့်ခွန်နှင့် အလုပ်ကိုညာသံပေးပြီး အားတက်သရော လုပ်နေချိန်တွင် မောင်ညိုတို့တူးနေသော တွင်းနားတို့ ဆေးပေါလိပ်ကလေးသောက်ရင်းလာကြည့်နေသော လူတစ်ယောက်ကို ညိုမောင် သတိထားမိသည်။ အဝီစိတူးတာကို ဒီလိုပဲ မမြင်ဖူးတဲ့သူတွေလာနေကျမို့ သိပ်ထူဆန်းသူတစ်ယောက်မဟုတ်ဟု ညိုမောင် သဘောထားလိုက်သည်။ သို့သော် သေသေချာချာကြည့်တော့မှ ထိုလူ၏ မျက်လုံးများသည် ဦးလေးသန်း၏ မျက်နှာကိုသာကြည့်နေချင်းဖြစ်ကြောင်း ညိုမောင် ကောင်းစွာ သဘောပေါက်၍သွားသည်။

ဦးလေးသန်းကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင်။ အမိနဲ့ပေးစရာရှိတာကိုပေး၊ ခိုင်းစရာရှိတာ ကိုခိုင်း၍နေသည်။ ညိုမောင်တို့ဆက်ပြီးသားပိုက် မြေကြီးထဲ ဝင်သွားအောင် ပိုက်ကိုကြပ်နေအောင် ချည်ထားသည့်သံကြိုးနှင့် ဆက်ထားသော ကန့်လန့် ဖြတ်သံကြိုးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လူနှစ်ယောက်စက်ဝိုင်းပတ်တွန်းရင်း လမ်းလျှောက်ကြရသည်။ နွားများဆီဆုံကြိတ်သကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

ဦးလေးသန်းမျက်နှာကို ကြည့်နေသောသူသည် အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းရောင်းသည့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ အမည်ပါသောကြော်ညာအင်္ကျီ ကိုဝတ်ထားသည်။ ထိုအင်္ကျီမှာ ပေရေပြီးညစ်ပတ်၍နေပြီဖြစ်သည်။ ထိုလူ၏နားထင်နှင့် ပါးများမှာ ချိုင့်ဝင်လျက်ရှိပြီး ခန္ဓာကိုယ်မှာ ချုံးကျ၍နေသည်။ ထိုလူရှိရာသို့ရ သံချောင်းကို တွန်းရင်း ရောက်သွားတိုင်း မောင်ညိုမကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ပါ။ ထိုလူမျက်နှာကလည်း မျက်ဝန်းများက ဖျော့တော့အားနည်းနေသည့်တိုင် ဦးလေးသန်းကိုတော့ စူးစိုက်၍သာကြည့်နေပါသည်။

ညိုမောင်တစ်လှည့်နားတော့ ညိုမောင်အစားနောက်တစ်ယောက်ဝင်သည်။ ညိုမောင် အုန်းပင်ခြေရင်းမှာ ခဏထိုင်ရင်း ဦးလေးသန်းကို လာငေးနေသော လူသည် နေမကောင်းသဖြင့် ဒီအလုပ်မှ ခဏနားနေသူ ဖြတ်ပြီးသူဝင်လုပ်နေရတာ၊ထိုလူနေရာဆိုတာကောင်းကောင်းသိသွားသည်။

မြေကြီးထဲသို့ ထိုးထည့်နေသောပိုက်ကို လှည့်ပေးရသည့်သံကြိုးနှင့်ချည်သည့် အခါတွင် ထိုလူသည် ခြေလှမ်းတစ်ချက် လက်ကိုဆုပ်ချည်ဖြန့်ချည်နှင့် အားမလိုအားမရ ဖြစ်ပြီးအော်လေတော့သည်။

“ဟိတ်ကောင် ကုလားလေး၊ ဘာဖြစ်လို့မင်းဘိုးအေမန်းကီး နဲ့ကျပ်ရတာလဲ၊ စွန်ရှစ်နှင့်ကြပ်ပါလား၊ မူလီအနှောင့်ကို နည်းနည်းရိုက်ထည့်လိုက်”

ထိုလူ့အသံကြောင့် လုပ်နေကြသူတွေသာအားလုံးက ဦးလေးသန်းကို လှမ်းကြည့်ကြလိုက်ကြသည်။ ဦးလေးသန်းကဘာမှ မပြောပဲ မျက်နှာလွှဲလိုက်၏။ထို့ကြောင့် လုပ်နေသူများက ထိုသူပြောတာလိုက်လုပ်ကြရသည်။

ညိုမောင် ဦးလေးသန်းနားသွားပြီး သူထင်တာဟုတ်လားဟုမေးလိုက်သည် ။

“ဟုတ်တယ်ညိုမောင်၊ မင်းအခုဝင်တာ သူ့နေရာပဲ ၊သူ့နေရာကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ ၊ဒီကောင်က သိပ်ကျွမ်းတဲ့ကောင်ကွ ၊ ကျွင်းတူးရသိပ်ခတ်တဲ့ ပြင်ဦးလွင်တို့၊ ဖားကန် တို့အထိ လိုက်ဖူးတဲ့ကောင် ၊ ရေကြော သဲကြော သိပ်သိတဲ့ကောင်ပေါ့ ၊ ဒါပေမယ့် မလိမ်မာဘူးကွ”

ဦးလေးသန်းက ဆေးပေါလိပ် မီးညှိသည်။ ထိုလူကတော့ ဦးလေးသန်းကိုစူးစိုက်ကြည့် နေဆဲ။

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ဦးလေးသန်းရယ် သူ့ကို အလုပ်ပြန်ပေးလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော်က လူငယ်ပဲ ဘယ်မှာအလုပ်ရှာရှာ ရပါတယ်၊ သူ..... ဦးလေးသန်းကိုကြည့်နေတဲ့မျက်လုံး တွေကို ကျွန်တော်နားလည်တယ် ဦးလေးသန်း”

“ငါလည်းနားလည်တာ ပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် အခု သူ့ကိုပြန်ခေါ်လို့ မရသေးဘူးကွ၊ ဒီကောင်နလံထကာစပဲရှိသေးတာ ၊အားမရှိသေးဘူး၊ နောက်တကျင်းကျမှပဲခေါ်ရတော့မှာ၊ ကဲဒီတစ်ချောင်းပြီးရင် ထမင်းစားမယ်ဟေ့”

ဦးလေးသန်း အသံဆုံးတော့ ညိုမောင် လူစားဝင်လဲပြီး ခက်သွက်သွက် ဝိုင်းပတ်လှည့်ပေးလိုသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ညိုမောင်တို့ အလုပ် ခွင်ထဲသို့ စက်ဘီးစီးဝင်လာသူ က မော်မော်။

“ကိုညိုမောင် ခများကို ကိုတိုးလွင်ကြီးဖုန်းဆက်တယ်၊ခင်များ လူတွေ့ဖြေတာ အောင်တယ်တဲ့၊နက်ဖြန်သတင်းပို့ရမယ်၊ အဲ့ဒါသူ့ ဆီဖုန်းပြန်ဆက်ပါတဲ့”

“ဟုတ်ရဲ့လား မော်မော်ရာ”

သူဝမ်းသာအားရကြီး မေးလိုက်သည်။ ရင်တွေလည်းခုန်လိုက်တာ အရမ်းကို ဖြစ်နေသည်။

“ဖုန်းက အဆောင်ကိုလာတာ၊ လာခေါ်တဲ့သူက အဆောင်မှာ တစ်ယောက်မှမရှိဘူးဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်က တစ်ယောက် ယောက်ခေါ်ပေးပါဆိုတာလို့ မော်က သွားကိုင်ပေးတာ၊ ကိုညို သူ့ဆီဖုန်းပြန်ဆက်ပါတဲ့ ကိုတိုးလွင်က ... ”

“အေး အေး ခဏနေဦးလေ၊ ငါပါနင်နဲ့ အတူလိုက်ခဲ့မှာပေါ့ မော်မော်ရ”

မော်မော် က တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက် သည်။ပြီးတော့ ခေါင်းကိုညိတ်သည်။“ကဲ ဦးလေးသန်းကြားတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ နေဝတ်လုပ်ခ ကိုဒီက ဆရာကိုပေးပါ၊ ကျွန်တော့် အတွက်ထမင်းကိုလည်း ဒီဆရာကို ကျွေးပါ၊ ကျွန်တော်သွားတော့ မယ် ဦးလေးသန်း၊ ဒီဆရာကို မှေးပြီး တော့ခိုင်းပါဦးလေးသန်းရာနော်၊ သူ့မှာက မိသားစုနဲ့မဟုတ် ... ”

“သာဓုကွာ... သာဓုပါ”

ဦးလေးသန်းက အပြုံးနဲ့ သာဓုခေါ်သည်။ ညိုမောင်က စက်ဘီးပေါ်ရုံကတက်ပြီး မော်မော်က နောက်ကထိုင်လိုက်သွားပြီး ထိုနှစ်ယောက်ကို အဝီစိတွင်းသမားတွေငေးပြီး နားမလည်နိုင်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အဆောင်ကိုရောက်တော့ သူတို့ဆက်နေကျ ဖုန်းအိမ်ကို ပြေးရ၏။ ရုံးကို ဖုန်းဆက်တော့ ညိုမောင်လက်တွေက တုန်၍နေသည်။ တိုးလွင်ကို အရံသင့်ပင်တွေ့ပါသည်။ သူကြားရသည့် သတင်းက မှန်၍ နေသည်။ သတင်းက သေချာပြီဟု သိရသော်လည်းသူ့ရင်ခုန်တာနှင့် လက်တုန်တာက ရပ်၍ မသွား...ခဲ့။

“ဒါဆို ငါလာခဲ့မယ် တိုးလွင်”

တိုးလွင်ဘက်မှခဏ အသံတိတ်သွား၏။

“ငါကြည့်တာ မျက်စိမမှားပါဘူးကွ၊ မင်းက အမှတ်စဉ် (၄)၊ အဖေအမည် ဦးလှဟန်၊ မောင်ညိုမောင်၊ မှတ်ပုံတင်အမှတ်က...”

“ငါ ကိုယ်တိုင်လာကြည့်ချင်တာပေါ့ကွ၊ မင်းကလဲ”

“မင်း... အလုပ်လုပ်လက်စကြီး မဟုတ်လား”

“ငါအခုပဲ အဲဒီအလုပ်က ထွက်ခဲ့ပြီးပြီ၊ အဲဒီကိစ္စကို တွေ့တော့မှပဲ ပြောပြတော့မယ်၊ ငါရေချိုးပြီးတာနဲ့ ထွက်ခဲ့မယ် ဟုတ်လား”

တိုးလွင်၏ အဖြေကိုစောင့်မနေတော့ဘဲ ဖုန်းကိုချပြီး ပိုက်ဆံရှင်း၍ အဆောင်သို့ ပြန်သည်။ လမ်းမှာ တွေ့သမျှ လူတွေကို ပြုံးပြုံးပြရင်းနှင့် အဆောင်ကိုရောက်သွားသည်။ ညိုမောင်ပြီးတာကို နားလည်သည့် လူတစ်ယောက်မှမရှိ။ သို့သော် အားရပါးရ နှစ်လိုဖွယ်ရာကြီး ပြုံးပြနေသော မောင်ညိုအပြုံးကြောင့် တချို့လည်း အားနာပြီး ပြန်ပြုံးပြသူက ပြုံးပြကြမိလေသည်။

ကုမ္ပဏီကိုရောက်တော့ တိုးလွင်ကို အဆင်သင့်တွေ့သည်နှင့် တိုးလွင်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း အောင်စာရင်း ကြော်ငြာသော ဒုတိယထပ်သို့တက်ခဲ့သည်။ ထိုဒုတိယထပ်တွင် ဦးဌေးဝေကိုပါ တွေ့သဖြင့် ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဦးဌေးဝေလည်း ပျော်၍နေသည်။

“ဒါနဲ့ မင်းပြောတော့ ပြဿနာတွေတက်ပြီး မဖြေနိုင်ဘူးဆိုကွ”

“ဟာ... အဲဒါ တကယ်ပဲ ဦးဌေးဝေ၊ ကျွန်တော်က ပိုပြီး အံ့ဩတာ အဲဒါကြောင့်ပေါ့၊ ကျွန်တော်က တခြားအလုပ်တောင်ရှာနေပြီ”

အမည် စာရင်းကြေငြာရာနေရာကိုရောက်တော့ “Solo” ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်း တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ရန်အတွက် အောက်ဖော်ပြပါ ဖြေဆိုသူလေးဦးအား အစမ်းခန့်ခန့်ထားလိုက်သည်ဟု ရေး၍ထားပြီး၊ အောက်တွင် လူ (၄) ဦးအမည် ပါရှိသည်။ (၁) မခင်မေရာ (၂) မကေသီမိုး (၃) ဥက္ကာကျော် (၄) မောင်ညိုမောင်ဆိုသော စာရင်းကိုတွေ့ရ၏။ အောက်အပိုဒ်တွင် ထိုအရွေးချယ်ခံရသူများသည် နက်ဖြန် အင်္ဂါ (-----) နံနက် (၉:၃၀) နာရီတွင် ကိုယ်တိုင်လာရောက်တွေ့ဆုံရမည် ဖြစ်သည်။

ညိုမောင်သည် အားရဝမ်းသာပင် ဦးဌေးဝေ၏ လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ထားမိ၏။ မျက်နှာတွင် ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ဂုဏ်ယူခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်းတို့က အရောင်ခြယ်ထားသလို မြင်နေရသည်။ စာရွက်ပေါ်တွင် ရေးထားသော သူ့နာမည်ကို ညိုမောင်ကြည့်၍မဝတော့အောင်ကို ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ... ဦးဌေးဝေနှင့် တိုးလွင်တို့ အားတယ်မဟုတ်လား၊ တစ်ခုခုသွားစားကြရအောင်ကွာ၊ ကျွန်တော် ကျွေးချင်လို့ပါ၊ သိပ်အဝေးကြီးမသွားဘူးကွာ၊ ကုမ္ပဏီရှေ့က ပန်းစံပါတယ်မှာပဲ ထိုင်တာပေါ့”

တိုးလွင်နှင့်ဦးဌေးဝေတို့နှစ်ယောက်၏ လက်ကိုကိုင်ရင်း ပျော်ရွှင်စွာထွက်သွားသော ညိုမောင်ကို ကြည့်ပြီး လမ်းစိုးပြီးမိသည်။

ကိုကိုခန့်မှန်းသလိုပင် ညိုမောင်အတွက် ကြီးစွာသော အိမ်မက်ဆိုတာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီအိမ်မက်ဟာ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အိမ်မက်လား၊ စိတ်ညစ်စရာကောင်းတဲ့ အိမ်မက်လား ဆိုတာကိုတော့ မကြာမီ ညိုမောင် သိရမည်ဖြစ်လေသည်။

အညိုရောင် မှန်ချပ်နောက်မှခွာ၍ လမင်းစိုး သူ့ခုံကို သူပြန်လာသည်။ ထိုအညိုရောင်မှန်ချပ်တွေက အထဲက အပြင်ကို အားလုံးမြင်နေရပြီး၊ အပြင်ကအထဲကို ဘာတစ်ခုမှ မမြင်ရသော မှန်ချပ်များဖြစ်ပါသည်။

နံနက် ၅ နာရီ မိနစ် ၂၀ လောက်မှာ ရေကန်ဆီမှ ရေသံတဗွမ်းဗွမ်းကိုကြားရသဖြင့် ကိုဇော်အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်ပြီးနိုးလာခဲ့သည်။ ပြတင်းပေါက်က လှမ်းကြည့်တော့ ညိုမောင်။

ကိုဇော် စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ်ကျသွားသည်။ ရယ်လည်းရယ်ချင်သည်။ မနက်ကိုးနာရီခွဲမှ အလုပ်ဆင်းရမှာကို မနက် ၅ နာရီကျော်မှာ ရေထချိုးတာတော့ တဆိတ်လွန်ပြီဟု ထင်သည်။ ရေသံက တဗွမ်းဗွမ်းကြားနေရတုန်းပင်ဖြစ်သည်။ ဒုတိယနိုးလာသူက တိုးလွင်ဖြစ်သည်။ တိုးလွင်နှင့် ကိုဇော်တို့ မျက်ဝန်းချင်းဆုံမိကြသည်။

“တက်ကြွတာ ရင်ခုန်တာတော့ ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီအချိန်ကြီး ရေထချိုးတာကြီးကတော့ကွာ...”

“ဒါမျိုးက ပြောလို့လည်းမရဘူး၊ ဈေးထဲမှာ ဆေးလည်းမရှိဘူးကွ၊ နောင်ကျ သူ့ဘာသာ ဒီကိစ္စကို ရှောင်ကျဉ်သွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒါကို ‘နောင်ကျဉ်’ တယ်လို့ခေါ်တယ်”

“ငါတို့က သူ နောင်မကျဉ်ခင် ဘယ်နှရက်ခံရဦးမှာလဲ”

“ဒီကောင်က မျိုးရိုးလိုက်တာကွ၊ သူ့ ဘဒ္ဒေတစ်ယောက် ရွာမှာရှိဖူးတယ်တဲ့၊ မြို့တက်တော့ ဓာတ်ခဲထည့်ဖွင့်လို့ရတဲ့ ရေဒီယိုကလေး တစ်လုံးလက်ဆောင်ရတာ၊ ရကတည်းက ဖွင့်လိုက်တာ နေ့ရော ညရောတဲ့၊ မြန်မာ့အသံပြီးသွားလည်း ကုလားလိုင်း၊ တရုတ်လိုင်း၊ အင်္ဂလိပ် လိုင်း၊ အို..အသံထွက်သမျှ အကုန်ကွာ နားထောင်တာ ထမင်းမစားဘူး တဲ့။ ကျွေးလို့လည်း မရဘူးတဲ့၊ အဲဒါ ရေဒီယို သုံးရက်နားထောင်လိုက်တာ မြို့က ဆေးရုံကို တန်းတင်ရတာ အားပြတ်သွားလို့တဲ့လေ”

တိုးလွင်နှင့် ကိုဇော်တို့ တစ်ပြိုင်နက်ရယ်လိုက်ကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ညိုမောင် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။

“မင်းတို့ ငါ့ကိုရယ်နေကြတာလား၊ အေးပေါ့ကွာ၊ ရယ်ကြမယ်ဆိုရင်လည်း ငါစိတ်မဆိုးပါဘူး၊

ရယ်သင့်ပါတယ်၊ ငါဘယ်လိုမှနေလို့မရတဲ့အဆုံး ရေထချိုးလိုက်ရတာပဲ”

“ရပါတယ် အဆုတ်အအေးပတ်တာလောက်ကတော့ ရပ်ကွက်ထဲက ဆရာဝန်တွေနိုင်ပါတယ်၊
စိတ်လွတ်သွားရင်သာ ဒီနဲ့စိတ်ကျန်းမာရေးက တော်တော်ဝေးနေလို့ စိတ်ပူရတာပါ”

ကိုဇော်စကားကြောင့် သူတို့သန့်ရှင်းလွတ်လပ်စွာ ရယ်ဖြစ်လိုက်ကြသည်။

“ညိုမောင် မင်းခဏတော့ ပြန်အိပ်လိုက်၊ ညိုမောင် ငါ ၈ နာရီထိုးတာနဲ့ မင်းကို နှိုးမယ်၊ တော်ကြာ
ရုံးရောက်မှ အိပ်ချင်နေရင် ပြဿနာတက်နေမယ်”

“ဟုတ်တယ် ညိုမောင်၊ မင်းတစ်ညလုံး အိပ်မပျော်တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုဇော်၊ ကျွန်တော် တစ်ညလုံးကို အိပ်မပျော်တာ”

“ခဏလောက် အိပ်လိုက်ပါကွာ”

“တိုးလွင် ငါ့ကို ၇:၃၀ နှိုးကွာ”

“၈ နာရီဆို ရပါပြီကွာ”

“ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ၇ နာရီခွဲပဲနှိုးတာ၊ နောက်တော့ မနောက်ပါနဲ့ကွာနော်၊ ငါ့ဘဝ အတွက်...”

“ဟေ့ကောင် ညိုမောင်၊ တော်တော့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို ငါတို့က နောက်မလားကွ၊ အိပ်မှာသာ
အိပ်စမ်းပါကွာ”

“ငါ့နာရီနဲ့တိုက်ပြီး နှိုးနော်”

တိုးလွင်တော်တော်စိတ်ညစ်သွားပုံရသည်။

ခေါင်းကို ကုတ်၊ မျက်နှာကို ရှုံးမဲ့ရင်း...

“အေးပါကွာ၊ အေးပါကွာ၊ မင်းရဲ့စံချိန်ကိုနာရီတော်ကြီးနဲ့တိုက်ပြီးတော့ နှိုးပါ့မယ်... အိပ်ပါ...
စိတ်ချပြီးတော့သာ အိပ်ပါ” ဟု ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြောတော့မှ ညိုမောင်ပြီးပြီး မျက်ဝန်းများကို
မှိုတ်လိုက်သည်။

ရေချိုးပြီးစ လန်းဆန်းသွားသော စိတ်ကို တစ်ညလုံး ဝိုင်းခဲရန်စောင့်နေကြသော အိပ်စက်ခြင်းတွေက အုံ့နဲ့ကျင်းနှင့် စိတ်ရှိလက်ရှိကိုက်လိုက်ကြသဖြင့် ညိုမောင်ခဏချင်းကို အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

တိုးလွင်က ညိုမောင့်ကို နာရီတွင်နှိုးပါသည်။ ညိုမောင်သည် အိပ်ရာမှထပြီး သူ့နာရီကို ကြည့်တော့ ၈ နာရီ။

“မင်းကွာ ၇ နာရီခွဲနှိုးပါဆိုတာကို”

“ငါ့နာရီက အခု ၇ နာရီခွဲပြီးလို့ ငါးမိနစ်ကွ”

“အဲဒါဆို မင်းနာရီက စုတ်နေလို့”

တိုးလွင်ဘာမှပြန်မပြောပါ။ ညိုမောင်နှင့် တစ်ရွာတည်းသားကြီးဦးဌေးဝေပြောပြထားလို့ ညိုမောင် ဒီနာရီရူးတာကို သိပြီးသားဖြစ်သည်။

ညိုမောင် မျက်နှာထပ်သစ်သည်။ ပြီးတော့မန္တလေးက သူဝယ်လာသည့် ကော်လံလည်ကတုံး အင်္ကျီလက်ရှည်ကို ဝတ်သည်။ ပြီးတော့ ဆိတ်ခွံပုဆိုးအစိမ်းနုအကွက်စိတ်ကလေးကို ဝတ်သည်။ ခေါင်းကို လေးငါးခြောက်ကြိမ်သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြိုးဖြိုးသွားတော့မှ ကျေနပ်သွားသလို မှန်ထဲမှာ ကြည့်၍ ပြုံးသည်။

ဒီနေ့ကုမ္ပဏီကလူကြီးတွေနှင့် တွေ့ရမှာဆိုတော့ကိုယ့်ဘက်က သပ်ရပ်နေဖို့လိုသည် မဟုတ်လား၊ တိုးလွင်ကတော့ ညိုမောင့်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံး၍နေသည်။

တိုးလွင်သည် လေးကလေးတချွန်ချွန်နှင့် လုပ်စရာရှိတာတွေကို လုပ်နေသော ညိုမောင့်ကို...

“ဟေ့ကောင်....ဘာလဲ... မင်းက အခုသွားတော့မလို့လား”

“အာ...မသွားသေးပါဘူးကွ၊ ငါသော်သော်တို့ဆိုင်က စောင့်မယ်လေ”

“ဒါပေါ့...ဒါပေါ့ ဒါမျိုးကတော့ အသိပေးရမှာပေါ့၊ သူတို့က လာခေါ်ပေးထားတာမဟုတ်လား”

“အဲဒါလည်း ပါတာပေါ့ကွာ၊ ပြီးတော့ ထမင်းချိုင့်ထည့်ရဦးမယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ သူတို့နဲ့ ဈေးလေးဘာလေး ညှိမလို့”

“ဪ..”

ညိုမောင်က တည်ကြည်လေးနက်စွာ ပြန်ဖြေသဖြင့် ကိုဇော်ထပ်မစတော့။ နည်းနည်းတုံးတဲ့ ကောင်တွေကိုစရတာ တော်တော်စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတယ်ဟု ကိုဇော်တွေးနေမိသည်။

“ကိုညိုမောင်က ဘာလုပ်ရမှာလဲဟင်”

“မသိသေးဘူး၊ မော်မော်ရ၊ ဒီနေ့မှ လူကြီးတွေနဲ့တွေ့ရမှာ”

ယောကျာ်းလေးတွေအများကြီးထဲက နှစ်ယောက်ပဲရွေးတာ ကိုညိုမောင် ပါတယ်ဆိုတော့ ကိုညိုမောင်က တော်တာပေါ့နော်”

“အာ.. မတော်ဘူးဟ၊ ငါတစ်ခုမှ ကောင်းကောင်းဖြေနိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကို မေးတဲ့ထဲက ကောင်မလေး...အဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ လူကြီးပေါ့ဟာ သူ့ကားကို ငါတွန်းပေးခဲ့တာလေးပဲရှိတာ”

လမင်းစိုးနှင့် ကိစ္စကို ညိုမောင်က သော်သော်တို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို ပြောပြပြီးသားဖြစ်ပါသည်။

“စေတနာဆိုတာ တူသောအကျိုးပေးတယ်ဆိုတာ မှန်တာပေါ့၊ ကိုညိုမောင်တို့ရုံးမှာ မိန်းကလေးတွေ မလိုဘူးလားဟင်”

သော်သော်က ကန်စွန်းရွက်ဆိတ်ရင်းက မေးသည်။ ညိုမောင်သည် သော်သော်မျက်ဝန်း ဝင်းပပကို စိုက်၍ငေးမိတော့ ရင်တွေဘာတွေ တုန်သွား၏။

“ကျွန်တော်တောင်မှ ဒီနေ့မှ လူကြီးတွေဆီ သတင်းစပို့ရမှာ၊ တကယ်လို့နေရာလိုရင် ကျွန်တော်ပြောပါ့မယ် စိတ်ချပါ၊အရင်နေ့တွေကလိုလာဝိုင်းကူနိုင်တော့မှာမဟုတ်တာကိုတော့...”

“အို...ရပါတယ် ကိုညိုမောင်ရယ်၊ လူတစ်ယောက်တိုးတက်သွားတာကို သော်ကတော့ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ၊ ကိုညိုမောင် ဘာဟင်းနဲ့ထည့်မလဲဟင်၊ ထမင်းချိုင့်က အပြားဆိုတော့ အရည်ဟင်းတော့မလုပ်နဲ့၊ ငါးကြင်းကြော်နပ်ကလေးစား ဟုတ်ပြီလား၊ ချဉ်ပေါင်ကြော်ရယ်၊ ပဲစောင်းခါးသီးသုပ်ရယ်ကို ပလတ်စတစ်အိတ်နဲ့ ထည့်ပေးလိုက်မယ်”

“ဒါနဲ့ တစ်လဈေးက...”

“ခုနှစ်နာပဲ သော်သော်ယူပါ့မယ်၊ တစ်ခြားလူကိုတော့ ရှစ်ရာယူတာ”

“ပိုက်ဆံကြိုပေးထားရမှာလားဟင်”

“သုံးပုံတစ်ပုံလောက် ပေးထားရင် ရပါတယ်”

“ကျွန်တော် ငါးထောင်ပေးထားမယ်လေ၊ တစ်နေ့ခုနစ်ရာဆိုတော့ ရက် ၂၀ စာအတွက် သောင်းလေးထောင်ကျတာကိုး”

“ကိုညိုမောင်က စနေတနင်္ဂနွေ မစားဘူးလား”

“အဲဒါက လက်ငင်းပေးစားမှာလေ”

တိုးလွင်ရောက်လာတော့ ၈ နာရီ ၁၆ မိနစ်။

“သွားရအောင် ညိုမောင်”

“စောပါသေးတယ်ကွာ၊ အခုမှ ၈နာရီ ၁၆မိနစ်ပဲရှိသေးတာ၊ ကားက ၁၅ မိနစ်အတွင်းရတယ်၊ ပေါင်းလိုက်ရင် (၈:၁၃) နာရီ ကားရုံးဘေးနားက မှတ်တိုင်ကို မောင်းတာ အားလုံး ၂၆ မိနစ်ပဲရှိတာ၊ အားလုံးပေါင်း (၈:၅၀) နာရီဆိုတော့ ငါ့တို့ ၃၃မိနစ်တောင်ပိုနေသေးတာပဲ၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့”

“ခွီးပဲ၊ မင်းက မင်းနာရီနဲ့တွက်ပြောနေတာ၊ ဟိုက MD တို့ ၊ GM တို့နာရီက မင်းနာရီနဲ့ တူချင်မှာပေါ့ကွ၊ နေရင်းထိုင်ရင်း နေ့ဝက်ကြေးနဲ့ မိနေဦးမယ်”

Solo ကုမ္ပဏီစည်းကမ်းက (၉:၃၀) နာရီအချိန်ထက်နောက်ကျ၍ရောက်လျှင် တစ်နေ့စာလုပ်အားခ၏ တစ်ဝက်ကို ဖြတ်တောက်၍ အပြစ်ပေးတက်သည်။

“ဒါဆို သူတို့နာရီတွေက စုတ်နေလို့ပေါ့ကွ”

“မင်းနာရီကရော ဘယ်လောက်မှန်လို့လဲ”

“တိုးလွင် ငါ့နာရီက နှစ်တစ်ရာမှာတစ်မိနစ်မလွဲစေရဘူးဆိုတဲ့ နာရီကွ၊ ဒါ ငါမင်းတို့ကို နောက်ပြောင်ပြီးပြောနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အဘိုးလက်ထက်တုန်းကလည်း ဒီနာရီကို မတိုက်ခဲ့ရဘူး၊ ငါ့အဖေလက်ထဲမှာလည်း မတိုက်ခဲ့ရဘူး၊ ငါ့လက်ထဲမှာလည်း တစ်ကြိမ်မှ မတိုက်ခဲ့ရဘူးကွ၊ ငါကတော့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ နေနေသရွေ့ ငါ့လက်ထဲက နာရီရဲ့အချိန်ကိုပဲ ယုံတယ် ဒါပဲ”

ညိုမောင်ပြောသည့် စကားသည် ဒေါသသံ နည်းနည်းကလေးစွတ်ထားသော မခံချင်စိတ်အပြည့် ရှိသည့် အသံသာဖြစ်ပါသည်။

“အမလေး ဒီလောက်တောင်ညွှန်းနေရအောင် ကဲ ကိုညိုမောင့်နာရီခဏပြစမ်းပါဦး”

မော်မော်ကတောင်းသဖြင့် ညိုမောင်ချွတ်ပေးလိုက်သည်။ မော်မော်က နာရီကလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်သည်။ ထူးခြားတာ တစ်စုံတစ်ရာများပါမလားဟု ရှာပုံလည်းရသည်။ ညိုမောင်သည် မော်မော်လက်ထဲက နာရီကလေးကို ငေးနေမိသည်။ နာရီခိုင်ခွက်နံဘေးက ရွှေရောင်သည်အိုလှပြီ၊ မှိန်ဖျော့၍ စားသည့်နေရာက စားနေပြီ။ အဆိုးဆုံးက လယ်သာလက်ပါတ်ပဲ ဖြစ်သည်။ ဟောင်းနွမ်းပြီး အနားစနည်းနည်းဖွာထွက်ချင်နေပြီ။ သူ့နာရီသည် သူပြောသည့်ဂုဏ်ပုဒ်တွေနှင့်လိုက်ဖက်အောင် တောက်ပ မောက်ကြွားစရာ အဆင်းအင်္ဂါမရှိ၊ ရွှေရည်စိမ် လက်ပတ်ကလေးနှင့် သာဆိုလျှင်.....

သူ့နာရီကို ရွှေရည်စိမ်လက်ပတ်ကြိုးကလေးလဲတပ်ရေးသည် ညိုမောင့်အတွက် အကြီးမားဆုံးသော မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ သူ ကုမ္ပဏီက လခထုတ်လျှင် ဆရာတော်ထံပို့ရမည်။ မေမေထံပို့ရမည်။ ပို့သည့်ငွေထဲက လမ်းစရိတ်၊ ထမင်းစရိတ်နှင့် အဆောင်စရိတ်ကိုနှုတ်ပြီးလျှင် ပိုသောငွေကို စုဖို့ ညိုမောင် တိတိကျကျကို ပြဌာန်းထားသည်။

သူအကြိုက်ဆုံး ရွှေရောင်လက်ပတ်ကလေးကို ရွှေဘုံသာလမ်းတွင် ကိုမိုးနှင့်သွားတုန်းက တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ။ ရွှေရောင်လက်ပတ်ကြိုး ချည်းတင် တစ်သိန်းလေးသောင်းငါးရာဖြစ်သည်။ အဲဒီရွှေရောင်လက်ပါတ်ကြိုးနှင့်သာ သူ့နာရီကလေးကို ပါတ်လိုက်ရလျှင် သူ့ဘဝတွင် သူသေပျော်ပြီဖြစ်သည်။ ထိုဆန္ဒသည် ညိုမောင့်ဘဝအတွက် တော်တော်ပြင်းထန်သည်။

ညိုမောင်၏ ထိုပြင်းထန်လှသော အာသီသနှင့် မျှော်လင့်ချက်တို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည့် ရလိုမှုကလေးကို ပြက်ရယ်မပြုသင့်ပါ။ လှောင်ပြောင်ဖို့လည်း မသင့်တော်ပါ။ အချို့လူတွေ ဒီထက်အဓိပ္ပါယ်မဲ့တာတွေကို အများကြီးအရူးထဲခဲ့ကြလေ့ရှိသည် မဟုတ်လား။

မော်မော်က အားရအောင်ကြည့်ပြီး ဘာမှမတွေ့တော့ နာရီကလေးကို သော်သော့ဆီသို့ ထိုးပေးလိုက်သည်။ သော်သော်က နာရီကလေးကို သေသေချာချာခဏကြည့်လိုက်ပြီးနောက်...

“နာရီကလေးက ဒီခိုင်းရိုးရိုးကလေးနဲ့ ချစ်စရာလေးပါ။ Swiss made ဆိုတာလည်း စာပါတာပဲ၊ နာရီမှာတော့ ဆွစ်ဇာလန်နာရီက နာမည်အကြီးဆုံးပဲ၊ ဆွစ်ဇာလန် တစ်နိုင်ငံလုံးက ကမ္ဘာကို နာရီရောင်းပြီးချမ်းသာတာလေ”

သော်သော့စကားကြောင့် ညိုမောင်က တိုးလွင်ကို “ကဲ..ဘယ်လိုလဲ ကိုယ့်လူ” ဆိုသည့် အကြည့်မျိုးနှင့်ကြည့်သည်။ တိုးလွင်စိတ်ထဲကတော့

“ဟုက လူမှုရေးအရပြောတာကို မြောက်နေတယ်” ဟုညိုမောင်ကို ကြည့်ပြီးတွေးနေသည်။

ညိုမောင်က နာရီကို ပြန်ပါတ်ပြီးကြည့်ရင်း...

“တိုးလွင် ၈ နာရီ ၂၁ မိနစ်ရှိပြီလစ်ကြစို့၊ သွားမယ်နော် သော်သော်”

“ဪ... တစ်ယောက်ပဲ နှုတ်ဆက်တာလား”

“နင်လည်း ပါတာပေါ့ဟ၊ တခုတာ”

ညိုမောင်တို့နောက်ကျောကိုကြည့်ရင်း မော်မော်ကရယ်နေသည်။ သော်သောက် ကန်စွန်းရွက်ကို ဆိတ်ရင်း....

“မော်မော် နောက်ကို ကိုညိုမောင်ရှေ့မှာ ငါ့ကိုအနှောင့်အသွားမလွှတ်တဲ့ စကားတွေနဲ့ မနောက်နဲ့”

“မသော်က မကြိုက်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလို နင်လုပ်လုပ်နေတာကို မကြိုက်တာ၊ သူ့ဘက်က ခပ်မှန်မှန်နေတာကို ကိုယ့်ဘက်က သွားသွားစနေတော့ ကိုယ့်ဘက်က တန်ဖိုးလျော့တာပေါ့”

“ဒါဆို ကိုညိုမောင်တို့ဘက်က စရင် ကျေနပ်တယ်ပေါ့လေ၊ ဒီလိုလား”

“တော်ပြီ မော်မော်၊ ကန်စွန်းရွက်က ချဉ်ရည်ဟင်းချက်မှာနော်၊ ငါ ရေပြန်ချိုးဦးမယ်၊ ပြီးရင် ၁၁း၁၅ နာရီ ကျောင်းကိုလစ်ရမှာ”

တစ်ယောက်ယောက်က တစ်နေရာရာကနေပြီး ညိုမောင်တို့ လေးယောက်ကိုချောင်းကြည့်နေမည် ဆိုလျှင် ထိုလူသည် အကောင်းဆုံး ဟာသကားတစ်ကားကိုကြည့်နေရသူဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ညိုမောင်တို့လေးယောက်သည် အဝါရောင်ဖိုက်ဘာ နောက်မှီပါသော ခုံကလေးခြောက်လုံးပေါ်တွင် ရှေ့တည့်တည့်ကြည့်ပြီးထိုင်နေကြသည်။ ထိုင်နေကြပုံက မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က ညာဘက်အစွန်းတွင်ထိုင်နေပြီး ကျန်သည့်လေးခုတွင် ညိုမောင်နှင့်နောက်ယောက်ကျားလေးတစ်ယောက်က တစ်ခုခြားစီထိုင်ကြ၏။

ညိုမောင်က သူ့ညာဘက်တွင်ရှိသော ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို တစ်ချက်ခိုးကြည့်သည်။ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က ရှေ့တူရူသို့သာ တည်ငြိမ်စွာစိုက်ကြည့်နေကြ၏။ ဒါနှင့်တစ်ခုခြား

ဘယ်ဘက်က ပုဂ္ဂိုလ်ကိုကြည့်တော့ အိတ်ဆောင် Dictionary ကလေးကို ငုံ့၍ဖတ်နေတာ တွေ့ရ၏။ ဒါနဲ့ပဲ ညိုမောင်လည်း သက်ပြင်းကိုချပြီး ရှေ့တူရူကိုသာ ကြည့်နေလိုက်ရသည်။

ခဏနေတော့ Dictionary ဖတ်နေသော ဥက္ကာကျော်က ညိုမောင်ကိုကျော်ပြီး ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ကိုလှမ်းကြည့်သည်။ ကောင်မလေးတွေက ရှေ့ကိုပဲကြည့်နေကြတော့မှ ညိုမောင်ကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ တစ်ချက်ပြီးပြီး Dictionary ကိုပြန်ငုံ့ဖတ်နေလိုက်သည်။

ခင်မေရာက သူ့နံဘေးက ကေသီမိုးကိုကျော်ပြီး ညိုမောင်ကိုကြည့်သည်။ ရေမချရသေးသော ပုဆိုးအသစ်က ခုံပေါ်မှာ နေသားမကျဘဲ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့်ရှိသည်။ ကော်လံလည်ကတုံး ကလည်းအသစ်မှန်း သိသာနေသည်။ ထို့ကြောင့် ခင်မေရာက ညိုမောင်ကို ရင်းနှီးနေသူတစ်ဦးလို နှစ်လိုဖွယ်ရာပြုံးပါသည်။ Dictionary ဖတ်နေတဲ့လူက ‘ဥက္ကာကျော်’ ဆိုတာပဲဖြစ်ရမည်ဟု ခင်မေရာက တွေးလိုက်ပြီး Dictionary ဖတ်နေတာကိုကြည့်ပြီး ကလေးလေးတွေကို ကြောက်ပါတယ်လို့ နောက်သည့်ပုံစံမျိုးလို ပခုံးကိုကျုံ့၊ နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့၊ မျက်လုံးကိုပြုံးလိုက်သည်။ ကေသီမိုးကိုတော့ ကပ်နေသဖြင့် ရှန်၍သာကြည့်လိုက်သည်။ မျက်နှာအေးအေးကလေးမို့ မိတ်ဆွေဖြစ်လျှင် ခင်မင်ဖို့ကောင်းမှာပဲဟု ခင်မေရာတွေးလိုက်သည်။

ကေသီမိုးကတော့ သူတို့မကြည့်ချိန်တွင် ညိုမောင်၊ ဥက္ကာကျော်နှင့် ခင်မေရာတို့ကိုတစ်လှည့်စ ဝဲကြည့်ပါသည်။ သို့သော် ကေသီမိုးကြည့်သည့်အကြည့်က တစ်မျိုးတစ်စားတည်းဖြစ်သည်။ ငါ့ကိုခင်ကြပါဟယ်၊ ကူညီကြပါဟယ် ဆိုသည့်အကြည့်မျိုးဖြစ်သည်။

ညိုမောင်နှင့် ကေသီမိုးမျက်ဝန်းခိုးကြည့်ချင်းသွားဆုံတော့ ဒိန်းခနဲရင်ထဲကိုယ်စီမြည်ပြီး မျက်နှာလွှဲလိုက်ကြ၏။ ဥက္ကာက ညိုမောင်နှင့် အကြည့်ဆုံတော့ ပြိုင်တူပြုံးလိုက်ကြသည်။ ကေသီနှင့် ခင်မေရာလည်း ဒီလိုပဲပြုံးကြသည်။

၉ နာရီနှင့် ၅၁ မိနစ်တောင်ရှိနေပြီ ချိန်းထားသော အချိန်ထက် ၂၁မိနစ်တောင်နောက်ကျနေပြီ ဖြစ်၏။ ဒီလို ကုမ္ပဏီကြီး အနေနှင့်မဖြစ်သင့်သော် ကိစ္စဟု ညိုမောင် နာရီကိုငုံ့ကြည့်ရင်း တွေးနေမိသည်။ ၉ နာရီ ၃၀ မိနစ်မှာတော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ထွက်လာပြီး....

“မမလမင်း၊ နိုင်ငံခြား call ပြောနေလို့ ခဏစောင့်ပေးပါရှင်” ဟု ပြောသွားခဲ့၏။

နိုင်ငံခြားကို မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ဖုန်းပြောသည်ဆိုလျှင် ဟိုမှာ သူ့ရည်းစားများရှိသလား၊ ညိုမောင် တွေးနေမိသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ခုနကကောင်မလေးထွက်လာပြီး သူတို့ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး....

“မခင်မေရာ ဝင်နိုင်ပါပြီရှင်”

ခင်မေရာက ဝမ်းသာအားရမတ်တပ်ထရပ်ပြီး သူတို့ကို နှုတ်ဆက်သလိုပုံစံမျိုးပြုံးပြပြီး ကောင်မလေးနှင့် ပါသွားသည်။

ညိုမောင်နာရီကိုကြည့်ထားလိုက်သည်။ ၇ မိနစ်ကျော်ကျော်လောက်မှာ ခင်မေရာပြုံးရွှင်စွာ ပြန်ထွက်လာသည်။ သူတို့ရှေ့ကိုရောက်တော့ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်၍ ပြုံးပြပြီးထွက်သွားသည်။

“မကေသီမိုး”

ညိုမောင်နာရီကိုကြည့်ပြီး မှတ်ထားသည်။ ၁၀မိနစ်ကျော်ကြာ၏။ ကေသီမိုးက တော်ပါသေးရဲက ဆိုသည့်ပုံစံမျိုးနှင့် သူတို့ကိုမရဲတရဲကြည့်ပြီးဖစ်သွားသည်။

“မောင် ဥက္ကဏ္ဍကျော်”

သူဟာ နောက်ဆုံးလူပါလားဟု ညိုမောင်တွေးလိုက်မိသည်။

ဥက္ကဏ္ဍကျော်ကတော့ ၁၅ မိနစ်လောက်ကြာမည်ထင်သည်။ ပြန်ထွက်လာတော့ သိပ်ရွှင်ရွှင်ပျပျပုံစံ မရှိ။ သူ့ကိုပင် လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ထိုင်ခုံပေါ်တွင်ချထားခဲ့သော အနက်ရောင်နာမည်ကြီး တံဆိပ်နှင့် ဘေးလွယ်အိတ်ကို ကောက်ယူပြီးထွက်သွား၏။

နာမည်ခေါ်သည့် ကောင်မလေးက ညိုမောင့်ကိုတော် နာမည်မခေါ်တော့ဘဲ ပြုံးပြီး ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြ၏။ ညိုမောင့်နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးဝင်သွားသည်။

အခုညိုမောင်ဝင်ခဲ့သောအခန်းက အင်တာဗျူးတုန်းကအခန်းမဟုတ်ပါ။ အခန်းမှာ Air-con က စိမ့်စိမ့်ကလေးအေးနေပြီး မွှေးရနံ့တစ်ခုကိုရနေသလိုခံစားရသည်။

အောက်ခံကော်ဇောမှာ အဖြူရောင်တွင် ပန်းနုရောင်ရသော နှင်းဆီပွင့်အကြီးကြီးတစ်ပွင့်နှင့် အစိမ်းရောင် ရွက်ဖက်ကလေးတွေကို ဒီဇိုင်း ဆင်၍ထားသည်။ နှင်းရမှာပင် နှင်းရက်စရာမရှိလောက်အောင် လှပလွန်းနေသည်။

စာရွက်တစ်ရွက်ကိုလက်မှတ်ထိုးပြီး နံဘေးက စာအနည်းငယ်ရေးနေသော အင်တာဗျူးနေ့က သူ့ကိုမေးခဲ့သော ကောင်မလေးခေါ်မား၊ မိန်းကလေးခေါ်မလား၊ အင်း သူဌေးဆိုတာက ပိုမှန် လိမ့်မည်ထင်သည်။ စားပွဲပေါ်တွင်တော့ ‘မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ လမင်းစိုး’ ဟု အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားသည်။ ဒါဆိုလည်း MD ပေါ့လေ” ။

ညိုမောင် မတ်တပ်ရပ်၍နေရသည်။ ညိုမောင်လိုပင် MD လက်မှတ်ထိုးနေသော စာရွက်တွေကို လာပို့သူကောင်လေးနှင့် သူ့ကိုလာခေါ်သူ ကောင်မလေးတို့လည်း မတ်တပ်ပင်ရပ်နေကြရသည်။ လက်မှတ် အကုန်ထိုးပြီးသွားတော့မှ လမင်းစိုးက မော့ကြည့်သည်။

“ကိုညိုမောင် ထိုင်ပါ”

ညိုမောင်ခုံတွင်ဝင်ထိုင်ပြီး စားပွဲပေါ်က စက္ကူဖိသည့် ဖန်တုံးကလေးကို စိုက်ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။ ဖန်တုံးကလေးထဲမှာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းလို အဆောက်အဦးကလေးတစ်ခုရှိသည်။ ပြီးတော့ယူကလစ်ပင်ကလေးတစ်ခုရှိသည်။ ပြီးတော့ ကြယ်ကလေးတွေနှင့် နှင်းစလို အမှုန်စက်ကလေးတွေရှိသည်။

“ကိုညိုမောင်က ဘယ်ရုံး၊ ဘယ်ကုမ္ပဏီမှာမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ”

“ဒီအပြင် အလုပ်ရော ဘာတွေလုပ်ခဲ့ဖူးသေးလဲ”

“အင်း... ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်လယ်ထွန်ဖူးတယ်၊ နှမ်းနဲ့ပဲ နည်းနည်းစိုက်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ရွာက ရပ်ဆွေရပ်မျိုးတစ်ယောက်နဲ့ ပွဲရုံမှာ လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ ပွဲရုံမှာ ဘယ်နေရာက လုပ်ခဲ့တာလဲ”

“ဟာ ... အဲဒီလိုမရှိပါဘူး ခင်ဗျ၊ သူ့ကို ကူညီတဲ့သဘောပါ၊တောက်တိုမယ်ရ သဘောပါပဲ”

လမင်းစိုးက နှုတ်ခမ်းတွေကို ဆွဲဆန့်ပစ်လိုက်သည်။

ပြောပုံဆိုပုံ ရိုးတာကတော့ ပေါ်လွင်ပါသည်။ အင်တာဗျူးနေ့က ဒေါသနှင့် မွန်ထူနေတာရော တခြားလူတွေတော်တော်များများကိုရော မေးခဲ့တာကြောင့် ညိုမောင်ကို သေသေချာချာ စေ့စေ့မကြည့်ခဲ့ရ။

အခုကြည့်တော့မှ ညိုမောင်နဖူးက မဟာနဖူးဖြစ်သည်။ အမေရိကန်က မင်းသားအင်ဒီဂါစီယာ (ANDY GARICA) ၏ နဖူးမျိုး၊ မျက်ခုံးကထူထူမည်းနက်နေ၏။ နှာတံက သွယ်သွယ်ချွန်ချွန်။ နှုတ်ခမ်းက အောက်နှုတ်ခမ်းပြည့်ပြီး အပေါ်နှုတ်ခမ်းပါးပါး။ အထူးခြားဆုံးမှာ လေးထောင့်ကျကျ လင်းနေအောင် ပေါ်သော မေးရိုးကြီးပင်ဖြစ်၏။

“အင်း... ဒါဆိုရင်တော့ ရှင့်ကို ဒီကုမ္ပဏီအကြောင်းသိသွားအောင် ဒီကုမ္ပဏီရဲ့ အောက်ခြေအဆင့်ကနေ စသင်မှဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာကို ကိုညိုမောင် လက်ခံနိုင်ပါသလား”

“ဟုတ်....”

“သေသေချာချာစဉ်းစားနော် စာဝင်စာထွက်ဆိုတာ ကုမ္ပဏီမှာ အနိမ့်ဆုံးပဲ”

“ဟာ...ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဘာမှသိသေးတာမှမဟုတ်တာ၊ တာဝန်ကြီးတွေပေးမှာတောင် ကြောက်နေတာပါ”

“သေလိုက်စမ်း လမ်းမ” ဟုသူ့ကိုယ်သူ လမ်းပြောလိုက်သည်။ ကိုကိုပြောတာတော်တော်လေး မှန်နေပြီ။ အမှန်တော့ ညိုမောင်ကို စာဝင်စာထွက်မှာထားဖို့အစီအစဉ်မရှိပါ။ Marketing ဌာနအကူ (သို့) စာရင်းအင်းဌာနမှာ အကူလောက်ထားဖို့သာ စိတ်ကူးပါသည်။ ဒါပေမယ့် အခုပြောရင်းနှင့် လမ်းစိုး ညိုမောင်ကို ဝင်စာ/ထွက်စာဌာန (Reception) မှာပဲထားဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ... ဒါဆိုရင် ရှင် Reception မှာ နက်ဖြန်ကစပြီး တာဝန်ယူရမယ်၊ ဟောဒီမှာ ခန့်အပ်လွှာ၊ ပြီးတော့ ခဏနေဦး၊ အခု ဒီစာနဲ့ခန့်တယ်ဆိုတာ ၃ လ အစမ်းခန့်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့...ခင်ဗျ”

“လမ်း ကိုသက်ဝင်းဆီသို့ ညိုမောင်ကို Reception (စာဝင်/စာထွက်) တွင် တာဝန်ပေးကြောင်းကို အင်္ဂလိပ်လို စာတစ်စောင်ရေးပေးလိုက်သည်။

“ဒီစာကို ဦးသက်ဝင်းဆိုတဲ့ လူဆီကိုပေးပါ။ သူက ရုံးတစ်ရုံးလုံးရဲ့အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၊ ပြီးတော့ ရှင်တစ်လကို လခ ခုနှစ်သောင်းရမယ်၊ ကြိုးစားရင် ကြိုးစားသလိုအဆင့်တက်မယ်၊ လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သတ်တဲ့ရုံးစည်းကမ်းတွေကို မသိရင်ဦးသက်ဝင်းကို မေးလို့ရတယ် သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

“သွားလို့ရပြီ”

ဖိုင်ကို ကောက်ယူပြီး ပေါ့ပါးတက်ကြွစွာ ထွက်သွားသော ညိုမောင်ကို ကြည့်ရင်း... လမ်းစိတ်ထဲမှာ ဘာကိုမှန်းမသိ အလိုမကျဖြစ်နေမိသည်။ အင်းပေါ့လေ ကုမ္ပဏီတို့ ရုံးတို့မှာမလုပ်ခဲ့ဘူးတော့ စာဝင်/စာထွက်ဆိုတာကို ဘာမှန်းမသိ၊ ဘယ်လိုနေရာမှန်းမသိလို့ နေမှာပေါ့ဟု တွေးမိသည်။

တစ်ပတ်လောက်ကျရင် ဘာ Complain တက်လာဦးမလဲ စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ဟု
တွေးမိသည်။

ဒီနေ့အလုပ်ခန့်အပ်ရေးကိစ္စမှာ လမင်းစိုးစိတ်ထဲက ထင်ထားသလိုရာခိုင်နှုန်းပြည့်
အောင်မြင်ခြင်းတော့ မရှိခဲ့ပါ။

ထင်မှတ်မထားခဲ့ဘဲ ပြဿနာ ဖြစ်ရသူက ဥက္ကဋ္ဌကျော်ဖြစ်နေသည်။ လမင်းက ဥက္ကဋ္ဌကျော်ကို
ဆိပ်ကမ်းမှာ ရောက်နေသော ကုန်ပစ္စည်းတွေကိုရွေးပြီး စာရင်းနှင့်တကွ ဂိုဒေါင်ကိုအရောက်
ပို့ရသော ကုန်ပစ္စည်းအဝင်ဌာနစိတ်မှ ဌာနမှူးကိုမင်းနိုင်နှင့် တွဲဖက်တာဝန်ချပေးသည်ကို
မကျေနပ်ခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဥက္ကဋ္ဌကျော်က သူ့မှာရှိပြီးသား အစွမ်းအစများသည် ကုမ္ပဏီတစ်ခု၏ ဌာနကတစ်ခုခုကို
ဦးဆောင်နိုင်သည်ဟု အတိအကျကိုယုံကြည်ထားသူဖြစ်ပြီး ထိုယုံကြည်ထားသည့်အတိုင်း
နေရာတစ်နေရာကို လမင်းထံမှာတောင်းဆိုခဲ့သည်။

ကိုယ့်မှာရှိသော ပညာနှင့်ဉာဏ်နှင့်လိုက်ရောညီထွေရှိသော မာနကို လမင်းစိုး သဘောကျပါသည်။
အခု ဥက္ကဋ္ဌကျော်ဆိုလိုသည့် ပုံစံက ကုမ္ပဏီတွေဆိုတာ ဒီအလုပ်တွေကို ဒီလိုမျိုးပဲလုပ်နေတာပါပဲ၊
ဒါကို သူနားလည်ပါတယ်။ သူတက်ပါတယ်။ အနည်းငယ်ကွဲလွဲတာရှိ လျှင်လည်း
သူတစ်ပါတ်လောက် လေ့လာလိုက်ရင်ရသွားလိမ့်မယ်ဆိုသည့်သဘောမျိုး ဖြစ်နေသဖြင့်
လမင်းစိုးက....

“ကိုဥက္ကဋ္ဌကျော် ကျွန်မတို့ ကုမ္ပဏီရဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို တစ်ပတ်လောက်နဲ့လေ့လာလို့ရပေမယ့်
ကျွန်မတို့ကတော့ ကိုဥက္ကဋ္ဌကျော်ကို ၃ လ လောက် လေ့လာဖို့လိုနေပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဥက္ကဋ္ဌကျော်မျက်နှာပျက်သွားတာကို လမင်းက လူမှုရေးအရ မသိချင်ယောင်ဆောင်
နေလိုက်ပါသည်။

နောက်ဆုံးမှာ ဥက္ကဋ္ဌကျော်က ‘သူဒီတစ်ရက်တော့ စဉ်းစားပါဦးမယ်’ တဲ့။ သူက Solo ကို
စလျှောက်ကတည်းက ‘ဌာနမှူး’ တစ်နေရာရာကို ဦးတည်ခဲ့တာပါ’ ဟု ဆိုပြီး ဖိုင်ကို မ၍
ထွက်သွားသည်။

ကေသီမိုးကတော့ အလုပ်မှ လစာမဲ့ခွင့်တစ်လယူပြီး ဆင်းကြည့်မည်ဟု မြွေမသေ တုတ်မကျိုးနှင့်ပင်
ကိစ္စပြတ်သွားသည်။ ခင်မေရာကတော့ သူ့နေရာနှင့် သူမို့ ဘာမှအထွေအထူး ပြောစရာမရှိ။
ဥက္ကဋ္ဌကျော်ကိစ္စကလည်း မကျေနပ်စရာမရှိပါ။ ဒီလိုစိန်ခေါ်မှုမျိုးကို လမင်းစိုး
မကြာခဏတွေ့ခဲ့ဖူးပါသည်။

လမင်းစိုးမကျေနပ်တာက အတူတူအလုပ်လျှောက်၊ အတူတူလူတွေစစ်ပြီး ခန့်တာချင်းအတူတူကို လစာအနည်းဆုံး အဆင့်အနိမ့်ဆုံးနေရာကိုပေးတာကို တစ်ချက်မှ မျက်နှာမပျက်ဘဲ လက်ခံယူသွားသော ညိုမောင့်ကိုသာဖြစ်နေသည်။

လူ့ဘဝ ဆိုတာ ‘မကြာခဏ မထင်မှတ်တာတွေဖြစ်တက်တဲ့နေရာ’ ဆိုတာ သိပ်မှန်နေလေသည်။

ညိုမောင် မနက် ၅ နာရီ ၁၀ မိနစ်လောက် သော်သော်တို့ ထမင်းကြော်ဆိုင်ကိုထွက်ခဲ့သည်။ ညိုမောင်ရောက်တော့ သော်သော်တစ်ယောက်တည်း အသုပ်သုပ်နေသည်။ သော်သော်ပါးက သနပ်ခါး ပါးကွက်ပင်မခြောက်သေး။ မော်မော့်ကိုလည်း မတွေ့ရ။

“မော်မော်ရော”

“အင်း... နေမကောင်းလို့တဲ့”

ဒါဆို ညိုမောင် ဆက်မေးစရာမရှိတော့ပါ။

“ကိုညို စားတော့မလား”

“လူရှင်းတုန်း စားထားလိုက်မယ်လေ၊ ဒီနေ့ဆိုင်ထွက်နောက်ကျတယ် ဟုတ်လား”

“ဘာဖြစ်လို့ပြောတာလဲ”

“သော်သော်သနပ်ခါးပါးကွက်က မခြောက်သေးလို့”

“ဆိုင်ထွက်နောက်ကျဘူး၊ သနပ်ခါးလိမ်းနောက်ကျတာ”

သော်သော်ပြောရင်းဆိုရင်း ထမင်းကြော်ပန်းကန်ကို လှမ်းပေးသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဝက်စပ်ရည်များများဆမ်း၊ အချဉ်များများနှင့် ဝက်ချိုတုံးကြီးသုံးတုံး။

ညိုမောင်ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ငဲ့ပြီး ထမင်းကြော်ကို အားရပါးရအမြန်စားသည်။ အရင်က ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလက်၊ အခုအဆောင်နေသူ့လက်ဆိုတော့ သိပ်မြန်သည်။ ၁၀ မိနစ်မပြည့်ခင် လိုက်ပွဲတစ်ပွဲပါ ကိစ္စချောသွား၏။

ညိုမောင့်ဘေးမှာလည်း စားနေကျ ဖောက်သည်တွေရောက်လာပြီဖြစ်သည်။ သော်သော်က

အသုပ်တစ်ပွဲကို သုတ်ပေးနေရသည်။ အသုပ်က အချိန်တော်တော်လေးယူသည်။ ထည့်ရတာက အစုံ၊ ပြီးတော့ နယ်ဖတ်ပေးရသေး၏။ ပေါ့လို့၊ ငန်လို့၊ ဘာလိုနေမှန်းမသိလို့ဆိုတာတွေက လည်းရှိသေး၏။ အသုပ်တစ်ပွဲသုပ်ချိန်တွင် ထမင်းကြော်ဆိုလျှင် ခြောက်ပွဲလောက်ပြင်ပေးနိုင်၏။

ညိုမောင် သူ့ပန်းကန်ကို ဇလားထဲထည့်ပြီး သော်သော့ကိုကူလုပ်ပေးသည်။

“ရပါတယ် ကိုညိုရယ်၊ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ရတဲ့သူက ဒီလိုအလုပ်မျိုးကို ဝင်ကူမနေပါနဲ့၊ ထားခဲ့ပါ”

“သော်သော့ကို မခန့်တက်ဖူးထင်နေတာ၊ သော်သော်လည်းခန့်တက်သားပဲနော်”

“ဟုတ်တာကိုရင်ထဲက အတိုင်းပြောတာပါ ကိုညိုရယ်၊ သော်သော်ကိုတကယ်ကူညီချင်ရင်လေ ကိုညိုတို့ ကုမ္ပဏီမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုညိုနဲ့သိတဲ့ အခြားကုမ္ပဏီတွေမှာပဲဖြစ်ဖြစ် အလုပ်လိုရင် သော်သော့ကို ပြောပါ ကိုညိုရယ်နော်”

သော်သော့စကားကြောင့် ညိုမောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ အင်းလေ သူလည်း ဒီအရွယ်မှာ ထမင်းကြော်နဲ့အသုပ်ကို တစ်သက်လုံးဘယ်ရောင်းချင်ပါ့မလဲ၊ ဒါပေမယ့် သူကလည်း ဒီနေ့မှစ အလုပ်ဆင်းမည့်လက်သစ်။ သော်သော့အားကိုးမှုကို သူနားလည်နိုင်ပါသည်။

သွက်လက်သော သော်သော့ကို သေသေချာချာပင် ညိုမောင်ကြည့်သည်။ သော်သော့ မျက်နှာပေါက်သည် အရမ်းချောသည်ဟူသော စာရင်းထဲတွင်မပါပါ။ မျက်လုံးနှင့် နှာတံတော့ ပီရီသေသပ်ပါသည်။ ဆံပင်နှင့်ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကတော့ ကိုယ့်ဆရာတို့အကြိုက်ဖြစ်လိမ့်မည်။ သော်သော့မျက်နှာကျသည် မြန်မာမိန်းကလေး အတော်များများတွင် တွေ့ရလေ့ရှိသော မြန်မာဆန်မှုအပြည့်အဝရှိပါသည်။

“သော်သောက် ကျောင်းနဲ့ဆိုင်၊ ဆိုင်နဲ့ကျောင်းဖြစ်နေတော့ အဲဒါတွေကို အားမထားနိုင်လို့ပါ၊ အဲဒါ ကူညီပါနော်... ကိုညို”

“အေးပါ သော်သော်ရယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း ကုမ္ပဏီဆိုတာကို ဒီနေ့မှစပြီး အလုပ်ဆင်းမယ့် ငတိပါ။ ကုမ္ပဏီက အသိဆိုလို့ တိုးလွင်တစ်ယောက်ပဲရှိသေးတယ်”

“ဒါကတော့ လုပ်ရင်းနဲ့သွသွားမှာပေါ့ ကိုညိုရယ်၊ သော်သော်လေ ကိုယ့်အရည်အချင်းပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ဘဝပြောင်းလဲနိုင်မယ့် အလုပ်မျိုးကိုလိုချင်တယ် ကိုညိုမောင်ရယ်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်းပါစေ သော်သော်လုပ်နိုင်ပါတယ်”

နွမ်းလျသည့် မျက်နှာနှင့် ပြောလာသော သော်သော့ကိုညိုမောင် ငေးကြည့်နေမိသည်။

သော်သော့အရွယ် သော်သော်လို ခံစားချက်နဲ့ မိန်းကလေးတွေ မြန်မာနိုင်ငံမှာ
ဘယ်လောက်များရှိနေလဲ။

“အခု ထမင်းရောင်းတယ်ဆိုတာက သော်သော်ဘယ်လောက်ပဲ အပင်းပန်းခံခံ
ကောင်းအောင်ချက်ချက်၊ အချိန်တန်ရင် ဒီစားနေကျလူရဲ့ ဒီအမြတ်ကလေးနဲ့ပဲ ၊ ဘဝအတွက် ဘာမှ
အာမခံချက်ရှိတာမဟုတ်ဘူး ကိုညိုမောင်၊ ဘာမှလည်း တိုးတက်မလာနိုင်ဘူး”

“သော်သော်က ကျောင်းဘယ်တော့ပြီးမှာလဲ”

“ရှေ့လစာမေးပွဲ ကိုညိုမောင်၊ သေချာပါတယ်၊ သော်သော်အောင်မှာပါ ၊
သော်သော်တောင်းတဲ့အကူအညီကိုသာ.... ”

“စိတ်ချပါ သော်သော်ရယ်၊ သော်သော်ပြောတဲ့ စကားတွေအားလုံး ကျွန်တော့်ရင်ထဲကို
ရောက်ပါတယ်၊ကျွန်တော် အမြဲမှတ်မိနေမှာပါ၊ ကျွန်တော် တခြား ကုမ္ပဏီတွေနဲ့ ဆက်ဆံခွင့်ရတိုင်း
သော်သော့အတွက် စုံစမ်းပေးပါ့မယ်”

တည်ကြည်လေးနက်စွာ ညိုမောင်ကတိ ပေးမိသည်။

အရင်တုန်းက သော်သော့ကိုဈေးရောင်းတာ ပျော်ရွှင်သွက်လက်နေသည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ အခုမှ
သော်သော်သည် ခန္ဓာကိုယ်နှင့်လက်ကသွက်သော်လည်း နှလုံးသားကလေးက နွမ်းယဲ့နေပါလားဟု
သတိထားမိသွားသည်။

သော်သော်တို့ဆိုင်က ပြန်လာတော့ သူ့ဘဝအပြင်ရင်ထဲမှာ ဘဝအပိုလေးတစ်ခုပါ ကပ်ငြိမ်လာကြောင်း
ညိုမောင် မရိပ်မိခဲ့ပါ။ သို့သော် အဲဒီနေ့ကုမ္ပဏီကိုရောက်သည် အထိ သော်သော်အကြောင်းသာ
တွေးနေမိသည်။

တိုးလွင်က ၇ နာရီကတည်းက မှာထားသဖြင့် ညိုမောင်ကိုခေါ်မနေတော့ဘဲ
ထွက်သွားသည်။ကုမ္ပဏီကားမောင်းရသည်ဆိုတာက အချိန်ကို ကိုယ်ကမပိုင်သောဘဝမျိုးဟု
တိုးလွင်က အစောကြီးကတည်းက ပြောပြထားဖူးသည်။

ညိုမောင် အဆောင်မှာ ၉ နာရီထိုးအောင် တစ်ယောက်ထဲ ထိုင်စောင့်နေရသော
တုန်လှုပ်မှုထက်စာလျှင် အလုပ်ကို စောစောသွားနေလိုက်တာက ပိုကောင်းမည်ဟု စဉ်းစားပြီး (၈:၁၀)
နာရီမှ အလုပ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ညိုမောင် လမ်းထိပ်ရောက်တော့ ဆိုင်သိမ်းကာစ သော်သော့ရှေ့ ကနေ ကုမ္ပဏီကို အလုပ်ဆင်းရတာ

ဘာကိုမှန်းမသိ မျက်နှာပူနေမိသည်။ ညိုမောင်သည် အဲလိုကောင်မျိုးဖြစ်ပါသည်။

ရုံးကိုရောက်တော့ ဖွင့်ကာစပဲရှိသေးသည်။ ကံကောင်းစွာပင် ညိုမောင် ဦးဌေးဝေနှင့် တွေ့သည်။ ဦးဌေးဝေနှင့် အေးအေးဆေးဆေး တစ်ကြိမ်မှ မတွေ့ရသေးပါ။ အခုတောင် ဦးဌေးဝေက ကားသုတ်နေသဖြင့် အားမအား မသေချာ။

“ဦးဌေးဝေ”

“ဟာ... ညိုမောင်ကြီး၊ ဘယ်နဲ့ စောလှချည်လား၊ မင်းအလုပ်ရတာဝမ်းသာတယ်ကွာ၊ တစ်ရွာတည်းသားချင်းလည်းဖြစ်တော့ ပျော်လည်းပျော်တယ်၊ ဘယ်နဲ့စောလှချည်လား”

“အဆောင်မှာထိုင်နေလည်း မထူးတာနဲ့လေ၊ အခု ဦးဌေးဝေ ကားအားတယ်မလား”

“ကား... မင်းကဘယ်သွားချင်လို့ လဲ”

“အာ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးဌေးဝေကလည်း ကားအားရင် လည်းအားပြီပေါ့၊ ဒီတော့ ဦးဌေးဝေ ကိုတစ်ခုခု လိုက်ကျွေးမလို့ခေါ်တာ၊ အောင်စာရင်းထွက်တဲ့ နေ့ကလည်းဦးဌေးဝေက အားမှမအားတာကိုး”

ဦးဌေးဝေက နာရီကိုကြည့်သည်။

“မကြည့်နဲ့၊ ၉ နာရီ ၃ မိနစ်ပဲရှိသေးတယ်”

“ဒါဆို အဆင်ပြေပါတယ် ငါ့ကားကိုစီးတဲ့ မယ်တော်တွေက ၁၀ နာရီလောက်မှလူစုံတာကွ၊ အဲဒီနောက်ပိုင်းဆိုရင်တော့ မင်းကိုငါပြုံးပြဖို့တောင်အချိန်မရှိဘူး မှတ်တော့”

“ ဦးဌေးဝေ ကသူတို့ကိုဘယ်တွေလိုက်ပို့ရတာလဲ”

“မားကတ်တင်း(န်)တဲ့ကွာ၊ ဈေးတွေရော စူပါမားကတ်တွေရော၊ လမ်းဘေးကစတိုးဆိုင်တွေရော၊ ရက်ကွက်ထဲကဆိုင်တွေရော စုံနေတာပဲ၊ ခတ်တာက အဲဒီလို ဆယ့်လေးငါးရက်လောက် ဝီခေမ္ဘာ့ပြီးရင်လည်း၊ တစ်ပတ်လောက် ငါက ဘာမှ မလုပ်ရပဲ အားနေပြန်ရောကွ”

သူတို့ ကုမ္ပဏီနှင့် သိပ်မဝေးသော လမ်းဘေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးမှာထိုင်ပြီးဦးဌေးဝေ မေးသောရွာအကြောင်းကို ညိုမောင်က ဖြေပေးရသည်။ ဘယ်ကာလသားဖြင့် အိမ်ထောင်ကျသွားပြီး၊ ဘယ်သူဖြင့်ဆုံးသွားပြီ စသည်ဖြင့်ဖြစ်သည်။ ဦးဌေးဝေက ညိုမောင် ရန်ကုန်မတက်ခင်

တစ်လလောက်က ခွင့်နှင့်ရွာကို တစ်ပတ်လောက်ပြန်လာသေးသဖြင့်
သတင်းထူးအဆန်းသိပ်မရှိလှပါ။ ဦးဌေးဝေ ရန်ကုန်အပြန်မှာပင် ညိုမောင်၏ C.V Form
တင်ခဲ့တာမဟုတ်လား။

“ဪ... မေ့နေလို့ ညိုမောင်ချို့တူး ရယ်၊ သူ့အစ်မ မိစန်းရယ်၊ ရန်ကုန်ရောက်နေကြတယ်၊
မင်္ဂလာဈေးမှာ အလှူအတွက် ပစ္စည်းတွေလာဝယ်ကြတယ် လို့ပြောတာပဲ၊
စတုတ္ထမြောက်မှာတည်းတယ်တဲ့၊ မင်းအလုပ် ရတာ ရွာကိုစာရေးချင်ရင်ရေးပြီး သွားပေးလိုက်လေ၊
မြန်တာပေါ့”

“ဟာ... စနေနေ့ထိ ရှိဦးမလား”

“ရှိဦးမယ်၊ နောက်တစ်ပတ်တော့ကြာဦးမယ် ပြောတာပဲ”

“လူတွေရောက်လာကြပြီးဆိုတော့ သွားကြရအောင် ဦးဌေးဝေ၊ ရှင်းမယ် ...”

“အေး... နေ့စမ်းပါဦးမင်းက ဘယ်နေရာမှ တာဝန်ကျတာလဲ”

“စာဝင်စာထွက် တဲ့”

“ဟာ... ဒါဆို ဝင်ဝင်ချင်းပဲ ကောင်းတာပေါ့ကွ ”

ဦးဌေးဝေက “ကောင်းတာပေါ့ကွ” ဟု ပြောသောနေရာကို သူသတင်းပို့ပြီး အလုပ်စဆင်းတော့
ထိုနေရာကိုအတော်တော် များများ အံ့သြနေကြသည်။ စာဝင်စာထွက်ဌာန တွင် ညိုမောင်
အတွက်အလုပ်ဖော်မိတ်ဆွေ သုံးဦးထပ်တိုးသည်။

ပထမတစ်ယောက်က ကိုသက်ဝင်းဖြစ်သည်။

ညိုမောင်ထက်ကြီးသည်။ စကားနည်းသည်။ တည်ကြည်ဖြောင့်မှတ်သည်။ အလုပ်ကို
စနစ်တကျကျွမ်းကျင်သူဖြစ်ကြောင်း၊ ခိုင်းသည့် အခါတွင်ပြောသော
စကားများကိုကြည့်၍သိသာသည်။

နောက်သုံးယောက်က ဝါဝါဦး၊ သူဇာနှင့် ရီရီထွေးတို့ဖြစ်သည်။

ရီရီထွေးက ကုမ္ပဏီသို့ လူမှုရေးအရဖြစ်စေ၊ အလုပ်ကိစ္စဖြစ်စေ၊
တွေ့လာရန်လာသောဧည့်သည်များအား ခဏစောင့်ဆိုင်းရန် နေရာပေးပြီး ၊ ထိုတွေ့

ချင်သူရှိသည့်ဌာနသို့ ဖုန်းဆက်ပြီး ခေါ်ပေးရသည့် ကိစ္စကိုလုပ်သည်။ ထိုအလုပ်သည်တစ်ရုံးလုံးမှာ ရှိသည့် ဝန်ထမ်းတွေ ဘယ်Section မှာရှိသည်ဆိုတာ ကိုသိထားမှဖြစ်မည်။ ပြီးတော့ လူမှုရေးအရကိစ္စနှင့်လာသော ဖုန်းများကိုလိုင်းခွဲပေးရသည်။ Solo ကုမ္ပဏီတွင် ချစ်မင်းဆိုး၊ လမင်း နှင့် MD ဒေါ်ချစ်ချစ်စုတို့မှလွဲ၍ တိုက်ရိုက်ဖုန်းမရှိပါ။ လုံးဝပေးမထားပါ။ Reception မှ ဖုန်းလိုင်းခွဲဖြင့် သာသွားရသည်။ ထိုဖုန်းကိစ္စကို သူဇာက ကူညီပေးတက်ပြီး သူဇာ၏ပင်မအလုပ်က ထွက်စာများကို Solo ကုမ္ပဏီ တံဆိပ်ရိုက်ခြင်း၊စာအိတ်ပိတ်ခြင်း၊ ချိတ်ပိတ်ခြင်းစသည်တို့ ဖြစ်သည်။

ဝါဝါဦးကတော့ ဝင်စာများအားလုံးကို ဝင်စာနံပါတ်နှင့်အတူမှတ်တမ်းယူ၊ ဝင်စာနံပါတ်ရေးပြီး၊ သူ့ဌာနစိတ်အလိုက်ခွဲဝေပြီး ဖိုင်တစ်ခုစီသီးခြားခွဲပြီး MDမှတစ်ဆင့်လမင်းစိုးနှင့်ချစ်မင်းစိုးတို့ ဆီသို့တင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစာတွေကို ချစ်မင်းစိုးတို့ မောင်နှမက ဖတ်ပြီးသူ့ Section အလိုက် ပြန်ခွဲဝေပေးတော့မှ လုပ်ငန်းက စကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုသက်ဝင်းကတော့ နယ်ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာများ၊ Bank Account များ၊ ချက်လက်မှတ်များကို သီးသန့်ကိုင်သည်။

“ကိုညိုမောင့်ကို ကျွန်တော်ပေးချင်တဲ့ တာဝန်က ဝါဝါဦးနှင့် တွဲဖျာ၊ ဘယ်လိုစာကို ဘယ် Section ကိုတင်ရတယ်၊ ဘယ်လိုခွဲရတယ်၊ Record ဘယ်လိုသွင်းရမယ်၊ ဝင်စာနံပါတ် ဘယ်နေရာမှ ရေးရမယ်ဆိုတာတွေကို ဝါဝါဦးက ပြပေးလိမ့်မယ်၊ ခက်ခက်ခဲခဲမရှိပါဘူးဗျာ၊ Section ခွဲတာက တစ်ပတ်ဆို မှတ်မိတာပါပဲ၊ အရေးကြီးတာက နံပါတ်တွေကို မမှားဖို့အဓိကဘဲဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်”

ညိုမောင်တကယ်ပင်ကြိုးစားပါသည်။ ခက်တာက ဝါဝါဦးရော သူဇာနှင့်ရီရီထွေးတို့ကပါ ညိုမောင့်ကို “ဦး” ဟုခေါ်ကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူ့ထက်ငယ်သည်ဆိုတာကိုတော့ ညိုမောင်သိပါသည်။ သို့သော် ဦးဟု ခေါ်တာတော့ လွန်သည်ဟု ထင်သည်။

ဝါဝါဦးဆိုသည့် ကောင်မလေးကလေးက ဝဝကစ်ကစ်ကလေး ခင်ချင်စရာကောင်းသည်။ ရယ်လိုက်ရင် ပါးချိုင့်ကလေးကလည်း ပါသေး၏။ သူ့နှမသာဆိုလျှင် ညိုမောင်သည် ဝါဝါဦးကို ပါးဆွဲလိမ်ပြီး စစနေမိမှာသေချာသည်။

ဆယ့်တစ်နာရီထိုးလောက်မှာ ဝင်စာတွေကျဲသွားသည်။

“ကဲ...ဦး ခဏနားလို့ရပြီ၊ ညနေ ၃ နာရီလောက်မှ ပြန်အလုပ်ရှုပ်မှာ”

“နင်တို့ထက် ငါက အသက်ကြီးတာတော့ သိပါတယ်ဟာ၊ ဒါပေမယ့် ဦးလို့ခေါ်ရုံလောက်တော့ မဟုတ်သေးဘူးနဲ့တူတယ်”

“အာ... ဘာဖြစ်လို့ မတူရမှာလဲ တူတာပေါ့၊ ဝါဝါတို့က ခုမှ ၁၀တန်း အောင်တာ၊ နေပါဦး ဦးတို့ကို ဘွဲ့ရခေါ်တာ ဦးကဘာဖြစ်လို့ ဒီ Reception ကိုရောက်လာရတာလဲ”

“အင်းလေ ကျန်တဲ့လူတွေကျတော့ ရေးရာတွေကိုင်ရတယ်”

“ယောကျ်ားလေးနှစ်ယောက်မှာတစ်ယောက်ကို ဒု-ခွဲမှူးလား ဖြစ်သွားတယ်၊ ဦးကျမှဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုကျရတာလဲ”

“ဟဲ့...ကောင်မလေးတွေ...”

ဝါဝါတို့သုံးယောက် ဇက်ကလေးတွေပုပြီး လျှာကလေးတွေ တစ်လစ်ဖြစ်ကုန်ကြ၏။
ကိုသက်ဝင်းသည် ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သော ကိစ္စများကို စပ်စုတာ မကြိုက်ပါ။

“ရပါတယ် ကိုသက်ဝင်းရဲ့၊ သူတို့က ရိုးရိုးမေးတာပဲဟာ၊ ကျွန်တော်က ဒီအလုပ်ကလွဲရင် ဘယ်အလုပ်ကိုမှ မလုပ်ဖူးဘူးလေ၊ ဒီနေရာက အောက်ခြေအကျဆုံးနေရာလို့ ဟို... အဲဒီလေ...”

ညိုမောင်က လမင်းရှိရာအခန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း လမင်းစိုးကို ဘယ်လိုနာမ၊ ဝိဂြိုဟ်ပြုရမယ် မှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

“အို... လက်ညှိုးကြီးမထိုးနဲ့လေ ၊ အဲဒီမမကို GM လို့ခေါ်ရင် ရတယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ သူက ပြောပြီးတော့မှ ခန့်တာပါ၊ ကျွန်တော်က လည်း အခြေခံအဆင့်ကစပြီး သင်တာ အကောင်းဆုံးဆိုတော့ ကျေနပ်ပါတယ်”

“ဦးက ဘာနဲ့ဘွဲ့ရတာလဲဟင်”

“အိကိုနဲ့”

“ဟင်... ဒါဆို ရေးရာတစ်ခုတော့ ကောင်းကောင်းထားလို့ရတာပဲဟာ၊ တလောက ရိုးရိုးဘွဲ့ရတာတွေကိုတောင်မှပဲ ရေးရာတွေမှာ တွဲဖက်တွေခန့်တဲ့ဟာ အခု Reception မှာများ လာတဲ့ရတယ်လို့”

“နောက်ကျတော့လည်း မ GM က ခန့်မှားပေါ့ဟာ”

ညိုမောင့်စကားဆုံးတော့ ဝါဝါဦးတို့သုံးယောက် လမင်းရှိသည့် အခန်းဘက်ကိုကြည့်၍ ရယ်လိုက်ကြသည်။ ဝါဝါတို့ရယ်တာက ညိုမောင်၏ ‘မ GM’ ဆိုသော် အခေါ်ကိုသဘောကျသောကြောင့် လမင်းအခန်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း ရယ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“GM ဆိုရပါပြီ ဦးရဲ့”

“လူကြီးဆိုတော့ လေးစားရမယ်လေဟာ”

ညိုမောင့် စကားဆုံးတော့ ကောင်မကလေးတွေက ရယ်ပြီး သူရှိရာအခန်းဘက်ကို လှည့်လှည့်ကြည့်ကြကြောင်းကို အခန်းထဲက လမင်းတွေ့နေရသည်။ ဧကန္တ ဒီကောင် သူ့ကားကို တွန်းပေးခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းကို ဖောက်သည်ချနေတာပဲဖြစ်ရမည်။

တွေးပြီးသည်နှင့် တွေးပြီးသော အတွေးကို ယုံကြည်သော ယုံကြည်မှုနှင့် ထိုယုံကြည်မှုမှ လာသော ဒေါသကို လမင်းတဆက်တည်းလက်ခံလိုက်သည်။ ဒီနေ့မှ အလုပ်ဝင်တဲ့သူက ဒီကလေးမတွေနဲ့ ဟီးဟီးဟားဟား ဖြစ်စရာဆိုလို့ သူ့အကြောင်းကို ပြောတာတစ်ခုပဲဖြစ်ရမည်။ သူ့အကြောင်းဆိုလျှင်လည်း ‘ကား’ ကိစ္စသာဖြစ်ရမည်။

လမင်းစိုးသည် သူ့ကိုယ်သူ တော်တော်ဒေါသဖြစ်၍သွားသည်။ ကိုကို့ကို အတိုက်အခံပြောပြီး ဒီဇာတိကို မခန့်ဘဲထားလျှင်ရလျက်သားနှင့် ဥက္ကာကျော်နှင့် အလဲအလှယ်သဘောမျိုးလုပ်၍ ထည့်ခဲ့မိသည်။ အခု ဒီကောင်က သူ့အရှက်ကို ခွဲနေပြီ။ ဒီကောင်မလေးတွေသိသွားလျှင် သူကားပျက်သည်ကို တစ်ရုံးလုံး သိကြလိမ့်မည်။ ဒါဆိုလျှင် အင်တာဗျူးမေးသည့်နေ့က အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးက ငေးခဲ့ရသော သူမသည် လမ်းမှာ ကားပျက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် အင်တာဗျူး အချိန်ကို ရွေ့ခြင်းဖြစ်သည်ဆိုတာတွေပါ မီးခိုးကြွက်လျှောက်ပေါ်ကုန် တော့မည်။

လမင်းဒေါသနှင့်လှမ်းကြည့်တော့ အလုပ်အားစပြုနေပြီဖြစ်သော Reception မှာ ညိုမောင်ပြောနေသော စကားကို ကောင်မကလေးသုံးယောက်က စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေကြ တာကို မီးခိုးရောင်မှန်ထဲမှ လှမ်းတွေ့နေရသည်။ လက်က လူခေါ်ခေါင်းလောင်းဆီရောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ငယ်ရွယ်သူတို့ ဒေါသသည် ဆင်ဆိုးတစ်ကောင်လို အင်အားကြီးပြီး မြွေဆိုးတစ်ကောင်လို အဆိပ်ပြင်းသည်။ လမင်းစိုး၏ အတွင်းရေးမှူးမကလေး သစ်သစ်ဝင်လာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... မမ”

“Reception က ဒီနေ့မှ အလုပ်ဆင်းတဲ့သူကို အခန်းထဲလွှတ်လိုက်၊ ပြီးတော့ ရုံးတက်ရုံးဆင်း လက်မှတ် စာအုပ်ယူလာခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့...မမ”

ကောင်မကလေးထွက်သွားတော့ လမင်းစိုး စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ ထို့ကြောင့် ရေထသောက်သည်။ သူလုပ်မည့် ကိစ္စသည် သိပ်သဘာဝမကျမှန်းတော့ သူသိပါသည်။ ဒါပေမယ့် လမင်းစိုးသည် ထွက်ပြီးသားဆင်စွယ်ကို ပြန်သိမ်းလေ့မရှိ။ လမင်းစိုး ရေညှိရောင်ကတ္တီပါလိုက်ကာ တွေ့ကိုချလိုက်သည်။

ညှိမောင် အခန်းထဲဝင်လာပြီး အခန်းတံခါးဝကျော်ကျော်မှာပင် ရပ်၍နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် သစ်သစ်က စာအုပ်ကိုချပေးပြီး လမင်းစိုးက လက်ခါလိုက်သဖြင့် ဘာမှမပြောဘဲ ပြန်ထွက်သွား၏။

“ထိုင်ပါ”

ညှိမောင် ဝင်ထိုင်သည်။ ဘာမှန်းမသိသေးသဖြင့် မျက်နှာ ဘယ်လိုထားရမှန်းမသိဖြစ်နေတာကို လမင်းစိုး ကောင်းကောင်းသိသည်။

“မင်း အလုပ်ပြီးသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မနက်ခင်း ဝင်စာတွေကို Section အလိုက်ခွဲပြီးပါပြီ”

လမင်းစိုးက ခေါင်းကို သုံးလေးချက်ညိတ်ရင်း မဲ့သည်။

“မင်း ဟိုကောင်မလေးတွေနဲ့ ဘာတွေပြောပြီး ရယ်နေတာလဲ”

“ဗျာ...”

ထင်မှတ်မထားသော မေးခွန်းဖြစ်သဖြင့် ဘာဖြေရမှန်း မသိဘဲ ကြောင်အမ်းသွားသည်ကို အတိုင်းသား လမင်းစိုး မြင်နေရသည်။

“မင်း... ငါ့အကြောင်းကို ပြောပြပြီး ရယ်နေတာမဟုတ်လား”

“ဗျာ..”

ဒီ‘ဗျာ’ ကတော့ မျက်နှာပါပျက်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့လောက်အောင် ဖြစ်သွားတာ သေချာသည်။ ဒါဆိုလျှင် သူ့အကြောင်းကို ပြောနေကြတာ သေချာပြီဟု လမင်းစိုး ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ခုနက မဝီမပြင် ရှိနေသော ဒေါသသည် စစ်စစ်မှန်မှန် ဒေါသထွက်ခွင့်ရသွားပြီ ဖြစ်သည်။

“မင်း... ငါ့အကြောင်း ဘာတွေပြောတာလဲ ပြောစမ်း”

“.....”

ညိုမောင် မဖြေနိုင်ပါ။ သူက ‘မ GM’ လို့ခေါ်တာကို ဝါဝါဦးတို့ ရယ်တာတော့ တကယ်ပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ‘မ GM’ လို့ပြောတာကို သွားပြောလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။

“မင်း မဖြေနိုင်တော့ဘူးမဟုတ်လား၊ ငါသိတယ်၊ မင်းငါ့အကြောင်းပြောပြီး ငါ့ကိုဝိုင်းရယ်နေကြတာဆိုတာ ငါသိတယ်၊ မင်းမှာ အပြစ်ရှိသလား မရှိဘူးလား”

“ရှိပါတယ်”

ညိုမောင် တိုးတိုးကလေးဆိုသည်။

“ခုနက ရယ်ရယ်မောမောအသံနဲ့ပြောသလို ပြောပါကွ၊ ဒီမှာ မှတ်ထား၊ မင်းလို ကောင်က ငါ့အကြောင်းပြောပြီး ဘယ်တော့မှ လှောင်စရာမလိုဘူး သိရဲ့လား”

“.....”

“ကောင်ပြီး မင်းရှေ့ က စာအုပ်က ရုံးဆင်းရုံးတက် လက်မှတ်ထိုးရတဲ့စာအုပ် အဲဒီစာအုပ်ထဲက နာမည်တွေ၊ ရာထူးတွေကို အစဉ်လိုက် သူ့အတိုင်း သုံးလစာ ကူရေး၊ ပြီးရင်း Section (8) ကို သွားပို့၊ အဲဒါ မင်းကို ငါပေးတဲ့အပြစ်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့....”

“သွားတော့”

ညိုမောင်သည် စာအုပ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကောက်ယူပြီးခေါင်းကိုငုံ၍ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ လမင်း လယ်သာ ဆိုဖာကုလားထိုင်နောက်မှိုကို အားရပါးရ မှီချရင်း ခန္ဓာကိုယ်ကို

ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင်ရှိသော သူ့စိတ်သည် အနိုင်ရလိုက်သည့်တိုင် ဘာကိုအလိုမကျဖြစ်နေတာလဲ ဆိုတာ မသိနိုင်ပါ။ အရင်တုန်းက သူဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကို ပညာပြန်ပေးလိုက်ရလျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုပိုရှိလာပြီး အားရသွားလေ့ရှိသည်။ အခုဒီလိုမဖြစ်။ မခံစားရဘဲဖြစ်လို့လဲကွယ်။

“ဟင်... ဦးကိုခေါ်ပြီး ဘာကြီးပေးလိုက်တာလဲ”

“ရုံးဆင်း ရုံးတက် လက်မှတ်စာအုပ်၊ ဒီထဲက နာမည်တွေကို သုံးလစာကူးရမယ်တဲ့ ဝါဝါရ”

“ဟင်... ဘာဆိုလို့လဲ၊ သူဇာတို့က Reception ကလေ၊ အဲဒါတွေ လုပ်စရာမှမလိုတာ”

“နင်တို့ မပါပါဘူးဟာ၊ ဒါငါတစ်ယောက်တည်း လုပ်ရမှာပါ”

မကျေမနပ်နှင့် ဝင်ပြောသော သူတို့ကို ညိုမောင် လေအေးအေးဖြင့်သာ တုံ့ပြန်သည်။ ညိုမောင် မရှင်းတာက သူတို့ဒီမှာ ‘မ GM’ လို့ခေါ်လိုက်တာကို အခန်းထဲမှာ ထိုင်နေသော လမင်းစိုးက ဘယ်လိုလုပ် ကြားသွားသလဲဆိုတာပဲဖြစ်သည်။

ပြောပြတော့ ရီရီထွေးတို့လည်း အံ့သြကုန်ကြသည်။

“ဒါဆို ရီတို့ပြောတာကို မမက ဘယ်နှယ်လုပ်သိရတာလဲ၊ ရီတို့ပြောနေတုန်းက အနားမှာ ဘယ်သူမှလည်း မရှိပါဘူး”

“ဟဲ့... နိုင်ငံခြားကားတွေထဲကလို လျှို့ဝှက်အသံဖမ်းစက်တွေ ဘာတွေများ တပ်ထားလား မသိဘူး သူဇာ”

ဝါဝါက အလန့်တကြားဆိုသည်။

“အဲဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူး၊ အပြောအဆိုတွေ ဆင်ခြင်ကြပေါ့ကွာ”

ညိုမောင်ကတော့ ဘာမှပြောမနေတော့ပါ။ လမင်းစိုး၏ စူးရဲသောအကြည့်သည်သူ့နှလုံးသားထဲသို့ တိုက်ရိုက်ရောက်သည်ဟု ခံစားရသည်။ ပြီးတော့ ညိုမောင်က လမင်းစိုးကို ခမ်းနားသော အခန်းကြီးထဲမှာတစ်ယောက်တည်း အကျဉ်းကျနေသူဟု ထင်သည်။ လမင်းစိုးသည် ဘယ်အချိန်မှာ ရုံးထဲရောက်နေတက်သလဲတော့ မသိ။ ညိုမောင်ရှေ့က ဖြတ်ပြီး ရုံးထဲသို့ ဝင်တာကို ညိုမောင် တစ်ခါမှမတွေ့ဘူးပါ။

ညိုမောင် ဒါတွေကို စဉ်းစားမနေတော့။ သူ့ကိုလုပ်ခိုင်းထားသည့် နာမည်တွေကိုပဲ
စိတ်ရှည်လက်ရှည် နှင့် ကူးနေလိုက်သည်။ ညိုမောင်က ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဖြစ်သည့်အတွက်
ညိုမောင်လက်ရေးသည် ပေစာတွင်ရေးသည့် လက်ရေးလို ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်နှင့်ညီညာ လှပသည်။

ကျောင်းမှာဆိုလျှင်ဆရာတော်ကြီးက ဆေးကျမ်း၊ အဂ္ဂိရတ်ကျမ်းနှင့် ဆရာတော်ကြီး သဘောကျသော
ဒီပနီကျမ်းများကို ခိုင်ခံ့ကူးရသည်က ညိုမောင်ပင်ဖြစ်သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဝမ်းလျားမှောက်လျက်
ညိုမောင်စာကူးရသည်။ ညိုမောင်ကူးပြီးသွားသော ပေစာရွက်များကို ဆရာတော်ကြီးက
တစ်ချပ်ချင်းအနားမှ ကောက်ယူဖတ်ရင်း ပါဠိ၊ ပါတ်သား အမှားအယွင်းကို စစ်လေ့ရှိသည်။

အခု ညိုမောင် စာကူးရတာတွေက နာမည်တွေဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ Air-con အခန်းထဲက
နောက်မှီပါသော လယ်သာ ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်မှာဆိုတော့ ညိုမောင်အတွက်တော့
သက်တောင့်သက်သာ ရှိလှလွန်းသည်။

ဘဏ်က ပြန်လာသည့် ကိုသက်ဝင်းက လက်မှတ်စာအုပ်ကို ကူးရေးနေသော ညိုမောင်ကိုတွေ့တော့
မေးသည်။ ညိုမောင်က ပြောပြတော့ ကိုသက်ဝင်းမျက်နှာက တစ်ချက်တင်းမာသွားသည်။

“ငါ့ section ကလူကို တခြား section ကအလုပ်တွေ ခိုင်းတာ ငါမကြိုက်ဘူး၊ မင်းတို့
အလုပ်ပြီးလို့ ရယ်ရယ်မောမောနေတာဘာမှအပြစ်မရှိဘူး၊ ကောင်းပြီ၊ ဒီကိစ္စကိုတော့
ငါပြောရလိမ့်မယ်”

“ဆရာ...”

ညိုမောင် လှမ်းခေါ်သော်လည်း မရတော့။ ကိုသက်ဝင်းက အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာပင် လမင်းစိုး၏
အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီဖြစ်သည်။

“ဆရာက မဟုတ်ရင်ခံတဲ့သူမဟုတ်ဘူး၊ မမလမင်းစိုးကလည်း မာနခဲ၊ ဒုက္ခပါပဲဟယ်”

သူဇာတို့အုပ်စု ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့အောင် ဖြစ်နေကြသည်။ တကယ်လို့ ဆရာနဲ့လမင်းစိုးတို့
ပြဿနာတက်ကြပြီဆိုလဆင် သူတို့ကြားထဲက မြေဇာပင်ဖြစ်တော့မည်။ ဝါဝါဦးက
ထွက်စာနံပါတ်တွေကို ထွက်စာတွေ ရောက်မလာသေးဘဲကောက်ရေးသည်။

ရီရီထွေးက ဖုန်းတစ်ကောဝင်လာသဖြင့် အဆင်ပြေသွား၏။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိသော သူဇာက
ဖိုင်တွေကို ကောက်စီနေသည်။

ဘဏ်ချက်လက်မှတ်တွေနှင့်ထုတ်ယူလာသော ငွေစာရင်းကို ကိုသက်ဝင်းက လမင်းစိုးထံအပ်သည်။ လမင်းစိုး စစ်ဆေးကြည့်တော့ တစ်စုံတစ်ရာအမှားအယွင်းမရှိ။ ကိုသက်ဝင်းသည် ကုမ္ပဏီတစ်ခုအတွက် ဘက်ပေါင်းစုံမှာ ကျွမ်းကျင်သော တန်ဖိုးရှိသည့် ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကိုသက်ဝင်း မာနကြီးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကိုသက်ဝင်းသည် အခုလို နေရာမျိုးမှာ ရောက်နေခြင်းဖြစ်၏။

“လမင်းစိုးကို တစ်ခုပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောပါ ကိုသက်ဝင်း”

“ကျွန်တော့်လက်အောက်က ဝန်ထမ်းကို တခြား section တွေက ကိစ္စတွေကို ခိုင်းစရာမလိုဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်”

လမင်းစိုး ပြုံးနေလိုက်သည်။ ကိုသက်ဝင်းသည် အဲဒီလို လူစားမျိုးဖြစ်ပါသည်။ လမင်းစိုးကို ရှေ့ကဘာ ဝိဂြိုဟ်မှမပါဘဲ နာမည်အရင်းအတိုင်းခေါ်သူဆို၍ ဒီကုမ္ပဏီမှာ ကိုသက်ဝင်းတစ်ယောက်သာ ရှိပါသည်။

“ကျွန်မက သူ့ကိုအပြစ်ပေးထားတာပါ ကိုသက်ဝင်း”

“သူက ဘာမှားလို့လဲ”

“လူမှုရေးကိစ္စတစ်ခုပါ။ အဲဒီကိစ္စကို ထားလိုက်ပါတော့၊ လမင်း သူ့ကို အပြစ်ပေးပြီး ခိုင်းတဲ့ကိစ္စက ဒီက ဝန်ထမ်းတွေရဲ့နာမည်တွေနဲ့ သူ့ကိုရင်းနှီးစေချင်တာလည်း ပါတယ်ဆိုပါတော့”

လမင်းစိုးသည် ကြိုတင်စဉ်းစားထားတာ မဟုတ်ရပါပဲ။ ကိုသက်ဝင်းနှင့် စကားပြောနေရင်းမှ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေရဲ့ နာမည်နဲ့ရင်းနှီးစေချင်သည်ဆိုတာကြီးက ထွက်လာတာဖြစ်သည်။

“အဲဒါဆိုရင် လက်မှတ်ပါ သူ့ဆီမှာထိုးခိုင်းလိုက်ပါလား”

ကိုသက်ဝင်းမျက်နှာကိုကြည့်တော့ သူ့စီစဉ်မှုကို သဘောကျပြီး အကြံသစ်ပေးတာလား၊ ရွဲ့ပြောတာလားဆိုတာကို လမင်းစိုး ဝေခွဲ၍မရ။ ဒီတော့ အလွတ်ရှောင်တာ ပိုကောင်းမည်။

“ကိုသက်ဝင်းက သဘောကျတယ်ဆိုရင် ကျွန်မ သဘောတူပါတယ်”

ကိုသက်ဝင်းက ဘာမှမပြောဘဲထသွားသည်။ သူ ကိုသက်ဝင်းကို ကားပျက်တဲ့ကိစ္စအကြောင်းကို

ညိုမောင်က ပြောပြပြီး၊ သူ့ကိုလောင်နေတာဆိုတာကို မပြောခဲ့ပါ။ အဲဒီမပြောရခြင်းက ညိုမောင်ကိုပေးတဲ့အပြစ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးဆိုတာကို သူ့ကိုယ်တိုင်သိနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

အို... ဒီကိစ္စတွေ မေ့ထားတာပဲကောင်းပါတယ်ဟု စဉ်းစားရင်း ယမင်းမ ဖုန်းနံပါတ်ကို လှမ်းဆက်လိုက်သည်။ ယမင်းမနဲ့ ရေသွားကူးရင် ကောင်းမလား။

ထမင်းချိုင့်ထည့်ပြီး ပျော်ရွှင်ကြည်လင်စွာဖြင့်ထွက်သွားသော ညိုမောင်ကို ငေးကြည့်ရင်း သော်သော်သက်ပြင်းကိုချမိသည်။ သူလည်း ကိုညိုလို စတီးလ်ထမင်းချိုင့်ကလေးနှင့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ လုပ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်ပါပြီ။

မိသားစုတာဝန်ကို ဒီဆိုင်ကလေးနှင့်ခုခံရတာ ပင်ပန်းလွန်းအားကြီးသည်။ ထမင်းဆိုင်၏အမြတ်က မိသားစုလေးယောက် စားသောက်ရုံ ခြိုးခြံသုံးစွဲရုံလောက်သာရှိပါသည်။ လတစ်လတွင် ပုံမှန်စားဝတ်နေရေးထက် ငွေအပိုကုန်စရာရှိသည့်လဆိုလျှင် အရင်းထဲကို ထိုငွေသည် သွားစိုက်ဝင်လေသည်။ အငယ်ဆုံးမောင်လေးက ကိုးတန်းဆိုတော့ လူငယ်ပီပီ အိမ်ကိစ္စကို ထည့်မတွက်။ သရီးကွာတားဘောင်းဘီလိုချင်သည်။ အော်တာရှပ်အကျီဝတ်ချင်သည်။ ဆံပင်ထောင်ဖို့ ဂျယ်လီခေါင်းလိမ်းဆီ၊ scholl ဖိနပ်၊ လေးဖြူစတိတ်ရှိုးလက်မှတ်နှင့် Mp3 , Mp4 ကိုနားထောင်ချင်သည်။

သူ ပူဆာသမျှ အကုန်မရနိုင်သောအခါ မောင်လေးသည် ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်လေးတွေနှင့် တွဲသည်။ သရီးကွာတား၊ ခေါင်းထောင်ဖို့ ဂျယ်လီ၊ အော်တာရှပ်စတာတွေကို သူငယ်ချင်းတွေ ဆီက ငှားဝတ်သည်။ Live-show တွေကို သူငယ်ချင်းများ၏ စေတနာနှင့်ကပ် ကြည့်ရသည်။ ဒီတော့ မောင်လေးသည် အိမ်မှာမကပ်တော့။ လမ်းထိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပင် နေ့ညထိုင်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေခိုင်းသမျှ လိုက်လုပ်ပေးနေရပြီ။ လူငယ်ဆိုတော့ စိတ်ကလည်းလေနေပြီ။ ဘီယာတွေဘာတွေ တစ်ခါတလေ သောက်လာတက်၏။

ဖေဖေပန်းတိမ်အလုပ်ကလည်း လုပ်သည်ဆိုရုံမျှသာ ရှိတော့သည်။ ဖေဖေသည် နှစ်ရှည်ထိုင်ခဲ့ရသဖြင့် ခါးကမကောင်းတော့။ မျက်လုံးက မှုန်နေပြီ။ မိုးမြတ်ဝင်းမှာ ဖေဖေ၏ တပည့်အရင်းဖြစ်သည်။ အန်တီနွယ်တို့ အဆောင်ကိုလည်း ဖေဖေကပဲ ငှားပေးခြင်းဖြစ်၏။ ဖေဖေသည် တစ်လလုံးနေမှ ဆွဲကြိုးရှစ်ကုံး ၊ ကိုးကုံးလောက်သာ လုပ်နိုင်တော့သည်။

ဒီကိစ္စတွေကို မော်မော်နှင့်သာ တိုင်ပင်ရသည်။ မော်မော်ကလည်း သိလျက်နှင့် ဘာမှမကြံတက်။ မေမေသာ မာနမကြီးခဲ့ဘူးဆိုရင် မော်မော်တို့ ဒီလိုနေရာမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုသော စကားကသာ မော်မော်၏ နောက်ဆုံးနာကြည်းချက်စကားဖြစ်လေသည်။

မေမေဘက်က မိဘတွေက ချမ်းသာကြပါသည်။

သို့သော် မေမေသည် သူတို့သဘောမတူသော ဖေဖေနောက်ကို သတ္တရှိရှိဖြင့်လိုက်ခဲ့သည်။
ထို့ကြောင့် မေမေမိဘများက မေမေ့ကို အမွေဖြစ်ကြော်ငြာခဲ့သည်။ မေမေခိုးရာလိုက်စဉ်က
ပါခဲ့သော လက်ဝတ်လက်စားများသည်သာ မေမေ့အတွက် အမွေဖြစ်ခဲ့သည်။
မေမေတို့အချစ်ဇာတ်လမ်းသည် မြင်နေကြုံနေကျ အချစ်ဇာတ်လမ်းပင်ဖြစ်သော်လည်း
ထိုဇာတ်လမ်းစစ်ဖြစ်ခြင်းမှာတော့ မေမေ၏ အချစ်နှင့်စွန့်လွှတ်ရခြင်းသည်လည်းကောင်း၊
မာနနှင့်အချစ်အတွက် သစ္စာတရားသည် လည်းကောင်း၊ မေမေ့အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် လူအနည်းအကျဉ်း
အတွက် ပြောစမတ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်။ မေမေနှင့် ဖေဖေကို တွေ့ရလျှင်လူတွေက
ဝိုင်းကြည့်ကြပြီးချီးမွမ်းကြသည်။ အားကျကြသည်။

ရက်လကြာရှည်သောအခါ မေမေ့တို့ဇာတ်လမ်းသည် သာမန်အဖြစ်အပျက်တစ်ခုဖြစ်သွားသည်။
ဆီဈေးတက်တာလောက်မျှပင် လူတွေစိတ်မဝင်စားချင်ကြတော့။ မေမေ သူ့ဘဝနှင့်
ရင်းပြီးစွန့်စားခဲ့ရသော အချစ်သည် ပြောစရာသိပ်မလိုတော့သော သာမန်အချစ်ဇာတ်လမ်း
တစ်ပုဒ်ဖြစ်သွားသည်။ ကြည့်ပြီးသားရုပ်ရှင်တစ်ခုလိုဖြစ်သွားသည်။ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မရှိတော့။

သို့သော် မေမေကတော့ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မေမေ့ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက်နစ်မြုပ်ခဲ့သည်။ မေမေ့မိခင်
အရင်းဆုံးသည်။ မေမေက သတင်းစာထဲမှာဖတ်ရသည်။ ဖိတ်စာရောက်မလာ။ အကြောင်းကြားသူ
မရှိ။ သတင်းစာထဲက မောင်နှမတွေသတင်းမှာလည်း မေမေ့နာမည်က မပါ။ ထို့ကြောင့် မေမေသည်
သူ့မိခင်၏ အသုဘကို လုံးဝမသွားခဲ့။ တစ်နှစ်ကျော်ကြာသည့်အခါ မေမေ၏ ဖခင်ဆုံးသွားခဲ့သည်။
အသုဘကြော်ငြာက အရင်အတိုင်းပင်။ မေမေ့နာမည်မပါ။ ဒီတော့ ထုံးစံအတိုင်း မေမေကလည်း
မသွား။ မေမေ့အခန်းထဲက ညဘက်ဆိုလျှင် ကြိတ်ငိုသံကို သမီးအကြီးဆုံးဖြစ်သူ သော်သော်
လေးငါးခြောက်ရက်ဆိုသလို ဆက်တိုက်ကြားခဲ့ရသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိ။ သော်သော်လည်း
မေမေ့ငိုသလို လိုက်ပြီး ကြိတ်ငိုခဲ့ရသည်။

တစ်လလောက်ကြာတော့ မေမေ့၏ အောက်မှ မောင်အရင်းဖြစ်သူ ဦးဇေယျာရောက်လာပြီး
ဖေဖေနှင့်ရယ်ရယ်မောမောနှုတ်ဆက်စကားတွေပြောပြီး မေမေနှင့်တွေ့လိုကြောင်းပြောသည်။ ပြီးတော့
မေမေနေသည့် လမ်းက ကျဉ်းလွန်းသဖြင့် သူ့ကားကို လမ်းထိပ်မှာရပ်ထားခဲ့ရတာ
စိတ်မချကြောင်းကို ပြောသည်။

ထိုအချိန်တွင် မေမေ အခန်းထဲမှာ ထွက်လာသည်။

မေမေ့နှုတ်ခမ်းက ပြုံးနေသည်။

သို့သော်... ထိုအပြုံးသည် ဘယ်လောက်ခက်ထန်မာကြောသော အပြုံးလည်းဆိုတာကို သော်သော်
ယနေ့အထိ မှတ်မိ နေသေးသည်။

မေမေသည် ခေါင်းရင်းခန်းတွင်ထိုအပြုံးကို နှုတ်ခမ်းမှမချဘဲ ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ သူ့မောင်ဘက်ကို
ငဲ့ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းမှ အပြုံးကိုဖြုတ်ပစ်လိုက်ပြီး စူးရှနက်မှောင်သော အကြည့်ဖြင့်
ကြည့်ရင်းမေးသည်။

“ဇေယျာ... ဘာကိစ္စလဲ”

မေမေ၏ အသံသည် မာထန်လည်းမနေ၊ ယဉ်ကျေးပျူငှာခြင်းလည်းမရှိ၊ ခံစားချက်ကင်းမဲ့ပြီး
အေးစက်သော အသံဟု ပြောလျှင်တော့ ရနိုင်မည်ထင်သည်။

အဝတ်အစားခုံခုံညားညား လက်စွပ်ဆွဲကြိုး နာရီ ဟမ်းဖုန်း တကားကားနှင့် သော်သော်တို့
အခုမှတွေ့ဖူးသော သော်သော်တို့ဦးလေးဆိုသူသည် မေမေ့စကားသံအောက်တွင် မျက်နှာကို
အောက်သို့ချသွားလေသည်။

“ဖေဖေလည်း ဆုံးသွားပြီ မမ”

“သတင်းစာထဲမှာ ငါဖတ်ရသားပဲ၊ လိုရင်းကိုပြော ဇေယျာ”

“မမအတွက်... ငွေ... ငွေလာပို့တာပါ”

“ငွေ...ဘာအတွက်လဲ”

“အမွေတော့ ခွဲသွားပြီးပြီ မမ၊ မမတွက် မပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မောင်လေးရတဲ့အထဲကနေ မမကို
လာပေးတာပါ”

မေမေသည် မေးကို အနည်းငယ်မော့ပြီး အပြုံးနှင့်ရယ်လေသည်။ မေမေသည်
ပြုံးရင်းရယ်တက်သည်ကို သော်သော်အမြဲအံ့သြနေခဲ့မိသည်။ မေမေ့ကို မေးကြည့်တော့ မေမေက

“ငါ ခြေမွေးမီးမလောင် လက်မွေးမီးမလောင်နဲ့ အချွေအရံများများနဲ့
ခမ်းခမ်းနားနားနေခဲ့ရဖူးတယ်ဆိုတဲ့ အမွေဆိုလို့ အဲဒီလို ရယ်တက်တာတစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ်
သမီး” ဟု ပြောခဲ့ဖူးတာ မှတ်မိသည်။ အခု မေမေသည် ဒီလိုမျိုးရယ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

“မင်းက ဘာကိစ္စနဲ့ တစ်ယောက်လည်း လာပေးရတာလဲ ဇေယျာ”

“မမ ဒီလိုနေနေရတာကို”

“ဟေ့ တော်စမ်း ဇေယျာ၊ ငါ ဒီလိုနေနေရတာကို ဘယ်တုန်းကမှ ဆင်းရဲတယ်လို့ ငါမထင်ခဲ့ဖူးဘူး၊ ငါချစ်တဲ့ငါ့ယောက်ျား၊ ငါချစ်တဲ့ ငါ့သားသမီးတွေနဲ့နေရတာ ပျော်စရာကောင်းပါတယ်”

“မမပြောတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ အခု ကျွန်တော်ပေးတဲ့ ငွေကလည်း မမကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ပါ”

“ဘယ်လောက်လဲ”

“သိန်းငါးဆယ်”

သော်သော်တို့မောင်နှမတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်လုံးပြူးပြီးကြည့်လိုက်မိကြသည်။
ထိုငွေကြေးသည် သော်သော်တို့ဘဝကိုကောင်းစွာပြောင်းလဲစေနိုင်သော ငွေကြေးပမာဏ တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ သော်သော်တို့၏ ပေနစ်ဆယ်ခြောက်ဆယ် နှစ်ထပ်အိမ်ကလေးကို ရောင်းမည်ဆိုလျှင်တောင်မှအများဆုံး ဆယ့်ငါးသိန်းလောက်သာ ရနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

မေမေသည် ထုံးစံအတိုင်း မေးကို အနည်းငယ်မြှောက်မော့ရင်း ရယ်လေသည်။ ပြီးတော့ မေ မေသည် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ် နေသည်။

“မောင်ဇေယျာ...မောင်ဇေယျာ... မင်းနဲ့ငါနဲ့က ငါးနှစ်ခြားတယ်၊ မင်းနဲ့ငါ့အကြားမှာ ခင်ခင်မင်းရှိတယ်၊ ဒါ သူ့အကြံတွေပါ၊ မောင်နှတွေထဲမှာ မင်းကို ငါက အချစ်ဆုံးဆိုတာ သိလို့ သူ့အစီအစဉ်နဲ့ မင်းကို ငါ့ဆီလွှတ်တာပါ၊ ဒီမယ်ဟေ့ မင်းတို့ကို ငါက ထိန်းခဲ့ရတဲ့သူပါ၊ ဒီသိန်းငါးဆယ်တိုတာ မင်းတို့လည်း မဆင်းရဲ၊ ငါလည်း မချမ်းသာတဲ့ငွေပါ၊ ငါမယူနိုင်ဘူး ဇေယျာ မင်းပြန်တော့”

မေမေသည် ဦးဇေယျာ ဆိုသော သူတို့ဦးလေးဆိုသည့် လူကြီးက ရှေ့သို့ချထားပေးသောလယ်သာ အိတ်ကို အသာအယာပင် အပြုံးနှင့် တွန်း ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“မမဒီငွေအတွက် မမ လက်မှတ်ထိုးစရာတို့ဘာတို့မလိုပါဘူး မမ၊ မမကို ကျွန်တော်က ဒီတိုင်းပေးတာပါ”

“ဖေဖေနဲ့ မေမေက ငါ့ကိုအရမ်းချစ်တယ်၊ အရမ်းတန်ဖိုးထားတယ်၊ ငါက သူတို့မထင်တဲ့လမ်းကို လျှောက်ခဲ့တယ်၊ ငါ ကိုလှနောက်ကိုလိုက်ခဲ့တာ အမေ့ကို ကန်တော့ပြီးမှလိုက်ခဲ့တာ၊ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လိုက်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ဇေယျာရဲ့၊ နင်က အဲဒီတုန်းက ဆော့ကောင်းတုန်းအရွယ် ဘာသိမှာလဲ”

“အဲဒါတွေ ကျွန်တော်မသိဘူး မမ၊ ဒီငွေကို မမလက်ခံပါ၊ ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ် မမ”

“မောင်ဇေယျာ အဖေနဲ့အမေ အမွေက ဒီခေတ်နဲ့တွက်ရင် အနည်းဆုံး တစ်ယောက်ကို သိန်းတစ်ထောင်နီးပါးတော့ ရကြမှာပေါ့၊ ဒီတော့ အဖေနဲ့အမေနဲ့က နောက်ဆုံးအကြိမ်အထိ ငါ့ကိုမပေးဖို့ ပြောခဲ့လို့ အသုဘကြော်ငြာတွေထဲမှာ ငါ့နာမည်မပါတာဆိုရင် ငါကလည်း ဒီငွေကို ယူစရာမလိုဘူး၊ မင်းတို့ကို စီစဉ်တဲ့ ခင်ခင်မင်းကိုပြောလိုက်၊ အဖေနဲ့အဖေက နောက်ဆုံးအကြိမ်အထိ ငါ့ကိုအမွေဖြစ်ဖို့ အမွေပေးတဲ့ထဲမှာမထည့်တာဆိုရင် ငါတစ်ပြားမှမယူဘူး၊ သူတို့က မပြောခဲ့ဘူးဆိုရင်တော့ ငါဝေစုအမှန်ကို လိုချင်တယ်၊ ငါ့ကိုနှစ်သိမ့်တဲ့ ဒီသိန်းငါးဆယ်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မယူဘူးလို့ပြောလိုက်စမ်း ဇေယျာ”

ထို့နောက်တွင် မေမေသည် သူတို့မောင်နှမတွေနဲ့ တော်တော်လေးစကားမပြောဖြစ်အောင် နေခဲ့သည်။ ထို့နောက် မေမေလေဖြတ်သည်။ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ဆိုတော့ ရှိတာလေး ထုခဲ့ပြီး ရအောင်ကုတော့ မေမေသည် နံရံကိုကိုင်ပြီး လမ်းလျှောက်နိုင်လာသည်။ အစားဝင်လာသည် စကားပီပီသသ ပြောလာနိုင်သည်။

ထိုအချိန်တွင် မေမေက သူ့ကိုခေါ်ပြီး ပြောခဲ့သည့်စကားကို သော်သော်အသည်းထဲမှာ ဒီနေ့အထိ မှတ်မိနေသည်။

“သမီးက သမီးအကြီးမို့ မေမေမှာစရာရှိတယ်၊ အခု မေမေမှာမယ့် စကားရဲ့အခြေအနေမျိုးကို သိပ်မကြာခင်အချိန်မှာ သမီးရောက်မှာပဲဆိုတာ မေမေသိတယ်”

“ဘာကို မှာမှာလဲမေမေ”

“အချစ်”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ အချစ်မှာ မေမေက တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခဲ့တယ်၊ အချစ်ကိုပဲကြည့်ခဲ့တယ်၊ ဘဝကို မကြည့်ခဲ့ဘူး၊ သမီးတို့တစ်တွေ ရလာတော့မှ မေမေ အဲဒီတုန်းက ဂုဏ်ယူခဲ့တာ မှန်တယ်လို့ထင်ခဲ့တာတွေဟာ အလကားမှန်းသိတော့တာ၊ သမီးဟာ အချစ်ကိုကြုံမှာပဲ၊ သမီးရွေးချယ်ခွင့် ရမှာပဲ၊ အဲဒီအခါကျရင် ကိုယ်ကနှစ်သက်ပြီး၊ သူက ဘဝအတွက် အဆင်ပြေနိုင်မယ့် လက်တွဲဖော်မျိုးကို ရွေးပါ”

“သမီးမှာ အခု ဘာမှမရှိပါဘူး မေမေရယ်”

“မေမေသိပါတယ်၊ တစ်ချိန်ကျရင်တော့ ရှိလာမှာပေါ့၊ မေမေတုန်းက မေမေက ရွှေမင်းသမီး ၊ ဘာမှမလုပ်တက်ဘူး၊ မင်းတို့ဖေဖေက မေမေ့ကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားပြီး၊ ဖူးဖူးမှုတ် ချစ်တက်တာကလွဲပြီး ဘာမှမတက်ဘူး၊ ထမင်းစားဖို့ ဟင်းတစ်ခွက်ပဲရှိရင် သူစားပြီးပြီးလို့ လိမ်ပြီး မေမေ့ကို ကျွေးတက်တဲ့အချစ်ဟာ အိမ်ထောင်းရေးနဲ့ထိပ်တိုက်တိုးတော့ ဆုံးရှုံးမှုတွေကြီးတာပေါ့”

“မေမေရယ် အဲဒါတွေပြောမနေပါနဲ့၊ ကံ ကံ၏ အကြောင်းတွေပါ”

“ဟဲ့.. ငသော်ရဲ့ နင်က ဘယ်လောက်သိလို့ ကံတွေဘာတွေ ပြောနေရတာလဲ၊ ငါတို့ မိန်းကလေးဆိုတာ ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်ပဲစွန့်စားခွင့်ရတာ၊ အေး... အဲဒီတစ်ကြိမ်ကို ငါက ငါ့အချစ်နဲ့လဲခဲ့တယ်၊ ချမ်းသာရတာကို ငါက ညည်းငွေနေပြီလေ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီငါ့အမှားတွေကြောင့် သမီးတို့ကျတော့ ဒဏ်ခံရတာပဲ၊ ဒီတော့ သမီးချစ်သူထားရင် မေမေ့ဘဝလေးကိုတော့ နည်းနည်းထည့်စဉ်းစား ဒါပါပဲ”

အဲဒီစကားတွေပြောပြီး တစ်လလောက်အကြာမှာ မေမေဆုံးသည်။

မေမေသည် ဆုံးခါနီးတွင် သူ့လက်ကိုကိုင်ပြီး...

“သမီး မေမေပြောတာတွေ မမေ့နဲ့၊ သမီးဘဝကိုလည်း သမီးမမေ့နဲ့” ဟု ပြောခဲ့သည်။

သော်သော်သည် သက်ပြင်းကိုချမိသည်။

အခု အရွယ်ရောက်ချိန်မှစ၍ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အလှဆုံးအချိန် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်အထိ သူ့ကိုချစ်ရေးဆိုသူတွေ ရှိခဲ့ပါသည်။ သို့သော် သူကလည်း ရင်မခုန်၊ မေမေပြောခဲ့သော ဥပဒေနှင့်လည်း မညီ။ မေမေသည် ကိုယ်က အချစ်ကို မစွန့်လွှတ်ရ၊ အချစ်သူ ကိုယ့်ဘဝနှင့် အတူပါလာရမည်ဟု သူ့ကို သွန်သင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် လိပ်ပြာကလေးတစ်ကောင်က သူ့ထမင်းဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။

လိပ်ပြာကလေးက အဝါရောင် အောက်ခံပေါ်မှာ အနက်ရောင်အဝိုင်းကလေးတွေနှင့်၊ အနီစင်းကလေးတွေလည်းပါသည်။ တော်တော်လေးလှသည့် လိပ်ပြာကလေးဟု သော်သော် ငေးရင်းကြည့်နူးသွားသည်။ ထိုလိပ်ပြာကလေးသည် ဟင်းအိုးနားကိုနားလျှင် ဆိုင်ရောင်းကောင်းမည်။ သူ့အပေါ်ကို နားလျှင် အချစ်ရေးကံကောင်းမည်။ ဒီလိုတွေးမိသွားတော့ မျက်စိထဲမှာ ညိုမောင့်ကို မြင်သည်။ အို... ဘာဆိုလို့လဲ။

ထိုလိပ်ပြာကလေးသည် အခုလို အတောင်ပံပေါ်မှာ လှပသော ဆေးစက်များမရခင်တုန်းက ပိုးတုံးလုံးဘဝနှင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ ရက်လုပ်သော ပိုးချည်မျှင်တွေကြားထဲတွင် အိပ်ပျော် နေခဲ့သည်။ ထိုအချိန်သည် လိပ်ပြာကလေးအတွက် မှောင်မိုက်ကြမ်းတမ်းသည့်ကာလများ ဖြစ်လိမ့်မည်။

အချိန်တန်တော့ အိပ်ရာမှာနိုးလာသည်။ သူ့ကိုအကျဉ်းချထားရာကို ခွဲထွက်ပြီး လှပသော အတောင်ပံများနှင့် ပန်းပွင့်တွေဆီကို ပျံသန်း၍ သွားမည်ဖြစ်သည်။

သော်သော်က သူ့ဘဝကိုလည်း လိပ်ပြာကလေးလိုပဲ သဘောထားသည်။

တစ်နေ့နေ့မှာတော့ သူသည် လှပဆန်းကျယ်သော အတောင်ပံများနှင့် သူလိုရာကို ပျံသန်းနိုင်သော လိပ်ပြာကလေးတစ်ကောင်ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမည်။

အခန်း (၉)

လမင်းစိုးသည် သူ့မိဘနှစ်ပါး ကားမှောက်ပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့စဉ်က အသက်ဆယ့်နှစ်နှစ်သာ ရှိသေးသည်။လောကကြီးအကြောင်းကိုဘာမှမသိသေး။ အမေနှင့်အဖေကို မေးလျှင် ချစ်မင်းစိုးက မုန့်သွားဝယ်တယ်၊ အရုပ်သွားဝယ်တယ်ဟုဆိုလျှင် ကျေနပ်သွားတက်သော ပီဘီကလေးငယ် တစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လမင်းစိုးကို အစ်ကိုဖြစ်သူ ချစ်မင်းစိုးက လိုသမျှ တသမျှ ရအောင်ထားခဲ့သည်။

အသိဉာဏ်ရင့်ကျက်ချိန်ရောက်၍ အမေနှင့်အဖေ ကွယ်လွန်သွားပြီဆိုတာကို သိရတော့ လမင်းစိုးသည် သိပ်မခံစားရတော့။ လမင်းစိုးတွင် စွဲသွားသောအစွဲတစ်ခုက ထိုအရာကို ထိုဆုံးရှုံးမှုကို နှစ်သိမ့်၍ပေးသည်။ ထိုအစွဲမှာ လမင်းစိုးလိုချင်တာကို ရသော အစွဲပင်ဖြစ်သည်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်မိမိမဲ့ ဖြစ်ရသော လမင်းစိုးအပေါ် မိသားစုနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်က အလိုလိုက်ခဲ့သော အကြိုက်အတိုင်းဖြစ်စေခဲ့သော စေတနာများအပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားသော လမင်းစိုး၏ မာနတရားသည် ဘယ်လောက်ကြောက်စရာကောင်းသည်ဆိုတာကို လမင်းစိုး ကိုယ်တိုင်လည်းမသိခဲ့ပါ။

ထိုနေ့က လမင်းစိုး၏ project အသစ်အတွက်ရှယ်ယာဝင်ရန် စိတ်ဝင်စားသော မိတ်ဆွေသစ် ၅ ဦးကို စတင်မိတ်ဆက်ပေးသူ အန်တီဘောဘီကတော့ လူသူရှင်းပြီး စားစရာလည်းစုံသော တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းမပေါ်ရှိ ဂျပန်စားသောက်ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်တွင် စီစဉ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။

သို့သော်... လမင်းစိုးက သူ့ကုမ္ပဏီမှာပဲတွေ့ချင်သည်။

လမင်းစိုး၏ အစ်ကို ချစ်မင်းစိုးက အိမ်ဆောင်ပစ္စည်းတွေဂျပန်ကားပစ္စည်းတွေ၊အိမ်သုတ်ဆေးတွေ ၊ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေနှင့် ဈေးကွက်မှာခိုင်မာပြီးသားဖြစ်သည်။ အခု လမင်းက ဂျပန်မိတ် အလှကုန်ပစ္စည်းတွေ၊ အကျီဖက်ရှင်၊ ဖိနပ်၊ အနွေးအင်္ကျီ ၊ ထီး စသည် မိန်းကလေး ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အတွက် တစ်ကိုယ်ရည်စာ ပြည့်စုံစေသော အဝတ်အစား ဖက်ရှင်များကို သွင်းမည်ဖြစ်သည်။

ထို့အတွက် မြန်မာနိုင်ငံမှ မော်ဒယ်တွေ၊နာမည်ကြီး မင်းသမီးမင်းသားတွေကို အသုံးပြုမည်ဖြစ်သလို ဂျပန်နိုင်ငံမှ နာမည်ကြီး မော်ဒယ်များကိုလည်း မြန်မာနိုင်ငံသို့ ဖိတ်ခေါ်၍ ပြိုင်ပွဲတွေ၊model show ပွဲတွေနှင့် သူ့ဈေးကွက်ကို မြှင့်တင်ရန်ကြိုးပမ်းမည်။

ကိုရီးယားကားတွေ ဇာတ်လမ်းတွဲတွေ တွင်ကျယ်သဖြင့် ကိုရီးယား ဖက်ရှင်တွေ မြန်မာနိုင်ငံက လူငယ်တွေရဲ့ ကိုယ်ပေါ်ရောက်လာကြသလို လမင်းစိုးကလည်း အကောင်းဆုံး ဂျပန် ဇာတ်လမ်းတွဲတွေနှင့် မြန်မာပရိတ်သတ်ကို နှစ်ခြိုက်စေပြီး သူတင်သွင်းသော ဂျပန်ပစ္စည်းတွေ မြန်မာပြည်က အမျိုးသား အမျိုးသမီးတွေနှစ်ခြိုက်စေရမည်ဟု အကြံထားသူဖြစ်သည်။

လမင်းစိုး၏ အကြံကကြီးသည်။

လမင်းစိုးသည် ဒီလိုအကြံကြီးကို ကြံတက်သူဖြစ်ပါသည်။ လမင်းစိုး၏ ထိုအကြံကြီးကြီးကို နောက်ကွယ်က အကူအညီပေးမှာက ကိုကို၏ ချစ်သူ ဂျပန်မှာနေသော မြသဇင်ဖြစ်သည်။ မြသဇင်သည် မြန်မာနိုင်ငံမွေးဖြစ်သော်လည်း ကိုးနှစ်ကတည်းက သူ့မိဖုရားနှင့်အတူ ဂျပန်ပြည်သို့ရောက်ပြီး ယခုတိုင် ဂျပန်နိုင်ငံသူစစ်စစ်ဖြစ်နေပြီဖြစ်သည်။ ကုမဏီကိစ္စနှင့် ကိုကို ဂျပန်သွားတုန်းက မိတ်ဆွေတွေဖြစ်ခဲ့ကြပြီး နောက်ဆုံးချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြပြီး၊ ကိုကိုကုမ္ပဏီကို နောက်ကွယ်မှ (ဂျပန်နိုင်ငံမှ) တိုက်ရိုက်ကူညီပေးသူမှာ ‘မြသဇင်’ ဖြစ်သည်။

အခုလည်း ကိုကိုသည် လမင်းစိုး၏ project အတွက် အကြံဉာဏ်နှင့် နောက်ကွယ်မှ အဆက်အသွယ်ရရန် မြသဇင်ထံသို့သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ Share member များကို ကုမဏီတွင်ပဲ ဆုံတွေ့စကားပြောချင်တာကတော့ လမင်းစိုးလုပ်နေကျမိမိ၏ သိက္ခာကို မိမိတည်ထောင်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ လမင်းစိုးသည် သူ၏ အလှကုန် project အတွက် ရှယ်ယာ ရာခိုင်နှုန်းကို ၂၀ ရာခိုင်နှုန်းထက်ပို၍ ထည့်ဝင်ခံမည်မဟုတ်ဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် မိမိပိုင်နေရာတွင် တွေ့ချင်ခြင်းလည်းဖြစ်ပါသည်။

ဒါကို share member များကလည်း ရိပ်မိကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့အတွက် သိက္ခာဆည်သည့်အနေဖြင့် ကြာမှစေ့စပ်ပေးသူ အန်တီဘော့ဘီအိမ်တွင် အားလုံးဆုံပြီးမှ လမင်းစိုး၏ ကုမ္ပဏီသို့ သွားကြဖို့သဘောတူခဲ့သည်။ ဒါကို အကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစားပြီးမှ လမင်းစိုး

သဘောတူခဲ့ပါသည်။ စီးပွားရေးလောကတွင် အပြောအဆို၊ အနေအထိုင်၊ အပြုအမူအားလုံးသည် တစ်ခါတစ်ရံ‘သန်း’ချီ၍ တန်တက်ကြောင်း လမင်းစိုး သိပါသည်။

အန်တီဘော့ဘီအိမ်တွင် ဆုံကြတော့ Share member ၅ ယောက် အနက်တစ်ယောက်သာ ယောက်ျားလေးပါသည်။ထိုသူကတော့ လမင်းစိုးထက်အများဆုံးကြီးလျှင် တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ် လောက်သာရှိမည်။ လူက လူချော၊ စကားပြောလျှင် ရှက်တက်သည်။ သူ့ကို စလျှင် နားရွက်ကစပြီး နီနေတက်သည်။ နာမည်ကျတော့ ရိုးရိုး‘ကိုငြိမ်းသာ’ တဲ့။

အန်တီဘော့ဘီအိမ်မှာ member ၅ ယောက်ဆုံပြီးကတည်းက လမင်းစိုးက သူ့အတွင်းရေးမှူး ကောင်မလေးကို ပြင်ဖို့ဆင်ဖို့ အားလုံးမှာထားပြီးသားဖြစ်သည်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ သူ့အတွက် အမှားအယွင်းမခံနိုင်ပါ။

“ကဲ.. အန်တီဘော့ဘီရဲ့ Breakfast ကျေးဇူး၊ကုမ္ပဏီမှာတွေ့ပြီးရင် lunch ကို ကျွန်မကျွေးပါ့မယ်၊ ဘယ်မှာများ သုံးဆောင်ချင်ပါသလဲ”

စီးပွားရေးမှာ ဒီလို ပကာသနတွေလည်း ပါရသေးသည်။

“ဒါကတော့ မောင်ငြိမ်းသာ မင်းပဲရွေးပါ၊ ဆီဒိုနားတို့၊ Treader တို့၊ Park Royal တို့ကတော့ မရွေးနဲ့နော်၊ အဲဒါတွေက မင်္ဂလာဆောင်တော့မှ ရွေးရမှာ”

Share member အသစ် အန်တီတစ်ယောက်စကားကြောင့် ကိုငြိမ်းသာ တော်တော်လေးရှက်သွားသည်။ သူ့နားရွက်တွေနီလာ၏။ ဘာစကားမှပြော၍မထွက် လမင်းစိုးကို မျက်ဝန်းညိုကြီးတွေနှင့် ကြည့်ကာ ကြည့်ကာ အားနာနေပုံရ၏။

“ကဲပါ... သူမရွေးရင်၊ လမင်းကပဲ ရွေးလိုက်တာပေါ့၊ Lunch ကတော့ ‘.....’ မှာပဲ ကောင်းပါတယ်”

အားလုံးက လက်ခုန်လက်ဝါး၍ အော်ကြသည်။ လမင်းစိုးသည် ကြောက်သလို ရွံ့သလို ဟန်လုပ်တက်သော မိန်းကလေးမဟုတ်ဘဲ လိုအပ်လာလျှင် ရဲရဲရင့်ရင့် နေထိုင်ရဲသော မိန်းကလေးဆိုတာ အားလုံးသဘောပေါက်သွားကြ၏။

လမင်းစိုးက ဦးဆောင်ပြီး ကုမ္ပဏီသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် Reception မှ ကောင်မလေးတွေ အားလုံး ဝုန်းခနဲထရပ်လိုက်ကြသည်။ လူကြီးနှင့် ဧည့်သည်တွေကို အရိုအသေးပေးသော သဘောပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် မတ်တပ်မရပ်သူ တစ်ယောက်တော့ရှိပါသည်။ သူက ညိုမောင် ဖြစ်၏။ ခေါင်းကိုင့်ပြီး ဒီနေ့မနက် ဝင်စာတွေအပေါ်မှာ နံပါတ်တွေ တပ်နေသည်။ နံဘေးက သူ့ဇာ၊ ဝါဝါဦးနှင့် ရီရီထွေးတို့ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ကြတာကို သူမသိ။ ရီရီထွေးက ကြိတ်ပြီး မတ်တပ်ရပ်လျက်

သူ့ချိုင်းကြားကိုတို့သည်။ ထိုတိတ်ဆိတ်သွားသော စက္ကန့်ကလေးတွေ လေးငါးခုတင် လမင်းစိုး၏ မျက်နှာသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အလွန်ကောင်းသည့် အခြေအနေသို့ ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

“နင်ကလဲဘာ... ဪ... ”

ညိုမောင်က ဝင်စာတွေရေးနေရာမှ သူ့ကိုလာကိုင်သော ရီရီထွေးကို လာဖြစ်တာလဲဟု ပြောမလို၊ ခေါင်းကိုမော့တော့မှ အားလုံးမတ်တပ်ရပ်နေသော သူငယ်ချင်းများနှင့် သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသော လမင်းစိုးတို့ကိုတွေ့လိုက်ရတော့မှ သဘောပေါက်သွားပြီး ကမန်းကတန်းမတ်တပ်ထရပ်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို သတိအနေအထားပုံစံဖြင့် နေလိုက်၏။

သို့သော် ညိုမောင် နောက်ကျသွားပြီဖြစ်ပါသည်။ ဒေါသ၊ မာနနှင့် ရှက်ရွံ့မှုဇောအကြိမ် သန်းပေါင်းများစွာ နောက်ကျသွားပြီဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကို စူးစူးရဲရဲတစ်ချက်ကြည့်ရင်း လမင်းစိုး Reception ကို ဖြတ်၍ရုံးထဲဝင်လိုက်ကြသည်။ ရုံးကလူတွေအားလုံးလည်း တိတ်တဆိတ်ပင် လုပ်လက်စအလုပ်တွေကို ခဏရပ်ပြီး မတ်တပ်ရပ်ကြသည်။

“ညိုမောင်.... နင်တော့ ပြဿနာပဲ”

“အဲဒီလို လုပ်ရတယ်ဆိုတာက ငါမှမသိတာဘဲဟာ၊ နင်တို့ကလည်း ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ကြုံပြောမထားတာလဲ”

“အေး.... ငါတို့လည်း အမှတ်တမဲ့ပဲဟာ”

“သူတို့ရောက်ရောက်ချင်း လက်ကုတ်လိုက်ရင်ပြီးရော”

ညိုမောင်က ရီရီထွေးကို ပုံမှန်လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ဒီကိစ္စအတွက် ညိုမောင့်ဆီမှာ သိပ်ထိတ်လန့်မှု မရှိပါ။ ဘာပြဿနာမှ မတက်နိုင်ဟု သူယူဆသည်။ အေးအေးဆေးဆေးပင် သူ့ဝင်စာနံပါတ်တွေကို တပ်နေလိုက်သည်။

နောက်တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ လမင်းစိုးနှင့်အဖွဲ့သည်ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ကုမ္ပဏီအလယ်လမ်းကြောင်းမှ ထွက်လာသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူဇာရဲ့ ‘ဟဲ့’ ဆိုသည့် အသံတစ်သံတည်းနှင့်ပင် ညိုမောင် အဆင်သင့် မတ်တပ်ထရပ်ဖြစ်သွားသည်။ လမင်းစိုးသည် ကုမ္ပဏီ၏ မိတ်ဆွေသစ်များနှင့်ရပ်၍ ရယ်ရယ်မောမော စကားပြောသော်လည်း Reception ဘက်သို့ ကြည့်သည့်အကြည့်ကတော့ စူးရှခက်ထန်လွန်းနေသည်ကို ဝါဝါဦးက သတိထားမိသည်။

လမင်းတို့ ကားအသီးသီးနှင့် lunch စားရန်ထွက်သွားကြတော့ သူတို့လည်း
ထမင်းချိုင့်ကိုယ်စီဖွင့်ပြီး ထမင်းစားဖို့ပြင်ကြသည်။ ညိုမောင့် ထမင်းချိုင့်ကိုဖွင့်လိုက်တော့
အရင်ဦးဆုံး တို့စရာအံ အဝိုင်းအသေးကလေးကိုတွေ့ရသည်။ တညင်းသီး လေးစိတ်ခွဲ ကလေးတွေ၊
ပြီးတော့ ကန်စွန်းရိုးနီမန်ကျဉ်းမှည့်ပြုတ် ၊ ပြီးတော့ ခရမ်းကြွတ်သီး လေးစိတ်ရာထားပေးရုံ
နှစ်လုံး..... ငါးပိရည်ထည့်ထားသော ပလတ်စတစ်အိတ်ကလေးကို သားရေကွင်းဖြင့် စည်းထားတာကို
တွေ့ရသည်။

နောက်တစ်ချိုင့်က ငါးကြင်းကိုကြော်ပြီး ငရုတ်သီးနှင့် နှပ်ထားသော ဟင်းဖြစ်သည်။ ညိုမောင့်
ထမင်းချိုင့်ကို စိတ်ဝင်တကားကြည့်နေကြသော သူဇာတို့က...

“ညိုမောင် ထမင်းချိုင့်ကို ဘယ်သူပြင်ပေးတာလဲ”

“ဆိုင်ကပဲလေ၊ ဆိုင်မှာ ထမင်းချိုင့်လခပေးစားတယ်”

“တစ်လကို ဘယ်လောက်လဲ”

ဝါဝါဦးက ဖြတ်မေးသည်။

“တစ်နေ့ကို ၈၀၀ တစ်လကို ရက် ၂၆ ရက်ဆိုတော့ နှစ်သောင်းနဲ့ရှစ်ရာကျတယ်၊ အဲဒါက သူတို့က
နှစ်သောင်းပဲယူတယ်”

“ပိုက်ဆံကြိုပေးရလား”

“ဟင်အင်း... စားပြီးမှပေးရတယ်၊ အခုလဆို လကုန်မှရှင်းပေါ့”

“အဲဒီဆိုင်မှာ ကောင်မလေးအပျိုရှိလား”

“အင်း.....ရှိတယ်”

ဝါဝါဦးမေးသမျှစကားတွေကို ညိုမောင်ဖြေပြီးတော့မှ ရီရီထွေးက.. ‘ဟက်ခနဲ’ တစ်ချက်ရယ်သည်။
ပြီးတော့...

“အဲဒီကောင်မလေးက ညိုမောင်ထမင်းချိုင့်ကို စီစဉ်ပေးတာလား”

“အင်း...ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ ညိုမောင့်ကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်”

“ဗျာ”

ညိုမောင့်ရင်သည် ‘လှိုက်’ ခနဲတစ်ချက်ဖြစ်သွားသည်။

သော်သော်သည် သူ့ခေါင်းကို အားအပြည့်နှင့် ခါရမ်းပစ်လိုက်သောအခါ ဆံစတစ်ပင်ချင်း၊ တစ်မျှင်ချင်းသည် နေရောင်ခြည်ထဲတွင်လွင့်ဝဲတက်သွားပြီး တောက်ပမှု၏ စက်ဝန်းမှာ ရောင်စုံသက်တံတစ်ခုလို ဖြစ်၍နေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ ညိုမောင်ရဲ့၊ ရီက ဒါလေးပဲ ပြောရသေးတဲ့ဟာကို”

“အာ...ရှုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့ ရှက်သွားတာပေါ့”

သူတို့အားလုံး အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက်စိတ်ကူးရှိရာ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်လာကြသော ဟင်းတွေကိုစုပြီး ကိုယ့်ကြိုက်ရာ ကိုယ်နှိုက်စားကြသော ထမင်းပွဲသည် ပျော်စရာလည်းကောင်းသည်။ မြိန်လည်းမြိန်လှသည်။ ထိုသို့စား၍ မြိန်သောအရသာကို စားဖူးသူမှသာ သိနိုင်လိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုထမင်းဝိုင်းသည် ညိုမောင့်အတွက် နောက်ဆုံးထမင်းဝိုင်းဆိုတာကိုတော့ မည်သူမျှ ကြို၍မသိနိုင်ချေ။

ရန်ကုန်မြို့ရှိ နာမည်ကြီးဟိုတယ်တစ်ခုတွင် လမင်းစိုးသည် menu ကိုကြည့်ပြီး ကောင်းမည်ထင်သော ဟင်းများကိုမှာသည်။ ကျန်သည့် Partana တွေကိုလည်း ကြိုက်ရာမှာခိုင်းသည်။ ဟင်းက ဆယ့်ခြောက်မျိုးလောက်ရှိမည်။

ဒါပေမယ့် လမင်းစိုး ထမင်းစား၍မဝင်။

လမင်းစိုးသည် ဒေါသဖြစ်သည့်အချိန်တွင်ရင်ခုန်သံအမြန်ဆုံးဖြစ်သည်။

အခု လမင်းစိုး၏ ဒေါသသည် သူ့ရင်ခုန်သံနှင့်အတူ ညိုမောင်ရှိနေသော Reception တွင်ရှိနေသည်။

“လမင်း... ဒီကောင်လေး စားကြည့်ပါလား၊ ပုစွန်ကို ပျားရည်နဲ့နယ်ထားတဲ့ ဂျုံမှုန့်နဲ့နယ်ပြီးတော့မှ ကြော်၊ ခပ်ကြွပ်ကြွပ်ကလေးဖြစ်သွားတော့မှ ချိုချဉ်ကလေးချက်ထားတာ စားကြည့်ပါဦး လမင်းရဲ့”

“ကိုငြိမ်းသာရော အဲဒီဟင်းကိုကြိုက်ရဲ့လား”

လမင်းစိုးက ပြန်မေးသော စကားကြောင့် ကိုငြိမ်းသာ မျက်နှာရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကိုငြိမ်းသာသည် အရှက်အကြောက်အင်မတန်ကြီးသော ယောကျ်ားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ရုပ်ချောသည်။ သဘောကောင်းသည်။ ချမ်းသာသည်။ တစ်ကားတစ်ခွန်းကို အရမ်းအလေးအနက်ထားလေ့ရှိ၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်လည်း ကြိုက်ပါတယ်”

“ဒါဆို ထည့်ပေးလေ”

ကိုငြိမ်းသာရွယ်ထားသော ဇွန်းထဲမှ ပုစွန်ဟင်းတွေ လမင်းစိုးပန်းကန်ထဲသို့ရောက်သွားခြင်း၊ အန်တီဘောဘီတို့က ဝိုင်းပြီးလက်ခုပ်တီးကြသည်။ ကိုငြိမ်းသာ၏ မျက်နှာက ထုံးစံအတိုင်း ရဲတွတ်၍ နေလေသည်။

အားလုံးအရယ်အမောတွင် လမင်းစိုးလိုက်၍ ရယ်မောလိုက်သည်။ သို့သော် သူ့ရယ်သံများသည် နှလုံးသားနှင့်ဦးနှောက်နှစ်ခုအနက် ဘာကိုမှထိခတ်ပြီး ထွက်သွားသော ရယ်သံများမဟုတ်ခဲ့။ သူ့ခံစားချက်စစ်စစ်က Reception မှာသာ ရှိလေသည်။

“မင်းမှာ အပြစ်ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းနားလည်တယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်က အဲဒီအချိန်မှာ”

“မင်း ရှင်းပြတာတွေကို တို့မလိုချင်ဘူး၊ အဲဒီနေ့ကကိစ္စအားလုံးကို တို့မျက်စိနဲ့ ကိုယ်တိုင် မြင်ထားတာ၊ ဒီတော့ မေးတာပဲဖြေပါ”

ညိုမောင် သက်ပြင်းကိုချလိုက်သည်။

ဆရာတော်ဘုရားက အမြဲမိန့်ခဲ့ဖူးတာလေးကို ပြန်သတိရသည်။ ငါတို့မြတ်စွာဘုရားဟာ ဘဝပေါင်းများစွာ ပါရမီဖြည့်ရမှာ သည်းခံခြင်းဆိုတဲ့ ခန္တီပါရမီကို လူတကာထက်လွန်အောင်ကို ဖြည့်ခဲ့ရတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားဟာ ဒေဝဒတ်ကိုလည်း သည်းခံခဲ့သည်၊ မာရ်နတ်ကိုလည်း သည်းခံခဲ့သည်။ ဘယ်လိုသည်းခံတာလည်း ဆိုတော့ ပညာ၊ သီလ၊ သမာဓိတွေနဲ့ သည်းခံတာ၊ ဒီတော့ သည်းခံစရာကြုံလာရင် အဲဒီတားလေးကို သတိရပြီး သည်းခံပေတော့” ဟူသော

စကားပင်ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့.... ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်ရှိပါတယ်”

ညိုမောင်သည် သူ့အသံကို တည်ငြိမ်သည်ဟု ထင်ပါသည်။

လမင်းစိုးက ဘယ်လောက်အထိ အပြစ်ပေးမလဲ။ ရင်ဆိုင်ဖို့အသင့်ဖြစ်၍နေသည်။ လမင်းစိုးပေးမည့် အပြစ်သည် ဘာမှမဟုတ်သော အပြစ်ဖြစ်မှာကိုပင် စိုးရိမ်နေမိ၏။

“ကောင်းပြီ၊ တို့ မင်းကို အလုပ်က မထုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရာထူးတော့ ချမယ်၊ မင်း...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“အဲ...ဒီတော့ကွာ မင်းကြောင် တို့အရှက်ကွဲခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ငါနဲ့ပါလာတဲ့လူတွေက ငါ့အိမ်မက်ကို ဝိုင်းကူပေးမယ့်လူတွေချည်းဘဲ၊ အဲဒါကို မင်းက.. ကဲ... ထားလိုက်ပါတော့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့..”

“မင်း...”

လမင်းစိုးသည် အခုအချိန်မှာတော့ ‘လမင်းဆိုး’ ကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ‘မင်း...’ ဆိုပြီး နောက်ဆက်တွဲ စကားကို ပြော၍မပါ။ လမင်းဆိုးသည် ဆိုး ဆိုးကလေးဖြစ်အောင် အားကိုတင်းလိုက်၏။

“မင်းကို သန့်ရှင်းရေးအဖြစ်တို့က တာဝန်ပေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“မင်း လစာကိုတော့ ငါမဖြတ်ဘူး၊ အရင်လစာပဲ၊ မင်း ၈ နာရီအရောက်လာရမယ်၊ ရုံးကလူတွေ ၉:၃၀ နာရီမရောက်ခင် ဖုန်စုပ်တာ၊ အမှိုက်ပုံးတွေသွန်တာ၊ တရုတ်ကပ်မှန်တွေ တိုက်တာတွေကို လုပ်ထားရမယ်၊ လုပ်ရင် ငါ့အခန်းကို နောက်ဆုံးထားလုပ်ရမယ်၊ ငါ့အခန်းထဲက သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရုံက လွဲပြီး ကျန်တာဘာတစ်ခုမှ မင်းလုပ်ခွင့်မရှိဘူး၊ ငါ့စားပွဲပေါ်က ဘယ်ပစ္စည်းကိုမှ မထိရဘူး၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ညိုမောင့်စိတ်ထဲမှာတော့ ဒီထက်တောင်ရက်စက်စေချင်နေသေးသည်။

လမင်းသည် ကျားသစ်မကလေး မာန်ဖီနေသလို စကားလုံးတွေနှင့် သူ့ကိုပစ်ပေါက်တိုက်ခိုက်နေသည့်တိုင် ထိုစကားလုံးများသည် ‘သည်းခံမည်’ ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသော နှလုံးသား၏ရှေ့တွင်ပန်းပွင့်ကလေးတွေ ဖြစ်သွားကြသည်။

မတန်မရာကို ချစ်နေမိမှန်း သူသိပါသည်။

မရနိုင်မှန်းလည်း သူသိပါသည်။

ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်မှာ ကိုယ့်အချစ်နှင့်ကိုယ်အဆင်ပြေနေသော ကာလဆိုတာ ရှိကောင်းတယ် မဟုတ်လား။

အခုလမင်းစိုးပေးလိုက်သော အပြစ်သည် သူ့ရင်ထဲက ဖော်ထုတ်ခွင့်ရသော မေတ္တာကို တစ်နည်းအားဖြင့် ဖော်ထုတ်ပြသခြင်းပင်ဖြစ်သည်ဟု ညိုမောင်က ခံယူသည့်အတွက် တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းမဲ့စွာဖြင့် လက်ခံနိုင်ခဲ့သည်။

လူတို့ ရူးသည့်အထဲတွင် အချစ်နှင့်ပတ်သတ်၍ ရူးသော အရူးသည် နားလည်ရအခက်ဆုံး ရူးခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့မှာပင် လမင်းစိုး သူ့အခန်းထဲကို ၉:၁၅ နာရီမှာဝင်တော့ သူ့အခန်းသည် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားနေသည်ဟု ခံစားရသည်။ ခဏငေးပြီးတော့မှ သတိရသည် ‘ညိုမောင်’ ငါ သူ့ကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခိုင်းထားတာပဲဆိုတာ သတိရသည်။

သူ့စားပွဲပေါ်က ပစ္စည်းတွေကလွဲ၍ ကျန်ပစ္စည်းတွေအားလုံးက နေသားတကျရှိနေသည်။ အဲယားဖလက်ရှ် လီမွော်ရနံ့ကလေးကိုလည်း သင်းသင်းကလေးရသည်။ Air-con ကလည်း ပို၍ အေးစိမ့်နေသလိုခံစားရသည်။ အရင်တုန်းကတော့ လမင်းစိုးသည် သူ့အခန်းကို (၃)လ တစ်ခါလောက်သာ ရှင်းတက်သူဖြစ်သည်။

သူ့အခန်းရှေ့မှာ ဗေဒါရောင်လိုက်ကာကြီးတွေကို ဆွဲဖယ်လိုက်တော့ ညိုမောင်ကို စာရေးစာပွဲတွေကို အေးအေးဆေးဆေးသုတ်နေတာကို တွေ့ရသည်။

ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်မှန်တွေကို ဆပ်ပြာစပရေးဘူးနှင့်ဖြန်းပြီး အဝတ်စုတ်နှင့်သုတ်သည်။ ပြီးတော့ ညိုမောင်သည် သူ့နာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။ နောက်ပြီး အရေးကြီးဟန်ဖြင့် စားပွဲနောက်နှင့်

ရှေ့တွင်ရှိသော ခုံတွေကို စားပွဲပေါ်ကောက်၍ တင်ပြီး ဖုန်စုတ်စက်ဖြင့်
ဖုန်တွေစုတ်သည်။

ပြီးတော့ နေသားတကျပြန်စီ၍ထားသည်။

ထိုအလုပ်တွေ အားလုံးကို လုပ်နေသော ညိုမောင့်မျက်နှာတွင် ဒေါသမရှိ။ မကျေနပ်တာမရှိ။
အားငယ်ညှိုးနွမ်းနေတာမရှိ။ ပကတိအတိုင်း ပင်ရှိသည်။ လမင်းစိုးက အနောက်ဘက်
ဓာတ်လှေကားမှ တက်လာသဖြင့်သာ ညိုမောင်မသိခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့နောက် နာရီကို ညိုမောင့်ငုံ့ကြည့်သည်။ သူ့ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးသော အရာအားလုံးကို
စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ညိုမောင်သည် သူ့သန့်ရှင်းရေးကိရိယာတွေအားလုံးကို ယူပြီး
သူ့အခန်းရှေ့မှာပင် အနောက်ဘက်ရှိ စတိုခန်းသို့ ထွက်သွားခဲ့သည်။ ညိုမောင့်မျက်နှာတွင်
ဒေါသမရှိ။ သို့သော် နှုတ်ခမ်းက ဘာတွေမှန်းမသိတာတွေကိုတော့ ရွတ်၍နေတာကို လမင်းစိုး
သတိထားမိသည်။

သိပ်မကြာခင် ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းများ ရောက်လာကြ၏။ သူတို့နေရာ၊ သူတို့ခုံတွေ အရင်တုန်းကလို
မဟုတ်ဘဲ သန့်ရှင်းတောက်ပနေတာကို တွေ့တော့ အံ့သြကြသည်။ အချင်းချင်းလှမ်း၍
မေးကြသည်ကို လမင်းစိုးအခန်းထဲမှ ငေး၍ကြည့်နေမိသည်။

Reception လည်း ထို့အတိုင်းပြန်နေပါသည်။ သို့သော် Reception သည် အရင်တုန်းကလို
အသက်ဝင်မနေတော့ဘဲ တိတ်တဆိတ်တာဝန်များကို ထမ်းဆောင် နေကြတာကိုသာ
လမင်းစိုးတွေ့ရသည်။

လမင်းစိုး သူ့ခုံတွင်ထိုင်ပြီး တစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားနေခဲ့သည်။ သူ့လုပ်ရပ်သည် ခံစားမှုကို
ဦးစားပေးခဲ့သည့် လုပ်ရပ်လား၊ ကုမ္ပဏီ၏ တကယ်ချမှတ်ထားသော စည်းကမ်းလား။

လမင်းစိုး ဝေခွဲ၍မရပါ။ လူလိုချင်ခဲ့သည်က ညိုမောင်သည် သန့်ရှင်းရေးသမားဆိုသော ရာထူးကို
တူးတူးခါးခါးငြင်းဆိုပြီး သူ့ကိုဝမ်းနည်းပက်လက်တောင်းပန်စေချင်တာ ဖြစ်သည်။ သို့သော်
သူလိုချင်သလိုဖြစ်၍မလာခဲ့။ ဥက္ကဋ္ဌကျော်ကတော့ ရှင်းသည်။ သူ့အရည်အချင်းက
ဌာနမှူးတစ်ယောက် အရည်အချင်းမို့ ဌာနမှူးရာထူးကိုတောင်းသည်။ လမင်းစိုးက
သုံးလအစမ်းခိုင်းပြီးမှ စဉ်းစားမည်ဆိုသဖြင့် ထွက်သွားခဲ့သည်။ အခု ဒီညိုမောင်ဆိုတဲ့ ငတိက
ဘာကြောင့် သူ့အနှိပ်အစက်ကို အပြုံးဖြင့် ခံနိုင်နေရသနည်း။

ထိုအချိန်မှာပင် ကိုကို့ထံမှ Fax တစ်ခုဝင်လာသည်။ Fax က ဂျပန်မှာ ဆွေးနွေးမှုများ အဆင်မပြေ။
မြသဇင်နှင့် မပြေလည်ပါ။ Share ကိစ္စများ ခဏမှေးထားပြီးအသေးစိတ်ကို ရောက်မှ ပြောပြမယ်

ဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ ဆိုတာကို လမင်းစိုး မစဉ်းစားတက်တော့။

ကမ္ဘာကြီးသည် အရှိန်တစ်ခုနှင့် လည်ပတ်နေသည်ဟု ဆိုလျှင် ထိုအရှိန်ထဲတွင် လမင်းစိုးသည် အများနည်းတူ ပါဝင်နေသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။

ပိတောက်ဦးနှင့် မိုးဦးစက်များသည် ချိန်းဆိုထားခြင်းမဟုတ်ပါ။

အခြေအနေဟု ခြုံ၍ခေါ်လျှင်ရသော သဘာဝတရားကြီးက ထိုအခြေအနေတွင် ပိတောက်ပွင့်သည့် ရနံ့၊ မုန့်လုံးရေပေါ်နှင့် သင်္ကြန်၏ အော်သံ ပျော်သံများ အားလုံးကို ပေါင်းစည်းလိုက်လျှင် မည်သို့မျှ စာဖွဲ့၍ မရသော ရင်တွင်းရနံ့ကိုရကြစမြဲ ဖြစ်သည်။

အခုထိုသင်္ကြန်သည် လာတော့မည်။

ယခုလာမည့် သင်္ကြန်တွင် လမင်းစိုးလုပ်မည့် Project အသစ်အတွက် ကြော်ငြာမဏ္ဍပ် ထိုးရမည်။ ကြော်ငြာဘုတ်တွေထောင်ရမည်။ မင်းသား မင်းသမီး အဆိုတော်တွေကို ကိုယ့်မဏ္ဍပ် လူစည်ရေးအတွက် ငှားရပြုရဦးမည်။ ထိုကိစ္စအတွက် ကိုကို့ Fax က ဆက်ကြိုးစားရမည့်လား၊ ဖျက်ပစ်လိုက်ရမည်လားဆိုတာကို မကွဲပြားဖြစ်နေသည်။

ကိုကိုနှင့်မြသဇင် အခြေအနေကလည်း ဘယ်လိုမှန်းမသိ။

ကိုကိုနှင့် မြသဇင်သည် မြန်မာနိုင်ငံမှာ တွေ့ကြတာမဟုတ်ဘဲ ဂျပန်နိုင်ငံတွင် တွေ့ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အခု ကိုကိုနှင့် လမင်းစိုးတို့ ကုမ္ပဏီအောင်မြင်နေခြင်းမှာ ဂျပန်နိုင်ငံမှ မြသဇင်၏ အကူအညီပါသည်ဆိုတာကိုငြင်း၍မရတာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

အခုလုပ်ငန်းထပ်မံတိုးချဲ့မည့် အလှူကုန်ကိစ္စကျမှ မြသဇင် ဘက်မှ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲတော့ လမင်းစိုးလည်း ကိုကိုလာမှပင်သိရတော့မည်။

ဂျပန်မှာ အမျိုးအမည်တပ်၍မရသော ပြဿနာအပြင် ကုမ္ပဏီတွင်ဖြစ်နေသော ပြဿနာတစ်ခု ကိုလည်း လမင်းစိုး ရင်ဆိုင်နေရသေးသည်။ ထိုပြဿနာမှာ ညိုမောင့်ကို သန့်ရှင်းရေးအထိ ရာထူးချထားခြင်းကို ဝန်ထမ်းများ တစ်စစသိရှိသွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့အတွက် လမင်းစိုးကို တိုက်ရိုက်ထိခိုက်ခြင်းတော့ မဖြစ်ပါ။ ဒါပေမယ့် လမင်းစိုးအခန်းထဲက ထွက်လိုက်လျှင် ဝန်ထမ်းတွေအားလုံးက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် အလုပ်လုပ်ကြတာ

လမင်းစိုးကို အလုပ်ကိစ္စကလွဲပြီး အခြားအလွှာပွသလွှာပပင် မပြောကြတော့တာကို လမင်းစိုး ခံစားနေရသည်။

လမင်းစိုး၏ ရုံးခန်းကိုရောက်လာပြီး ထိုအခြေအနေတွေကို အားလုံးသိသွားသော ယမင်းမကတော့....

“မင်းစိတ်လျှော့ရမယ်” ဟု စ၍ပြောသည်။

“ငါ သူ့ကိုထုတ်ပစ်တာမဟုတ်ဘူး ယမင်း”

“ထုတ်ပစ်လောက်တဲ့ အပြစ်လည်းဟုတ်မှမဟုတ်တာပဲကွ၊ မင်း ဥက္ကဋ္ဌကျော်ကိုထုတ်ပစ်လိုက်တော့ ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းတွေက ဘာပြောလဲ ဝမ်းတောင်သာသေးတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း... ဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်က ဆရာကြီးလုပ်ချင်တာကိုး”

“အဲဒါပဲလေ၊ ညှိမောင်က ရိုးသားတာကိုး၊ ရိုးသားတဲ့လူကို ဖိထောင်းမှတော့ မင်းကို မဆက်ဆံချင်တော့တာ ဘာဆန်းသလဲ၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ လက်အောက် ငယ်သားတွေက ချစ်နေတာပဲ ဖြစ်သင့်တယ်၊ ကြောက်နေရတာ မဖြစ်သင့်ဘူး လမင်းမ”

“ဒါဆို ငါက သူ့ကို အရင်ရာထူးမှာ ပြန်ခန့်ရမယ်ပေါ့”

“ဟင်အင်း... တစ်ဆင့်ပါ ထပ်တိုးပေးလိုက်”

သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

ပြီးတော့ လက်ဝါးချင်းရိုက်လိုက်ကြ၏။

လမင်းစိုးသည် ညှိမောင့်ကို သူ့မျက်စိထဲမှာ မြင်ကြည့်သည်။ ခံစားမှုသည် အားလုံး အဆင်ချောလျက်ရှိ၏။

နိုင်နေကျလူသည် အနိုင်ကိုယူမှ ကျေနပ်ကြစမြဲမို့ ‘အနိုင်’ ကလေးတော့ ယူလိုက်ဦးမှဟုသာ လမင်းစိုး စဉ်းစားနေမိပါသည်။

သော်သော်သည် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးထွေးထွေးကလေးက လွဲလျှင် ထူးထူးခြားခြားလှသည်ဟု ပြော၍မရပါ။ ဒါပေမယ့် သော်သော်မျက်နှာပေါ်တွင်ဘဝကိုရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နေသော ဘုရင့်ကျက် နားလည်မှုတစ်ခုကလည်း သိမ်မွေ့စွာရှိနေခဲ့သည်။ သော်သော်အတွက် ကြမ်းတမ်းသော

လောကဓံသည် သော်သော်မျက်နှာကို ‘ရင့်ကျက်ခြင်း’ ဖြင့် အလှတိုးစေသည်။

စကားလည်းမပြော၊ လှုပ်ရှားမှုလည်းမရှိသောအဖြစ်ကြောင့် သော်သော် အံ့သြပြီး မော့ကြည့်တော့ သူ့ကိုတည်ငြိမ်စွာ စိုက်ငေးနေသော ညိုမောင့်မျက်ဝန်းတွေနှင့် သွားဆုံသည်။ သော်သော် ရင်ခုန်သံသည် ပုံမှန်တည်နေရာမှ ရုတ်တရက် တိုးဆောင့်၍သွားသည်။ ဒါကို ရင်ခုန်တယ်လို့ ခေါ်တာလား၊ သော်သော် ထရပ်မိမှန်းမသိ ထရပ်မိပါသည်။

“သော်သော် ဒီနေ့ဝယ်လာတဲ့ ဘဲသားက တော်တော်ရင့်တယ်၊ ကိုညိုမောင် ရေနည်းနည်း သွားထည့်လိုက်ဦးမယ်နော်”

ညိုမောင်က ဘာမှမပြောဘဲ သော်သော်ကို ငေးနေရာမှ ပြီးပြလိုက်သည်။ ထိုအပြီးပြီးပြီးချင်း သော်သော်က ထွက်ပြေးသွားတာဖြစ်သည်။ သော်သော်သည် သူ့ဘဲသားတွေကို တော်တော်လေးကို စိတ်မချဟန်တူသည်။

သ်.ရှင်းရေးလုပ်နေရသည့် ကိစ္စကို ရုံးဝန်ထမ်းတော်တော်များများက မကျေနပ်ကြတာကို ညိုမောင်သိပါသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့Reception အဖွဲ့က ပိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြသဖြင့် လမင်းစိုးအပေးမှာ မကျေနပ်ပိုဖြစ်ကြသည်။ ညိုမောင်ကတော့ အဲဒီကိစ္စတွေကို စိတ်ထဲမှာ မထားပါ။ ပြီးတော့ သူ့အစားဝမ်းနည်းနေကြသော သူငယ်ချင်းတွေကို ရွာဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တုန်းက လုပ်ရသည့် သန့်ရှင်းရေး အကြောင်းကို ပြောပြတတ်သည်။

“နင်တို့ကလည်း ငါပြောပြမယ်၊ ဆရာတော်ကြီးနေတဲ့ နှစ်ထပ်ကျောင်းက အောက်ထပ်မှာ ဆွမ်းစားတယ်၊ အပေါ်ထပ်မှာ တရားပေးတယ်၊ အပေါ်ထပ်ရော အောက်ထပ်ရော အနည်းဆုံး လူအယောက်သုံးရာကျော်တော့ အေးအေးဆေးဆေးဆန့်တယ်၊ ကြမ်းအခင်းက သုံးထပ်သား ပျဉ်းကတိုးသုံးထပ်သားနော်၊ အဲဒါကို ငါရယ်၊ ဂျာရစ်ရယ်၊ ကျီးကန်းဆိုတဲ့ကောင်သုံးကောင် တိုက်ရတာ”

သူ့သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး စိတ်ဝင်စားနေတော့မှ ညိုမောင်က စကားကိုဆက်ပြောသည်။ သူ့ရွာအကြောင်း သူ့ဆရာတော်အကြောင်းပြောနေရလျှင် ညိုမောင့်မှာ ကျေနပ်၍နေတက်သည်။

“ငါတို့တိုက်ရတဲ့ ပစ္စည်းက အုန်းသီးအစိမ်းကို အလယ်ခေါင်က လွန့်ဖြတ်၊ အထဲက အုန်းသီးအသားကို ထုတ်ပြီး အုန်းဆန့်အတူတွဲရက် ကျန်ခဲ့တဲ့ အုန်းမှုတ်ခွက်ထဲမှာ အဝတ်ကို ဒီဇယ်ဆီနဲ့စွတ်ပြီးတော့မှ တိုက်ရတာ၊ ငါက ပထမလျှာထိုးပြားပေါ်မှာ အုန်းဆံခွက်ကိုတင်။ အုန်းသီးပေါ်ကို လက်နှစ်ဖက်တင် ဖင်ကိုထောင်ပြီး အုန်းခွက်ကိုဖိပြီး ခပ်သွက်သွက် ထွက်ပြေးရတာ၊ ဟိုဘက်ကိုရောက်တော့ နောက်တစ်လှိုင်းပေါ့၊ ငါက ဟိုဘက်ရောက်လို့ နောက်တစ်လှိုင်းပြောင်းတဲ့အချိန် ငါတိုက်သွားတဲ့လှိုင်းကို ကျီးကန်း ဒါမှမဟုတ် ဂျာရစ်က

ထပ်တိုက်၊ လျှာထိုးတစ်လွှာကို ငါတို့သုံးယောက်တိုက်ရတာ တစ်ဝက်လောက်ရောက်ရင် ပက်လက်တွေလန်ကုန်ကြရော”

“နဲ့တိုင်း အဲဒီလို တိုက်ရတာလားဟင်”

“တစ်ပတ်ကို ၃ရက်တိုက်ရတာဟာ၊ ဒါ ကျောင်းပေါ်သန့်ရှင်းရေးပဲ ရှိသေးတာနော်၊ အခု ဒီမှာလုပ်ရတာက ဘာပင်ပန်းလို့လဲဟာ၊ ဒီဖုန်စုတ်စက်ကလေးနဲ့ ကော်စောတွေပေါ်လိုက်တွန်း၊ ပြီးတော့ နင်တို့ခုံလေးတွေလိုက်သုတ်၊ ထိုင်ခုံတွေကို စားပွဲအောက် ညီအောင်ပြန်တည့်၊ ဒါပဲရှိတာ၊ နေခင်းဘက်ဆို တစ်ရေးတောင် နှပ်လို့ရသေးတယ်၊ ကဲ.. ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ”

“ဟယ်... နေ့ခင်းဘက် အိပ်ရသေးတယ် ဟုတ်လား”

ဝါဝါက အလန့်တကြားမေးသည်။

“အေးလေ.. အဲဒီသန့်ရှင်းရေးအလုပ်ပြီးရင် အိပ်လို့ရပြီလို့ ငါ့ကို GM ကပြောထားတာပဲ၊ ငါ စတိုထဲမှာ အိပ်တာပေါ့”

ညနေ နင်တို့ပြန်သွားတော့မျှ ဖုန်စုတ်စက်နှင့်ဖုန်စုတ်၊ ခုံတွေဘာတွေစီ ပြီးရင်ပြန် ဒါပဲ”

ညိုမောင်သည် သူလုပ်ရသည့် အလုပ်၏ ရာထူး၊ဂုဏ်သိက္ခာ၊အဆင့်အတန်းစတာတွေကို ဘယ်တော့မှ စဉ်းစားလေ့မရှိဘူးဆိုတာကို သူဇာတို့ယုံလိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့ ညိုမောင်သည် သူလုပ်ရသည့်အလုပ်ထဲမှာ သူကျေနပ်စရာ ပျော်စရာကို အမြဲတမ်းရှာလေ့ရှိသည်။ သူ့အလုပ်ကို အောက်ကျသည်ဟု သူဇာတို့က ထင်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ညိုမောင်ကတော့ သူ့အလုပ်ကို အောက်ကျသည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။

အဲဒီနေ့က ညိုမောင် အပြင်ဘက်ကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးမှ လမင်းစိုး အခန်းထဲသို့ဝင်သည်။ ညိုမောင်သည် လမင်းစိုးအခန်းကိုဆိုလျှင် အမြဲဂရုတစိုက်လုပ်ပေးလေ့ရှိပါသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိ။ လမင်းစိုး ဒီအခန်းထဲသို့ဝင်လာလျှင် စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်ပြီး ကြည်နူးသွားစေချင်သည့် စိတ်ကလေးဖြစ်သွားစေချင်သည်။

ထို့ကြောင့် သူဂရုတစိုက်သန့်ရှင်းအောင်ကြိုးစားသည်။

ထိုအချိန်တွင်ပင် တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းထဲမှာထင်မထားသော ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်ဖြန်ပြီး ညိုမောင် ‘အား’ ခနဲအော်ရင်း ထခုန်မိသွားသည်။ ရင်တွေက တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ ဖုန်းမြည်သံပါဟု သူ့ကိုသူ အသိပေးရ၏။ ဖုန်းသံက ဆက်မြည်နေဆဲ။

အဲဒီမှာ ညိုမောင် တက်သော ပြဿနာက ဒီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ရမှာလား။

ဒီလိုပဲ ပစ်ထားရမှာလားဆိုတာပဲဖြစ်သည်။

အကယ်၍ဒီဖုန်းသည် လမင်းစိုးအတွက် ဒါမှမဟုတ် ကုမ္ပဏီအတွက် အရေးတကြီးဖုန်း ဖြစ်နေလျှင် ဘယ်နဲ့လုပ်မည်နည်း။ လမင်းစိုး၏ အစ်ကို ဂျပန်က ဆက်တာဆိုလျှင် ဘယ်နဲ့လုပ်မှာတုံး။

သူကိုင်လိုက်တာ ပိုကောင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ လမင်းစိုးအတွက် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စဆိုလျှင်တော့ လမင်းစိုး မရောက်သေးဘူးဟု ပြောလိုက်ရုံသာရှိသည်။ အရေးတကြီးဖုန်း ဆိုလျှင် မှတ်ထားရမည်။

ညိုမောင် တရပ်စပ်မြည်နေသော ဖုန်းနားသို့ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ကပ်သွားသည်။ ဖုန်းသံက ဒီလောက်ကြာနေပြီဆိုတော့ တစ်ဖက်လူကိုလည်း အားနာနေမိသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး ‘ဟလို’ ဟု ထားလိုက်သည်။ စိုးရိမ်စိတ်က များနေသဖြင့် အသံက တုန်ချင်နေသည်။

“လ..လမင်းလား၊ ဖုန်းကို မချပစ်လိုက်ပါနဲ့နော်၊ ကိုငြိမ်းလေး ကိုငြိမ်း လမင်းကို အရမ်းလည်း အားနာတယ်၊ လမင်းစိတ်ဆိုးမှာလည်း အရမ်းစိုးရိမ်ပါတယ်၊ အခုလို ဖုန်းထဲကနေ ပြောဖို့ ကိုတောင်မှ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားခဲ့တာပါ၊ လမင်း... လမင်း ဖုန်းမချပါနဲ့နော်”

ဂွတော့ကျကုန်ပြီ” ဟု ညိုမောင်တွေးလိုက်သည်။ တစ်ဖက်က ဖုန်းမချဖို့တွင်တွင် တောင်းပန်၍နေသည်။ ဒီစကားအသွားအလာအရဆိုလျှင် ရည်းစားစကားပြောတော့မှာ ဆိုတာလောက်တော့ ညိုမောင် နားလည်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ညိုမောင်သည် နှုတ်ခမ်းတွေကို မဖွင့်ဘဲ လည်ချောင်းအသံနှင့်ပင် ‘အင်း’ ဟုပြောလိုက်၏။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ လမင်းရယ်၊ လမင်းကလေး ဟိုဘာလဲ ဟို ကျွန်တော့် ဘဝပါ၊ ကျွန်တော် လမင်းကို လက်ထပ်ချင်ပါတယ်၊ လက်မထပ်ခင် ချစ်သူတွေလိုနေရင်းနဲ့ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် ဟိုလေ လေ့လာမယ်ဆိုရင်လည်း လမင်းစိုး သဘောပါပဲ၊ လမင်း လမင်း ကိုယ်ပြောတာ ကြားတယ်နော်”

“အင်း..”

“ဒါဆို လမင်းက ကိုယ့်ကမ်းလှမ်းချက်ကို အခုသဘောတူထားတယ်ပေါ့နော်၊ အဲဒီလို ကိုယ်ယူဆရမှာလားဟင်”

ဒီတစ်ခါတော့ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး အင်းလို့မပြောရဲတော့၊ ဒီလိုပြောလိုက်လျှင် ပြဿနာတွေ အများကြီးတက်လာနိုင်သည်။ ဒီတော့ အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောလိုက်တာ ကောင်းလိမ့်မည်ထင်သည်။

“လမင်း ကျွန်တော် ပြောတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို လက် လက်ခံတယ်နော်”

“.....”

ညိုမောင် အကောင်းဆုံးဘယ်လိုပြန်ဖြေရမလဲဆိုတာကို စဉ်းစားသော်လည်း စဉ်းစားမရ၊ တစ်ဖက်က လောအရမ်းကြီးနေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှု အရမ်းများနေသည်။

“လမင်း....”

တစ်ဖက်ကဖုန်းထဲမှ တုန်လှုပ်နေသော အသံကို ကောင်းကောင်းကြားနေရ၏။ အကောင်းဆုံးက ဖုန်းချလိုက်တာပဲဖြစ်လိမ့်မည်။ လက်ထဲက ဖုန်းကိုတစ်ချက်ကြည့် ပုခုံးကိုတွန့်ပြီး ဖုန်းပေါ်တင်လိုက်သည်။ ဖုန်စုတ်စက်ယူတော့မှ တံခါးဝမှာ သူ့ကို မျက်မှောင်ကျုံ့ပြီးကြည့် နေသော လမင်းစိုးကို ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ တွေ့ရလေသည်။

^L လမင်းစိုးသည် ညိုမောင်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြည့်ရင်း ခေါင်းကိုခါရမ်းကာ သူ့ခုံတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ညိုမောင် နာရီကိုကြည့်တော့ ၉ နာရီထိုးပြီး ၂မိနစ်ရှိနေပြီဆိုတာကို တွေ့ရသည်။ သူကိုင်လိုက်သော ဖုန်းသည် ၉ နာရီတိတိမှာ လမင်းစိုးနှင့်ချိန်းထားသော ဖုန်းများဖြစ်နေသလားဟု သူ အတိတ်တလန့်တွေးလိုက်မိသည်။

“တို့... မင်းကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

ညိုမောင် ဘာမျှမပြောနိုင်ပါ။ လမင်း၏ စားပွဲခုံကိုသာ ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဒီဖုန်းကို မင်းကိုင်ခွင့်မရှိဘူး၊ မင်းမှ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကုမ္ပဏီက လူဘယ်သူမှ ကိုင်ခွင့်မရှိဘူး၊ နောက်ဆုံး တို့ကိုချစ်မင်းစိုးတောင်မှ မကိုင်ရဘူးကွ၊ သိရဲ့လား”

“ဖုန်းက နှစ်ကြိမ်တောင်ခေါ်တာနဲ့ အရေးကြီးတဲ့ဖုန်းများလားဆိုပြီး ကိုင်မိတာပါ”

“သေလိုက်စမ်း၊ သူ့ဘာသာ အကြိမ်တစ်သန်းမြည်မြည်ပေါ့ကွ၊ မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ စေတနာနဲ့ကိုင်တာအမှန်ပါ၊ ပေးချင်တဲ့အပြစ်ပေးပါ”

“ကောင်းတယ်၊ မင်းကလုပ်ချင်တာလုပ်ပြီးရင် ပေးချင်တဲ့အပြစ်ပေးပါ တောင်းလိုက်နဲ့ဟုတ်လို့၊ မင်းကို အပြစ်ပေးရတဲ့ ငါ့ကိုကျတော့ ဝန်ထမ်းတွေက မယ်ကုဝဏ်ကျနေတာပဲ၊ ဒီမှာ ညိုမောင် သန့်ရှင်းရေးဆိုတာ ဒီရုံးမှာ အနိမ့်ဆုံးကွ၊ အဲဒီအဆင့်ထက် မင်းကို ငါက ဘယ်လိုလျှော့လို့ရတော့မှာလဲ”

ညိုမောင် ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်မိသည်။

ဖုန်းထဲကလူပြောတဲ့စကားကို ဖွင့်ပြောလိုက်လျှင်ကောင်းမလား၊ ဒါပေမယ့် ဆက်တွေးတော့ မပြောတာက ပိုကောင်းလိမ့်မည်ဟု ညိုမောင်သဘောရသည်။ သူ ပြောပြလိုက်လျှင် လမင်းစိုး ထိုလူ့ဆီလှမ်းပြီးဖုန်းဆက်မေးမည်။ ဟိုတစ်ဖက်က လမင်းကိုင်တာမဟုတ်မှန်းသိတော့ ‘မဟုတ်ဘူး’ ဟုငြင်းဖို့ကများသည်။ အဲဒါဆိုလျှင် သူပိုပြဿနာတက်သွားနိုင်သည်။

“နေစမ်းပါဦး မင်းကဘယ်သူနဲ့စကားပြောနေတာလဲ၊ ဆိုလိုတာ မင်းနဲ့ဖုန်းဆက်တဲ့လူနဲ့ ဘာစကားတွေပြောကြလဲ”

“ကျွန်... ကျွန်တော်က ဘာမှမပြောပါဘူး၊ ဟိုဘက်ကပဲပြောတာပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ဟိုဘက်က ဘာတွေပြောလဲ”

“သူပြောတာတွေကို ကျွန်တော် ဘာမှနားမလည်ဘူး”

“မြန်မာလိုပဲ ပြောတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ၊ မြန်မာလိုပဲပြောတာပါ”

“ယောကျ်ားလေးလား၊ မိန်းကလေးလား”

“ယောကျ်ားလေးပါ”

“တို့ကို ဘယ်လိုခေါ်သလဲ၊ ညီမလေးလို့ခေါ်လား”

“လမင်း... လို့ပဲခေါ်ပါတယ်”

လမင်းနည်းနည်းစိတ်ညစ်သွားသည်။ အခု ညိုမောင်ပြောပုံအရဆိုလျှင် ကိုကိုတော့ မဖြစ်နိုင်။ ယမင်းမလည်း မဟုတ်။ ယောကျ်ားလေးထဲကဆိုတော့ သူ့ကိုအသည်းအသန်လိုက်နေတဲ့

မင်းခိုက်စိုးစန်လား မင်းခိုက်စိုးစန်လုပ်သော အစီအစဉ်ဖြစ်သည့် ပဟေဠိနန်းတော်တွင် သူ့ကို စပွန်ဆာယူဖို့နှင့် သူ့မော်ဒန်ကဗျာအသစ်တွေကို ပေးဖတ်ဖို့ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်သည်။

“အဲဒီလူက ကဗျာဆန်ဆန် စာဆန်ဆန်စကားတွေ မင်းကို ပြောသေးလား၊ မင်း ချက်ချင်းနားမလည်နိုင်တဲ့ စကားမျိုးတွေလေ”

“အဲဒီလိုလည်း မပြောပါဘူး”

လမင်းသည် သူပြောသမျှကို ဖုန်စုတ်စက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်ရင်း မဝံ့မရဲ မျက်ဝန်းများနှင့်ဖြေနေသောညိုမောင့် ပုံစံကို တွေ့ပြီးဘာကြောင့်မှန်းမသိ ပျော်၍သွားသည်။ လူ့စိတ်ဆိုတာ အင်မတန်ပြောရခက်သည်ဟု ပညာရှင်တွေအားလုံးက နားလည်ထားကြသည်။ လမင်းလို စိတ်သိပ်မြန်သည့် မိန်းကလေးရဲ့စိတ်ဆိုတော့ စိတ်လျင်မြန်နှုန်းက မြန်လွန်းသဖြင့် ပို၍နားလည်ရခက်ပါသည်။

“ကောင်းပြီ မင်းမှာအပြစ်ရှိလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်... ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ထုတ်မယ့် အပြစ်ကလွဲလို့ ကြိုက်တဲ့အပြစ်ပေးပါဗျာ၊ ကျွန်တော်ရအောင်လုပ်ပါ့မယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

ညိုမောင့် ပုံစံကိုကြည့်ပြီး လမင်းစိတ်လွတ်လက်လွတ်ကို ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လမင်းသည် ညိုမောင်နှင့်အတူ ရှိသော အချိန်တွေဆိုလျှင် စိတ်ချမ်းသာသည်။ စူးရှသော်လည်း ဖြူစင်သည့်မျက်ဝန်း၊ နီးတစ်ပြားစာ ပမာဏရှိပြီး နက်မှောင်နေသည့် ကြောက်စရာ မျက်ခုံးရှိသော်လည်း ထိုမျက်ခုံးကိုဘယ်တော့မှ ကျုံ့လှေ့မရှိ။ ဆံပင်က တောရပ်ကွက်ထဲက ဆိုင်မျိုးတွေမှာ ညှပ်ထားဟန်တူသည်။ ဘယ်လိုမှပုံပန်းမကျ။ ခန္ဓာကိုယ်က ကျစ်လစ်သည်။ အောက်နှုတ်ခမ်းသည် ဖူးဖူးလုံးလုံးကလေးဖြစ်နေသဖြင့် လေးထောင့်စပ်စပ်မေးရိုး၏ တင်းမာသောအားကိုလျှော့ချပေးသလိုဖြစ်နေသည်။ အင်း ညိုမောင်သည် စနစ်တကျပြုပြင်လိုက်လျှင် လူချောကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လာနိုင်သည်။

မိန်းကလေးတန်မဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့အလှအပကို ဒီလောက်စမ်းစစ်နေစရာမလိုဟု လမင်းဆုံးဖြတ်ပြီး ညိုမောင်ထံမှ အကြည့်ကိုခွာလိုက်သည်။

“ထိုင်ပါ”

“ခင်ဗျာ”

“အဲဒီရှေ့ကခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လို့ပြောတာ”

ညိုမောင် မဝံ့မရဲပင် ဖုန်စုပ်စက်ကို အသာချပြီး လမင်းစိုးရှေ့မှခုံတွင် မရဲတရဲဝင်ထိုင်သည်။ လမင်းသည် ဘာမှမဟုတ်ဘဲနှင့် သူ့ကို မကြည့်သော ညိုမောင်ကိုကြည့်ပြီး ဘယ်တုန်းကမှ မပျော်ခဲ့ရဘူးသော ‘အပျော်’မျိုးနှင့် ပျော်နေခဲ့သည်။ လမင်းလူများစွာကို အနိုင်ရပြီးခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုအပျော်မျိုးတော့ မပျော်ဘူးခဲ့။

“မနက်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး ပိုတဲ့အချိန်တွေမှာ ဘာလုပ်လဲ”

“စတုအခန်းထဲမှာ အင်္ဂလိပ်စာကျက်ပါတယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ညိုမောင်က စကားကို မဆက်ဘဲရပ်၍ထား၏။

“အမှန်အတိုင်းပြောပါ”

လမင်းအသံက မခက်ထန်သော်လည်း အမိန့်ပေးသံမှန်း သိသာသည်။

‘အိပ်ပါတယ်’

“ကောင်းပြီ..”

ထိုစကားကိုပြောပြီးနောက် လမင်း... နောက်မှီကို ပစ်လွှဲချမှီရင်း မျက်လုံများကို မှေး၍ မှိတ်ထားသည်။ ပြီးတော့ ရင်တွေလည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ခုန်၍နေလေသည်။

လမင်းမျက်စိကိုဖွင့်လိုက်ပြီး ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်ပြီး နံပါတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သည်။

“ခင်လေးလား”

“.....”

“အေး အခု လုပ်လက်စတွေဖြတ်ပြီးတော့ တို့အခန်းကို ဆင်းလာခဲ့ ဟုတ်ပြီလား”

စကားပြောပြီးသည်နှင့် လမင်းက ညိုမောင်မျက်ဝန်းတွေကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ညိုမောင် မျက်စိလွဲ၍သွားသည်။ စိတ်ကို တင်းထားနိုင်သည့်အတွက် လမင်း သူ့ကိုယ်သူ ကျေးဇူးတင်လိုက်မိသည်။ မဟုတ်လျှင် ရင်ခုန်နေပြီဖြစ်သော လမင်းက မျက်ဝန်းအရင်လွှဲသူ ဖြစ်သွားမှာသေချာသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် လမင်း၏ တံခါးခေါက်သံကို ကြားရ၏

“come in”

လမင်း စကားဆုံးတော့မှ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။

“ခင်လေး မင်းအခုလုပ်လက်စအလုပ်တွေကို သိမ့်သိမ့်ကိုအပ်ပြီးတော့ မင်း
ဟောဒီဆရာသမားလေးကို...”

ခင်လေးက ညိုမောင့်ကိုလှမ်းကြည့်သည့်အတွက် လမင်းစကားကိုခဏရပ်ထားလိုက်၏။ ခင်လေးက
ညိုမောင့်ကို မိတ်ဖွဲ့သည့်အနေနှင့်ပြုံးပြသည်။ ညိုမောင်သည် ခင်လေး ပြုံးပြလိုက်သည့်
တစက္ကန့်လောက် အတွင်းမှာ ပြန်ပြုံးပြရလျှင် ကောင်းမလား၊ မပြုံးပြရဘူးလား မဝေခွဲနိုင်သဖြင့်
အူကြောင်ကြောင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“Computer သင်ပေးရမယ်၊ နေ့စဉ်သူ့ရဲ့မှတ်တမ်းကို တို့ဖတ်ချင်တယ်”

“ဘယ်နေ့စမလဲ မမ”

“နက်ဖြန်...၊ ဒီမှာ မင်း နက်ဖြန် သန့်ရှင်းရေးကို ၉ နာရီမှာ ပြီးအောင်လုပ်ပါ၊ ပြီးရင် နာရီဝက်
မင်းမနက်ခင်းစာစားဖို့အချိန်ပေးမယ်၊ပြီးရင် မင်းအပေါ်ထပ်ကိုသွားရမယ်၊ ပြီးတော့
မင်းရဲ့ဆရာမခင်လေးမှာ computer ကိုအခြေခံကစပြီး သင်ရမယ်၊ အဲဒါ ငါမင်းကိုပေးတဲ့အပြစ်ပဲ၊
မင်းသဘောတူရဲ့လား”

“ဟာ... တူပါတယ်၊ ခင်ဗျား တူပါတယ်”

“ခင်လေး သူ့ကို ရုံးဆင်းချိန်မတိုင်ခင် ငါးမိနစ်အလိုမှာ သင်တန်းဖြုတ်၊ သူ မင်းဆီမှာ
သင်တန်းတက်နေတာကိုဘယ်သူမှ မရိပ်မိစေချင်ဘူး၊ ညိုမောင်ကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ
မပြောရဘူးနော်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ခင်ဗျ”

“ကောင်းပြီး နက်ဖြန်အားလုံးအဆင်ပြေပါစေ ခင်လေးပြန်လို့ရပြီ”

ညိုမောင့်ရင်ထဲတွင် အူမြူးလျက်ရှိသည်။

ညိုမောင်သည် Computer ဆိုတာကြီးကို နှိပ်ချင်နေတာ တက်ချင်နေတာကြာပါပြီ၊

အခုအပြစ်ပေးသည့် အနေဖြင့် တက်ခွင့်ရတော့မည်။ အဲဒီလိုမှန်းသိလျှင် ထိုထက်ကြီးသော အပြစ်ကိုပင် လုပ်ပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။

“ကဲ.. ညိုမောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

“ဒီနေ့ မင်း ပြန်နားမယ်ဆိုရင် နားလို့ရပြီ၊ အခုတို့ပေးတဲ့အပြစ်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှတော့ ပြောလို့မရဘူးဆိုတာ မင်း ကြပ်ကြပ်သတိထားနော်၊ ကဲ...ပါလေ မင်းကိုငါ ဒီမှာ မထားတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ထားရင် မင်းဝမ်းသာလွန်ပြီး လျှောက်ပြေးနေမှာစိုးရတယ်၊ ပြန်တော့ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ၊ အခု ပြန်ပါ့မယ် ခင်ဗျ”

ဝမ်းသာအားရထွက်သွားသော ညိုမောင်ကိုကြည့်ပြီး လမင်း စိတ်ချမ်းသာနေသည်။ ဒီလို အပြစ်မျိုးကို နောက်များများပေးမှဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောလျက်ရှိ၏။

သာမန်ပုထုဇဉ်များဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော လောကတွင် ဖြစ်ချင်တာနှင့်ဖြစ်နေတာသည် တစ်မျိုးစီဖြစ်၍၊ နေချင်လည်းနေမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ထိုသို့ဖြစ်ရသောအကြောင်းတရားကလည်း ရှိနေခဲ့တာ သေချာသည်။

ကိုကိုသည် သူရောက်သင့်သော အချိန်ထက် လေးလစာနောက်ကျပြီးမှ မြန်မာနိုင်ငံသို့ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။

ရောက်ရောက်ချင်းနေ့မှာပင် ကိုကိုက သူမထံသို့ဖုန်းဆက်ပါသည်။ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်နေပြီး သူအနားယူပြီး ရှေ့အစီအစဉ်တွေကို သူ အကြမ်းဖျင်းဆွဲပြီးမှ လမင်းနှင့်တွေ့မည်ဟုကြို၍ အကြောင်းကြားထားသည်။

ဒီနေ့သည်ကိုကိုချိန်းထားသော နေ့ဖြစ်သည်။

လမင်းကလည်း ကိုကိုမရှိခိုက် ကုမ္ပဏီ၏ အပြောင်းအလဲများအတွက် တိကျသော အစီရင်ခံစာနှင့် တိကျသောငွေကြေးရှင်းတမ်းကိုထုတ်ပြီး အသေအချာစိစစ်ပြီးဖြစ်ပါသည်။

မောင်နှမတွေချစ်ခြင်းသည် ကုမ္ပဏီစည်းကမ်း၏အပြင်ဘက်တွင် ရင်ထဲရှိသမျှ ချစ်ခွင့်ရှိပါသည်။သို့သော် ထိုချစ်ခြင်းကို ကုမ္ပဏီစည်းကမ်းနှင့် ရောထွေးပစ်၍ မရ။ အဲဒါ သူတို့မောင်နှမ။ အခုထိ လိုက်နာခဲ့သော စည်းကမ်းဖြစ်သည်။

ကိုကိုသည် လမင်း၏ လူမှုရေးအစီရင်ခံစာ(ဝန်ထမ်းများနှင့်) ငွေကြေးအစီအရင်ခံစာတို့ကို ခင်မေရာ ဖတ်ပြသမျှ အသေအချာအာရုံစိုက်နားထောင်ပါသည်။ အားလုံးပြီးဆုံးသွားတော့မှကိုကိုက သူ့စာအုပ်ထဲမှာ မှတ်စရာရှိတာတွေကို မှတ်သည်။ ပြီးတော့မှ....

“ညိုမောင့်ရဲ့ နောက်ဆုံးအစီအစဉ်ကိုသိချင်တယ်”

“ဒါဆိုရင် ညီမလေးပြောတာထက်၊ ခင်လေးပြောတာ ပိုတိကျလိမ့်မယ်၊ ညီမလေး ခင်လေးကို ခေါ်ပေးပါ့မယ်၊ ခင်လေး မရောက်ခင် ညီမလေး သိချင်တာတွေလည်းရှိသေးတယ် ကိုကို၊ ကဲ.. ခင်မေရာ သွားလို့ရပြီနော်”

လမင်း၏ ယဉ်ကျေးစွာနှင့် အပြုံးကို ခင်မေရာလိုက်နာရန်မှ တစ်ပါး အခြားနည်းလမ်းမရှိပါ။ ခင်မေရာထွက်သွားတော့မှ...

“မြသဇင်က ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုကို၊ ကိုကိုကို ညည်းငွေတာလား၊ ညီမလေးရဲ့အကျိုးစီးပွားကို သူက ဆောင်ရွက်မပေးနိုင်တာလား”

ကိုကိုသည် လမင်း၏ စကားကို အတော်ကြီးကို သတိထားဖြေဖို့ကြိုးစားနေတာတွေ့ရသည်။ ကိုကိုသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက တစ်ပါးသူထိခိုက်မည့်ကိစ္စကို အလွန်ရှောင်ချင်သူဖြစ်သည်။ အခုလည်း ကိုကိုသည် ထိုအခြေအနေတွင်ရောက်နေမှန်း လမင်းသိပါသည်။ လမင်း ကိုကိုကို သနားပါသည်။ သို့သော် အမှန်အတိုင်းလည်း သိချင်နေပါသည်။

“သူ ကိုကိုကို ပြောလိုက်တဲ့စကားတွေထက် သူ ကိုကိုကို မပြောလိုက်တဲ့စကားတွေကို ကိုကို သိသမျှပြောပြမယ် ညီမလေး”

“ပြောပါ.... ကိုကို ညီမလေးကလည်း အဲဒီစကားကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်”

ကိုကိုသည် နှုတ်ခမ်းကိုသပ်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းကိုဖြည်းဖြည်းချင်းခါသည်။

“ကိုကိုဟာ စီးပွားရေးအတွက် သူ့အပေါ်မှာ မှီခိုနေတယ်လို့ သူက ထင်နေတယ် ညီမလေး၊ ဒါပေမယ့် သူ့အဲဒါကို ကူညီချင်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုကိုက တစ်ချိန်ကျရင် သူ့ကိုလက်ထပ်မယ်ဆိုတာ သူသိနေလို့ပဲ”

“အဲဒါ ညီမလေး နားလည်တယ် ကိုကို”

“အခုကိစ္စကျတော့ ကိုကို့အကျိုးစီးပွားမဟုတ်ဘဲ ညီမလေးရဲ့အကျိုးစီးပွားဖြစ်နေတယ်။ သူ ကိုကို့ကို မပြောဘဲချန်ထားတဲ့ စကားကတော့ ရှင့်အတွက်တင်မဟုတ်ဘူး၊ ရှင့်ညီမအတွက်ပါ ကျွန်မကို အသုံးပြုနေတယ်ဆိုတဲ့ စကားပဲ။ အဲဒီစကားကို သူထုတ်မပြောဘူးနော်၊ အဲဒီစကားကို သူထုတ်မပြောတဲ့အတွက် သူနဲ့ကိုကိုနဲ့ စေ့စပ်ရေးဟာ ပျက်ဖို့အကြောင်းအထိ ရောက်သွားပြီ ညီမလေး”

ကိုကို၏ နာကျည်းသော စကားသံဆုံးတော့ လမင်းအရှေ့က ခုံကိုလက်ဝါးဖြင့် ‘ဖြန်း’ခနဲရိုက်ပြီး ထရပ်သည်။

“ကိုကိုက သူ့ကို စိန်မခေါ်ခဲ့ဘူးလား၊ ဂျပန်မှာ သူ့အပြင်ကိုကိုအသိတွေ အများကြီးရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ သူ့တို့မိသားစု ဂျပန်မှာ အခြေချဖို့ ကိုကိုကပဲ စီစဉ်ပေးခဲ့တာမဟုတ်လား၊ ဪ... သူက အခုတော့ ဒါတွေမေ့ပြီပေါ့လေ”

“ညီမလေး အဲဒီကိစ္စတွေ တော်ကြစို့၊ ကိုကို သူနဲ့ဘာမှမပတ်သတ်တော့ဘူးလို့ တရားဝင်ပြောခဲ့ပြီးပြီ၊ အဲဒီတော့ ဒီလောက်ကိစ္စလေးတွေကို ပြောမနေနဲ့တော့၊ ကိုကို ညီမလေးဖြစ်ချင်တာကိုရအောင်လုပ်ပေးဖို့အတွက် အဆက်အသွယ်ကောင်းကောင်းရှာနေတာနဲ့ ဒီလောက်ကြာသွားတာ၊ ကိုကို ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ ညီမလေး”

“အဆက်အသွယ်က ရခဲ့ပြီလား”

“နောက်တစ်ခေါက်ပြန်သွားရဦးမယ်၊ အဲဒီအခါကျရင်တော့ ကိုကို့အတွက် အတွင်းရေးမှူးတစ်ယောက်လိုတယ်... ညီမလေး ကိုယ့်မန်နေဂျာ ဆိုပါတော့ အဲဒါမရှိရင် သူတို့နဲ့စကားပြောရတာတော်တော်ခက်တယ် ညီမလေး”

“ညီမလေး စီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

“ခင်မေရာဆိုရင်ကော ညီမလေး”

“ကိုကို မလောနဲ့လေ၊ ညီမလေးက ကိုကို့အကြောင်းလည်းသိ၊ သူတို့အကြောင်းလည်းသိပါ၊ ကိုကိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို ညီမလေး အရမ်းဝမ်းသာပါတယ်၊ တန်ဖိုးလည်းထားတယ်၊ ချစ်သူနဲ့ညီမ...၊ ညီမ အပေါ်ထားတဲ့စေတနာပဲ ကိုကို့အတွက်လည်း ညီမလေး အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်မယ်ဆိုတာ ကိုကိုယုံပါ၊ ကဲ... ညိုမောင့်အကြောင်း နားထောင်ရအောင်”

ခင်လေး ရောက်မလာခင် ညိုမောင် ကုမ္ပဏီတွင် ဖြစ်ခဲ့သော ကိစ္စတွေကို လမင်းက ချစ်မင်းစိုးကို ပြောပြသည်။ လမင်းက ရယ်ရယ်မောမောပြောပြနေသလောက် ချစ်မင်းမျက်နှာမှာက

အရယ်အပြီးသိပ်မရှိလှပါ။ လမင်းစိုး လုပ်ခဲ့သောကိစ္စကို ချစ်မင်းစိုး သိပ်သဘောတူချင်ပုံမရပါ။

“ညီမလေး လုပ်ရပ်က ကုမ္ပဏီတစ်ခုရဲ့ ဥပဒေနဲ့မညီဘူး၊ ခံစားချက်တွေ သိပ်ဆန်လွန်းအားကြီးနေတယ်၊ ညိုမောင့်ကို ပေးတဲ့အပြစ်တွေကလည်းထုံးစံမဟုတ်တာတွေဖြစ်နေတယ်၊ ညီမလေးရဲ့ စိတ်က ညိုမောင်နဲ့ပတ်သတ်ပြီးမူလနေရာပျောက်နေတယ်၊ ညီမလေးနဲ့ ညိုမောင်ဟာ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်နဲ့လက်အောက်ငယ်သား လုံးဝမဟုတ်ဘူး ဖြစ်နေတယ်လို့ ကိုကိုထင်တယ်”

ချစ်မင်းစိုးစကားကြောင့် လမင်းစိုးမျက်နှာတစ်ခုလုံးနီရဲနေသည်။ သူ ညိုမောင်နှင့်ပတ်သတ်၍ ဒေါသကိုပြခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ထိရောက်သောအပြစ်ကိုတော့ မပေးခဲ့မိတာကို ကိုကိုက ချက်ချင်းတွေ့သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုကိုပြောတာ ညီမလေး ဝန်ခံပါတယ်၊ သူ့ကို လမင်းအလုပ်ထုတ်ဖို့အထိ စဉ်းစားပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ ကိုကို့ခွင့်ပြုချက်နဲ့ဝင်ထားတဲ့သူမို့ ကိုကိုမရှိချိန်မှာ လုပ်လိုက်ရင် မကောင်းလို့ပါ”

“ထားပါတော့လေ”

“ပြီးတော့ ညီမလေး သူ့အကြောင်းတွေကို စုံစမ်းတော့ Reception မှာ ရယ်ကြတယ်ဆိုတာက ညီမလေးကို ကားတွန်းပေးတာ ပြောလို့ ရယ်တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ညီမလေးကိုဘယ်လေခေါ်ရမလဲဆိုတော့ သူ့ဇာတိက GM လို့ခေါ်ရမယ်ဆိုတော့ သူက ‘GM’ လို့ခေါ်တာကို သဘောကျပြီး သူတို့က ညီမလေးအခန်းကိုကြည့်ပြီးရယ်ကြတာတဲ့”

“ဖုန်းကရော...”

“အဲဒါတော့ စုံစမ်းလို့မရဘူး၊ သူက ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောဘူး”

ထိုအချိန်တွင် ခင်လေးရောက်လာပြီး ညိုမောင်၏ Computer မှတ်တမ်းများကို ကြည့်သည်။ လေးလအတွင် တိုးတက်လှူရလဒ်ကောင်းတွေဖြစ်နေသည်။

“အရမ်းကြိုးစားတယ် မမ၊ သူ ဘာကိုဖြစ်ဖြစ်အရမ်းတက်ချင်နေတယ်၊ ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးက Section File တွေကို အကုန်ဖွင့်ပြီး သိသင့်တာတွေ သူမှတ်တယ်၊ နားမလည်တာရှိရင် ခင်လေးကို မေးတယ်၊ တစ်ချို့ကိစ္စတွေ ခင်လေး သူ့ကိုခိုင်းကြည့်တာ အဆင်ပြေတယ် မမ”

“သူ့အတွက် ဘယ် Subject တွေလိုဦးမလဲ”

“Programming အပိုင်းတော့ သူသိပ်မသိသေးဘူး မမ”

“ကောင်းပြီခင်လေး၊ ညိုမောင့်ကို ဒီအပတ်ပြီးအောင် သင်ပြီးရင် ရပ်လိုက်တော့၊ သူ့ကို Section တစ်ခုမှ ပြန်ချထားမှာ။ မခင်လေးက ညိုမောင့်ကို စနေ၊ တနင်္ဂနွေမှာ ကျန်တာတွေ သင်ပေးရမယ် ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ခင်လေး ချစ်မင်းစိုးကို အရိုအသေပြုပြီးထွက်သွားသည်။

“ညိုမောင့်ကို တခြား Section တွေကိုမပို့နဲ့ဦး ကိုကို၊ သူ့ကို Reception မှာပဲ ပြန်ခန့်ထားရမယ်၊ သူ မူလာ ရာထူးကို ပြန်ပေးတယ်ပေါ့၊ အဲဒီထက် တစ်ဆင့်မြင့်တဲ့ရာထူးကိုတန်းပေးလိုက်ရင် ဝန်ထမ်းတွေစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးတွေးကြလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ ညီမလေး တွေးတာမှန်တယ်၊ လူခေါ်ဖို့ကိစ္စလည်း ညီမလေးပဲ စီစဉ်ပါ၊ ကိုကိုတစ်ပတ်လောက် ဘာမှမလုပ်ချင်သေးဘူးကွာ၊ ရုံးကိုတော့ လာမယ်၊ မနက်ပိုင်းပေါ့၊ ပြန်ရောက်လာပြီး ကုမ္ပဏီကို ပစ်ထားတယ်ဆိုတာကိုတော့ အပြောမခံချင်လို့ပါ၊ ကိုကို ဝင်စာကို တို့ယုံလောက်ပေါ့ ဟုတ်ပြီလား”

အသည်းကွဲလာသော ကိုကို့ကိုလမင်းနားလည်ပေးရမည် ဖြစ်သည်။ မြသဇင်နှင့် ကိုကိုသည် ၅ နှစ်နီးပါး ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြပြီးမှ အခုလို ပြဿနာဖြစ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ လမင်းစိုးစိတ်အထင်ကတော့ မြသဇင်သည် ဂျပန်မှာ မျက်စိပွင့်နားပွင့်ဖြစ်သွားသောအခါ ကိုကို့ကို ငြီးငွေ့လိမ့်မည်။ ပြီးတော့ ကိုကိုကလည်း တစ်နှစ်မျှ တစ်ခေါက်နှစ်ခေါက်သာ သွားရသဖြင့် အနေဝေးတာလည်းပါမည်။ အနေဝေးတော့ မီးဝေးချိပ်ပမာဖြစ်သွားဟန်တူသည်။

ညိုမောင့်ကို မူလ Reception တွင် ပြန်ခန့်စာကိုရေးပြီး ဝန်ထမ်းရေးရောဌာနသို့ပို့သည်။ ပြီးတော့ Diary ထဲမှာ Share member များနှင့် တွေ့ရန်ဟု ရေးသည်။ ပြီးတော့ လမင်းစိုးသည် အကြာကြီးတစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေခဲ့သည်။ သူ့အတွက်တော့ မဟုတ်။ ကိုကို့အတွက် ဖြစ်ပါသည်။

ညိုမောင် recrption ကို ပြန်ရောက်သဖြင့် အားလုံး ဝမ်းသာနေကြသည်။ Reception သည်လည်း ဝင်စာ ထွက်စာများ စာရင်းကို လက်ဖြင့် ရေးမှတ်ခြင်းမဟုတ်တော့ဘဲ ကွန်ပျူတာနှင့်သာ မှတ်တမ်းတင်သည်။ မောင်ညိုသည် ထိုအလုပ်ကို လုပ်ရပြီး ရုံးဆင်း ရုံးဆက်လက်မှတ်ကိုလည်း ကိုင်ရသည်။

recrption မှာ သူဇာမရှိတော့။ သူဇာက အိမ်သုံးလျှပ်စစ်ပစ္စည်းဖြန့်ဖြူးရေးဌာနသို့

ရောက်သွားသည်။ ပထမ မန္တလေး ရုံးခွဲဌာနသို့ ပို့မည်ဟု သတင်းထွက်နေပြီးတော့မှ ရန်ကုန်တွင်ပြန်ကျခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရာထူးတစ်ဆင့်တိုးဖြင့် ဌာနပြောင်းသွားသော သူဇာနှင့် မူလရာထူးကို ပြန်ရောက်သော ညိုမောင်တို့ လခထုတ်လျှင် ကျွေးရမည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ညိုမောင်သည် သူရသည့်လခ ခုနှစ်သောင်းထဲမှ အဆောင်လခ၊ ကားနှင့်ထမင်းစရိတ်ကို ဖယ်ရသည်။ ဒါတွေက ဒီနေ့ပြန်တာနှင့်ရှင်းရမည့်ငွေဖြစ်သည်။ သူတို့ကို သွားထိ၍ မရ။

အဆောင်လခက တစ်သောင်း၊ ထမင်းဖိုးက တစ်နေ့တစ်ထောင့်ငါးရာနှင့် ဆယ့်ကိုးရက်စာ နှစ်သောင်းရှစ်ထောင်ငါးရာ။ ကားခက အသွားအပြန် ရှစ်ထောင့်ရှစ်ရာချန်ထားရမည်။ ထိုငွေသည်ပင် လေးသောင်းခုနှစ်ထောင်ရှိနေပြီ။ အမေနှင့် ဆရာတော်ကို တစ်သောင်းစီလှမ်းကန်တော့ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့။ သူ့မှာ လက်ကျန်ငွေကနှစ်သောင်း သုံးထောင်သာကျန်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်နှင့် အမေကို လခဦးအနေဖြင့် ရှစ်ထောင်ဆီသာ ကန်တော့နိုင်တော့သည်။ ကားခ ရှစ်ထောင့်ရှစ်ရာနှင့်ပေါင်းလျှင် ကျပ်(၁၅၈၀၀) သာရှိတော့၏။ ထို့ကြောင့် သူဇာနှင့် တစ်ယောက်တစ်ဝက် ဒကာခံရန်ညှိနှိုင်းပြီးမှ ရီရီထွေးတို့ကိုကျွေးရသည်။ ဆရာကိုသင်ဝင်းက သူတို့အကြောင်းကို သိနေသည့်နှယ် မစားပါဟု အကြိမ်ကြိမ်ငြင်းနေသောကြောင့် သူတို့အတင်းခေါ်ပြီး ကြေးအိုးတိုက်ကြရသည်။

ထိုကြေးအိုးတိုက်သည့်ပွဲတွင် ဆရာကိုသက်ဝင်းက ညိုမောင်ကို စကားတစ်ခွန်းပြောသည်။

“မင်း... လမင်းစိုးကို ခွင့်လွှတ်တဲ့နည်းနဲ့ နိုင်အောင်တိုက်ခိုက်နိုင်တာ ငါသိပ်သဘောကျတယ် ညိုမောင်”

ဆရာစကားကြောင့် ညိုမောင် တော်တော်အံ့သြသွားသည်။

“မင်းကသာ တုံ့ပြန်မှုပြင်းထန်မယ်ဆိုရင် မင်းဒီအလုပ်က ထွက်သွားရလောက်ပြီ”

“ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး ဆရာ”

“အေး... နားမလည်ပေမယ့် မင်းလုပ်ခဲ့ပြီးပါပြီ၊ မင်းကို နေ့ခင်းဘက် ကွန်ပျူတာသင်ပေးတာ၊ ဒီနေရာပြန်ထားတာတွေက မင်းရဲ့အနိုင်တွေပေါ့ကွ”

“အာ... ဆရာဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ ဆရာ”

“မင်းရဲ့ ကွန်ပျူတာ ဆရာမ ခင်လေးက ငါ့တပည့်အရင်းပါကွ”

ညိုမောင် အိမ်ပြန်လာသည့်လမ်းတစ်လျှောက်တွင် စဉ်းစားလာခဲ့သည်။ ဆရာက သူ လမင်းစိုးကို နိုင်ခဲ့သည်ဟု ပြောသည်။ သို့သော် သူသိရသမျှ အားလုံးမှာတော့ သူသည် လမင်းစိုးကို နိုင်ခဲ့တာ တစ်ခုမှမရှိဟုထင်သည်။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရလျှင်တော့ သူ လမင်းစိုးကိုချစ်သည်။

ဒါပေမယ့် သူ့အချစ်က ‘ချစ်သည်’ ဟု သိပြီးကတည်းက စိတ်ထဲတွင် မည်သူမျှ မသိရသော ကမ္ဘာ လေးတစ်ခုကိုပါ ညိုမောင်ဖန်တီးခဲ့သည်။ သူသည် လမင်းစိုးကို ဘယ်လိုဘယ်လောက်ပဲချစ်ချစ် ထိုအချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်စရာစရာအကြောင်းမရှိဆိုတာ လမင်းစိုးကိုချစ်သော သူ့အသိကိုယ်တိုင်က နားလည်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် လမင်းစိုး သူ့အပေါ်မှာ မည်သို့ပင်သဘောထားစေ သူ့မှာခွင့်လွှတ်နိုင်သော နေရာကလေးတစ်ခုတော့ ဘယ်သူမှ မသိဘဲရှိနေသည်။ ဆရာပြောသော မင်းနိုင်တယ်ဆိုသော စကားမှာ ထိုနေရာကလေးကို ဆရာကမသိသဖြင့် ပြောခြင်းသာဖြစ်ရမည်ဟု သူသိသွားသည်။

ညိုမောင် လမင်းစိုးကို အရမ်းချစ်ပါသည်။ ဒီရုံးထဲမှာရော။ လမင်းစိုး၏ စီးပွားရေး လူမှုရေးအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာရော လမင်းစိုးကို ချစ်သူတွေများစွာရှိနိုင်ပါသည်။ ထိုသို့သော် လူအသီးသီးထဲတွင် သူသည် အသံအတိတ်ဆုံး လမင်းစိုးကို ချစ်သူဖြစ်ပါသည်။

သူ့ဘဝသည် အလွန်တန်လှ သော်သော့လို မိန်းကလေးမျိုးနှင့်သာ ထိုက်တန်ပါသည်။ သူ သော်သော့ကို ချစ်သည်ဟုတွေးလိုက်လျှင် သွေးသားလည်ပတ်မှုမြန်ဆန်လာသည်။ မျှော်လင့်ချက်သည် သူနှင့်လက်တစ်ကမ်းစာအကွာအဝေးမှာ ရပ်နေသလို ထင်ရ၏။ သူ သော်သော့ကိုချစ်သည့်အတွက် ရာရာသည် သူ့အပြောအဆို၊ သူ့အနေအထိုင်ပေါ်တွင် သက်ရောက်မှုနှင့် တန်ပြန်သက်ရောက်မှုရှိသည်။

သော်သောက် သူ့ကို ဟင်းတစ်တုံးလောက်ပိုထည့်ပေးလိုက်လျှင် ကိုဇော်တို့အဖွဲ့က အသံတွေဆူညံပြီး ထွက်လာတက်သည်။ သူက အလုပ်အပြန်နို့ဆီခွက်ဖြင့်လုပ်သော နို့ကြက်ဥပူတင်းကို ဝယ်လာပြီး သော်သော့ကိုပေးလျှင် မော်မော်ကလည်း သူ့အတွက်ပါသည့်တိုင် ကိုဇော်တို့နှင့် ရော၍ အော်ကြဟစ်ကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံထမင်းဆိုင်တွင် ထမင်းစားပြီး အထ ထီးမေ့ကျန်ခဲ့သဖြင့် သော်သော်က အူယားဖားယားလိုက်ပေးလျှင် သူ့ သူငယ်ချင်းတွေက အသံသေး အသံပြည့်ဖြင့် ဝိုင်းအော်ကြသည်။ နောက်တစ်နေ့ ထမင်းစားချိန်သို့ရောက်လျှင် သူ့ကို ထီးမမေ့ဖို့ အကြိမ်တစ်သန်းလောက်ပြောတက်ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် သော်သော်သည် ဟင်းကိုခပ်ရင်း

ထမင်းကိုပြင်ရင်း မျက်နှာက ရဲနေတက်၏။

ဒီတော့ သူတောင်းပန်ဖို့လိုပြီဟု ယူဆပြီး သော်သော်ဈေးအပြန်မှာ သော်သော်ဆွဲလာသော ခြင်းတောင်းကို ကူဆွဲပေးရင်း တောင်းပန်ရသည်။

“သော်သော် ကိုဇော်တို့ ကိုတိုးလွင်တို့ စတာကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်၊ ကျွန်တော်လည်း သူတို့ကို နောက်မစဖို့ တောင်းပန်ခိုင်းထားပါတယ်၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော် သော်သော်”

သော်သော်ခဏတော့ တိတ်ဆိတ်၍ နေသည်။

ထိုသို့ တိတ်ဆိတ်နေသော အချိန်တွင် သော်သော်မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေဝိုင်း၍ လာသည်ဟု သူထင်သည်။

မည်သူမှမရောက်ဖူးသေးသည့် ကျွန်းကလေးတစ်ခုကို ပင်လယ်ရေတွေဝိုင်းထားသလိုမျိုး သော်သော်၏ မျက်ဆံနက်ကလေးကို မျက်ရည်တွေဝိုင်း၍ ထားသည်။

မျက်ရည်၏ အင်အားသည် ထိုထက်အားကောင်းလာလျှင် သော်သော်မျက်ဆံနက်ကလေးကို ဖုံးအုပ်သွားတော့မည်။ ဒါဆိုလျှင် ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်ကျလာတော့မည်။

ညိုမောင့်ရင်ထဲလိုက်ခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားပြီး ရင်ခုန်သံတွေလည်းပူးကပ်၍ ကုန်သည်။

“သော်သော်”

ညိုမောင် အထိတ်တလန့်ခေါ်သောအသံဖြစ်ပါသည်။

“ရပါတယ် ကိုညိုမောင် သော်သော်ဆီမှာ အမြဲတမ်းစားဖြစ်နေတဲ့ လူတွေက စရင် သော်သော်ခံနေရစမြဲပါ၊ ကြက်မြစ်ကြက်သည်းဆိုလို့ အသည်းတုံးကိုအရင်စထည့်လည်း သော်သော်ကို အဲဒီလူနဲ့စကြတာပဲ၊ ကြက်ရိုးဟင်းဆိုလို့ အတောင်ပံတွေထည့်ပေးရင်လည်း စကြတာပဲ၊ တစ်ခါတလေကျတော့ သော်သော်ကိုယ် သော်သော်သိပ်ဝမ်းနည်းတယ်၊ အဲဒီလို စတဲ့လူတွေကို သော်သော်ရန်မတွေ့ရဲဘူးလေ၊ ပြန်ပြောရင် ဖောက်သည်ပျက်မှာပေါ့၊ သော်သော်ဟာ မြားပစ်ကွင်းက မြားပစ်တဲ့စက်ဝိုင်းလိုပါပဲ၊ သူတို့လေ့ကျင့်ကြတာပါ၊ သော်သော်က ငြင်းဆန်ခွင့်မရှိဘူး၊ဒါကြောင့် သော်သော်အလုပ်ပြောင်းချင်တာပေါ့၊ ကိုညိုမောင်လည်း ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့။”

သော်သော်နှင့် သူ့အကြားတွင် ထိုသို့ဘဝဆန်သော ခံစားဆက်နွှယ်မှုများလည်းရှိပါသည်။

ထို့ကြောင့် သော်သော်နှင့် သူသည် ဘဝဆန်သည်။ လက်တွေ့ဆန်သည်။ နီးစပ်နိုင်သည်။
လမင်းစိုးကတော့ သူ့ဘဝအတွက် စိတ်ဖြေစရာ အိမ်မက်တစ်ခုဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက်မှာ အဲဒီလို
အခွင့်အရေးမျိုး ရှိသည်မဟုတ်လား။

သူတို့အဆောင်လမ်းထဲက ပြောင်းဖူးပြုတ်ရောင်းသော ကောင်မလေးက မင်းသား‘.....’
ကြိုက်သည်ဟု ဆိုသည်။ သူကြိုက်သော ထိုမင်းသားကလေးက မကြာမီ အိမ်ထောင်ပြု၍ သွား၏။
ဒီတော့ သူ့ကို ပြောင်းဖူးပြုတ်ဝယ်နေကျ ဖောက်သည်တွေက ထိုမင်းသားလေး၏
မင်္ဂလာဇည့်ခံပွဲပါဂျာနယ်များကိုပြသည့်အခါ သူက အေးအေးသက်သာပင် ဖတ်ပါသည်။ သူ့ထံမှာ
ဒေါသမတွေ့ရ။ ဝမ်းနည်းခြင်း စိုးစဉ်မျှမရှိ။ သူသည် ပြုံး၍နေလေသည်။ ပြီးတော့ သူက....

“သူယူတဲ့ ကောင်မလေးကလည်း လှလိုက်တာ လိုက်တယ်နော်”

“အောင်မယ် ကောင်မ၊ ညည်းက သူ့ကိုချစ်တယ်ဆို အခုဟိုက ယူသွားပြီ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ဒီတော့ ထိုပြောင်းဖူးပြုတ်ရောင်းသည့်ကောင်မလေးက ပြောင်းဖူးတောင်းကို
ကောက်ရွက်ရင်းပြောသည်။

“ကျုပ်တို့က သူ့ကိုချစ်တာ၊ သူ ဘယ်သူနဲ့ညားညား ချစ်တာကချစ်တာပဲအေ့”

ညိုမောင် လမင်းစိုးကို ချစ်တာလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းဖြစ်လိမ့်မည်ထင်ပါသည်။

လူတစ်ယောက်တွင် တကယ့်အချစ်နှင့် စိတ်ကူးယဉ်အချစ်ဆိုတာ ရှိကြစမြဲဖြစ်သည်။
ယောကျ်ားလေးရော မိန်းကလေးပါ ထိုအချစ်နှစ်ချစ်ကို မလွန်ဆန်နိုင်ကြပါ။
ကိုရီးယားမင်းသားကလေးကို အရမ်းချစ်တာပဲဟု ကောင်မလေးတစ်ယောက်က သူနှင့်
ချစ်သူဖြစ်နေသော သူ့ချစ်သူကိုပြောပြလျှင် သူ့ချစ်သူက မည်သို့မျှ စိတ်မဆိုးသည့်အပြင်
ထိုကိုရီးယားမင်းသားကလေးနှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သော လိပ်စာကိုပင် ‘online’ ပေါ်မှ
တစ်ဆင့်ရှာဖွေပေးဦးမည် ဖြစ်သည်။

ညိုမောင်သည် ‘လမင်းစိုး’ ကို အဲဒီလိုချစ်သည်။

မျှော်လင့်ချက်သည်... မရှိ။

သူနှင့်ဘဝတူသော သော်သော်ကိုတော့ ဘဝတူချင်းမို့ မျှော်လင့်ချက်နှင့် ချစ်ပါသည်။

‘အချစ်’ သည် ဂုဏ်ယူပြီး ပြောဖို့အကောင်းဆုံး ခံစားမှုဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် လူတိုင်းသည်

ကိုယ်တစ်ကယ်ချစ်သော အချစ်ကိုအမွေခံပြီး ဘဝအတွက်ရလာသော ‘အချစ်’ ကိုသာ တန်ဖိုးထားသလို မြင့်မြတ်ကြီးကျယ်သလို ဟန်ဆောင်လေ့ရှိပါသည်။

ညိုမောင်တို့ ဝန်ထမ်းများအားလုံးကို ရုံးအားရက်တစ်ရက်ပေးပြီး အခမ်းအနားကလေးတစ်ခု လုပ်ပေးသည်။ ထိုအခမ်းအနားတွင် ဘူဖေးလ်ကျွေးပြီး သူတို့ ကုမ္ပဏီ၏ အကြီးအကဲကိုယ်တိုင်က နောက်ထပ်စတင်မည့် Programme အတွက် ကုမ္ပဏီကို ကူညီနိုင်မည့် လူများစွာ လိုအပ်နေကြောင်းပြောသွားခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ကုမ္ပဏီ၏ GM ဖြစ်သူ လမင်းစိုးမှ ကုမ္ပဏီနှစ်ပတ်လည်တွင် တစ်နှစ်တာအကောင်းဆုံး ဆုရသူများ စာရင်းကို ကြေညာသည့်အခါ ညိုမောင်၏ ဆရာ ကိုသက်ဝင်းပါသည်။ ညိုမောင် ဆရာမ ခင်လေးပါသည်။ ဝါဝါဦးနှင့် ရီရီထွေးတို့လည်းပါသည်။ ပျော်စရာကောင်းသော နေ့တစ်နေ့လည်းဖြစ်ပါသည်။

တစ်နှစ်တာအတွင်းအကောင်းဆုံးတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သော ဝန်ထမ်းများကိုအဆင့်တိုးပေးသည်။ လစာတွေ တိုးပေးသည်။ ရီရီထွေး၊ ဝါဝါဦး၊ ဆရာမခင်လေးနှင့် ဆရာကိုသက်ဝင်းတို့ ပျော်ကြသည်။

လမင်းစိုးသည် စာရင်းများကို ဖတ်ကြားပြီးနောက် အသံကိုတည်ငြိမ်စွာထိန်းလိုက်သဖြင့် အောက်မှ ပျော်ရွှင်နေသူများအားလုံး လမင်းစိုးထံသို့ အာရုံတွေကို ပို့လိုက်ကြရသည်။

လမင်းစိုးက အောက်ပါ စကားများကို တည်ငြိမ်စွာ ပြောသွားခဲ့သည်။

“ကျွန်မတို့ ကုမ္ပဏီက နောက်ထပ် ခြေလှမ်းအသစ်ကို စချင်ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်မတို့မှာ အရည်အချင်းပြည့်ဝတဲ့ လူတွေလိုပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မတို့ လူရွေးပဲလုပ်ရပါမယ်။ အခုလက်ရှိ ဝန်ထမ်းများရော၊ ကျွန်မတို့ထုတ်ပြန်တဲ့စည်းကမ်းနှင့်ကိုက်ညီသူများ အားလုံးရော လျှောက်ထားနိုင်ပါသည်။ အားလုံးသော ဝန်ထမ်းတွေဟာ ကျွန်မတို့ မောင်နှမနဲ့မိသားစု ဖြစ်ပါတယ်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်လည်းဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ရန်သူလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဆိုတာကို ပြောကြားရင် နိဂုံးချုပ်ပါတယ်။

အဲဒီနေ့က ပျော်ရွှင်စရာပွဲကို မည်သည့်ပြဿနာမှမရှိဘဲ ကျင်းပပြီးစီးသွားခဲ့သည်။

နောက်နေ့ အလုပ်လျှောက်လွှာ Form တွေကို ထုတ်ပေးနေသည့် နေရာသို့ ညိုမောင် သုံးကြိမ်လောက် ရစ်ဝဲရစ်ဝဲလုပ်ပြီးမှ Form သွားယူတော့ ဒေါ်မြသန်းက ညိုမောင်ကို မသင်္ကာသလိုကြည့်သည်။

“ဘာလဲ မင်းက ထပ်လျှောက်ဦးမလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး ကျွန်တော့် ညီမကလေးအတွက်ပါ”

“ဟုတ်လို့လားဟယ်”

ညိုမောင် ပြောရကြပ်၍သွားသည်။ လိမ်တော့ ညာတော့မည်ဆိုလျှင် ဆရာတော့်စကားက အရင်ဦးလေ့ရှိ၏။

“ရပ်ကွက်ထဲမှာ နှမလေးလိုနေတာပါ၊ form ပေးပါဗျာ၊ အဲဒါတွေက မမကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး”

ဒီလိုနှင့် form ကိုယူပြီး သော်သော့်ကိုပေးရသည်။ သော်သော်ကလည်း နောက်ဆုံးနှစ်ကို ဖြေပြီးအောင်သည်။ ဘွဲ့ကတော့ မယူရသေး၊ သော်သော်သည် နှံ့ကောင်လေးတစ်ကောင် ခုန်ပေါက်နေသလိုကိုဝမ်းသာနေသည်ဟု ညိုမောင် ထင်သည်။

“ကိုညိုမောင် အဲဒီနေရာကို သော်သော်ရမှာလားဟင်”

“ဒါတော့ ငါဘယ်သိနိုင်မှာလဲဟာ”

“ကိုညိုမောင်တုန်းက ဘယ်အကပ်နဲ့ရတာလဲ”

“ဘုရားအကပ်နဲ့”

“ကိုညိုမောင် မနောက်နဲ့နော်”

“မနောက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ဓဇဂ္ဂသုတ်ပဲရွတ်သွားတာ”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့၊ သော်သော် ဓဇဂ္ဂသုတ်ကိုအခုမှ ကျက်မနေနဲ့တော့၊မေတ္တာသုတ်ပဲ ကျက်တော့၊ ပြီးတော့ ဆံပင်တွေကို ဂရုစိုက်”

“ဟင်... ဆံပင်တွေနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“လူတွေက သော်သော့်ဆံပင်တွေကို တွေ့လိုက်ရင် စေတနာရှိသွားတက်ကြတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီဆံပင်တွေကိုမြင်ပြီး သော်သော့်ကို....”

“အင်တာဗျူးက ဘယ်နေ့လဲဟင်”

ညိုမောင် ဘာစကားမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ သော်သော်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ သော်သော်သည် သူဆက်ပြောမည့် စကားကို မကြားချင်၍ စကားလမ်းလွဲလိုက်ကြောင်း သိသာသည့် မျက်နှာလွှာကို ချ၍ငြိမ်နေသည်။

“လာမယ့် စနေနေ့မှာ သော်သော်၊ တစ်ခု သတိထားဖို့ကတော့ သော်သော် အဲဒီအလုပ်မှာရဖို့ မရဖို့က ကျွန်တော်နဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော် စွမ်းဆောင်မပေးနိုင်ဘူး၊ အတွေ့အကြုံအရ ပြောပြပါဆိုရင်တော့ GM လမ်းစဉ်ကို သတိထားပြီး ဖြေဖို့ပါပဲ”

“အဲဒီနေ့ကျရင် ကိုညိုမောင်က...”

သော်သော်စကားမဆုံးခင်ပင် ညိုမောင် ထွက်သွားသည်။ သော်သော်ရင်ထဲမှာ ခံစားရသော ဝေဒနာကို သော်သော်ပဲသိပါသည်။ ဒီညဘုရားရှိခိုးလျှင် ကိုညိုမောင်ကို ပထမဦးဆုံး အမျှဝေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သော်သော် တက်နိုင်တာ ဒါပဲရှိပါသည်။

နေ့ရက်တို့ မည်သည် ကုန်ဆုံးလွယ်လှသည်။

ကိုယ်က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စကားလက်ဆုံဝင်နေချိန်တွင် လည်းကောင်း၊ Chess တစ်ပွဲကို စိတ်ရော ဝိညာဉ်ပါ ထိုးနေရသောအချိန်တွင်လည်းကောင်း၊ စာတစ်အုပ်ကိုဖတ်ရင်း မျက်စိများညောင်းလာသဖြင့် အိပ်လိုက်မိသောချိန်တွင် လည်းကောင်း၊ ညနေရီဆည်းဆာ အလှတွင်တွေ့ရသော ကောင်မလေးများကို ငေးနေချိန်တွင်လည်းကောင်း၊ ဘာမှ အရေမရအဖတ်မရပျော်ရွှင်သည်ဆိုရုံ တွေ့ရာမိတ်ဆွေများနှင့် စကားပြောနေချိန်တွင်လည်းကောင်း၊ လေးဖြူနှင့်ထူးအိမ်သင်တို့၏ သီချင်းများကို လိုက်ညည်းနေချိန်တွင်လည်းကောင်း၊ အချိန်သည် ထိုထိုသော ခံစားချက်များအတွက် လုံးဝစောင့်နေလိမ့်မည် မဟုတ်ဘဲ သင်နှင့်မိတ်ဆွေများ (သို့) သင့်မိတ်ဆွေမဟုတ်သော သင်မသိသောသူများ၏ လက်ထဲမှ နာရီတွင် လက်တံကလေးသည် လည်နေမြဲဖြစ်သည်။

ထိုသူသည် သင်နှင့်မသိသော်လည်း သင်က ‘ဘယ်နှနာရီလဲ’ ဟု မေးလိုက်လျှင် သူပြောသော ‘နာရီ’ သည် သင့်နာရီဖြစ်သည်။ သင်နှင့် မသိခြင်းကြောင့် သင့်နာရီသည် ပြောင်းလဲစရာ အကြောင်းမရှိချေ။

ယခု Solo ကုမ္ပဏီက လူနှစ်ဆယ့်တစ်ယောက်ရွေးသည့်ထဲတွင် သော်သော်အရွေးခံရသည်။ သော်သော် Solo ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်နေတာ ၄ လရှိသွားပြီဖြစ်သည်။

ညိုမောင်သည် မနက်ခင်းတိုင်း သော်သော်နှင့် ရုံးအတူသွားရခြင်း၊ ညနေရီတိုင်း သော်သော်နှင့် ရုံးအတူပြန်ရခြင်းတို့ကြောင့် ဝါဆိုဝါခေါင်မိုးတွင် ကန်စွန်းညွန့်ခေါင်းမော့သကဲ့သို့ ခေါင်းမော့၍နေ၏။

အဲဒီနေ့က ညိုမောင်အလုပ်တွေ ပြီးသွားသော်လည်း သော်သော်အလုပ်တွေ မပြီးသေးသဖြင့် ညိုမောင်အောက်ထပ်မှ သော်သော်ဆင်းအလာကိုစောင့်၍ နေခဲ့သည်။ တော်တော်နှင့် မဆင်းလာသဖြင့် ညိုမောင်အပေါ်ထပ်သို့ တစ်ခေါက်ပြန်တက်တော့ သော်သော်မည်သူမျှ မရှိတော့သည့်အခန်းထဲတွင် ကျစ်ဆံမြီးကျစ်၍နေသည်။

ဒီလိုမျိုးတွေ့လိုက်ရတော့ သူ့အစိုးရိမ်ကြီးစွာ အောက်ထပ်မှာ စောင့်နေသော အဖြစ်ကို တွေးပြီး ချက်ချင်းရလာသော ဒေါသဖြင့် ပြောမိသည်။

“ငါကတော့ အောက်မှာနင်ဆင်းမလာလို့ စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ နင်က ဒီကျစ်ဆံမြီးကိုပဲဟုတ်တယ်”

“မကျစ်လို့ ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ၊ ကားပေါ်ကျရင် ဆံပင်တွေက ဟိုလူ့မျက်နှာထိ၊ ဒီလူ့မျက်နှာထိနဲ့ အားနာစရာမကောင်းဘူးလား”

“ကျစ်မယ်ဆိုလည်း အောက်ကို အရင်ဆင်းပြီး ငါ့ရှေ့ရောက်မှ ကျစ်ပေါ့”

“အမလေး ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ငါ နင့်အတွက် စိတ်ပူသွားလို့ပါ”

ညိုမောင်အသံက ပျော့သွားသည်။ သော်သော်ကလည်း နောက်ဆုံးကျစ်ဆံမြီးကို ဝက်ဝံရုပ် ခေါင်းစည်းကြိုးကလေးနှင့် စီးလိုက်သည်။

ညိုမောင်နှင့် သော်သော်သည် ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဆိုသော လွတ်လပ်မှုနှင့် တံခါးကိုစေ့ပိတ်ရင်း ပခုံးချင်းထိ၍ သီ၍ အတူတွဲထွက်သွားသည်ကို အခန်းထဲမှ မြင်နေရသော လူတစ်ယောက်ရှိပါသည်။

ထိုလူမှာ.....။

အဲဒီနေ့က သော်သော်နှင့်ညိုမောင်တို့ လှည်းတန်းမှတ်တိုင်တွင် ဆင်းပြီး ပြည်လမ်းအတိုင်း ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ရှိ ပလက်ဖောင်းဘက်မှလျှောက်ခဲ့ကြသည်။ တိတ်တဆိတ်လျှောက်လာကြရင်း

အတွေးကိုယ်စီသက်ပြင်းမချဖြစ်သော အသက်ရှူခြင်း၏ အကြွင်းအကျန်ကိုယ်စီနှင့် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တစ်စုံတစ်ရာ စည်းကမ်းမထားပါဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသော တိတ်ဆိတ်မှုကို ညိုမောင်ကပင် အရင်စတင်ဖြိုခွဲရသည်။

“မနက်ဖက် ထမင်းကြော်ဆိုင်မထွက်နိုင်တော့ သော်သော်တို့ အခြေအနေ အဆင်ပြေရဲ့လား။”

ညိုမောင်သည် ထိုစကားကို စမေးစဉ်ကရော မေးနေတုန်းမှာရော၊ မေးပြီးတော့ရော သော်သော်မျက်နှာကို အစဉ်တစ်စိုက် စိုက်၍ကြည့်နေခဲ့သဖြင့်သာ သော်သော်၏ ယုံယုံကလေးအပြုံးကို မြင်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ထမင်းကြော်ဆိုင်က တစ်မနက်ကို တစ်ထောင်၊ ထောင့်ငါးရာလောက်တော့ ကျန်တယ်လေ၊ အဲဒီဝင်ငွေတော့ လျော့သွားတာပေါ့၊ အဲဒီဝင်ငွေနေရာမှာ သော်သော်လခကို ဖြည့်လိုက်ရတော့ ဒုံရင်းပဲပေါ့။”

သော်သော်က စကားဆုံးတော့ ရယ်လိုက်သည်။ ရယ်သံက ခြောက်ကပ်နေသည်။ ထိုရယ်သံ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ညိုမောင်နားလည်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အားပေဖို့တာဝန်ရှိသည်ဟုလည်း တွေးမိသည်။

“အဲဒီအတွက်တော့ ဘာမှမပူနဲ့ သော်သော်၊ ကိုယ်လည်း လခထုတ်ရင် အဆောင်လခရယ်၊ ထမင်းစရိတ်ရယ်၊ လမ်းစရိတ်ရယ်၊ ရွာကမေမေနဲ့ ဆရာတော့ဆီပို့ရတာနဲ့ဆို သုံးထောင် အပြင် ပိုမကျန်တော့ဘူး၊ အခုနည်းနည်းပါးပါး ဆွဲထားရတာလေးတွေတောင် ရှိသေးတယ်။”

ပြီးတော့ ညိုမောင် ရယ်လေသည်။ ထိုရယ်သံမှာ သော်သော်ရယ်သောရယ်သံနှင့် သိပ်မကွာလှချေ။

“သော်သော် မလုပ်ဝင်တုန်းက လခထုတ်ရင် သော်သော်ဆံပင်တွေအတွက် ရွှေတစ်မတ်သား လောက်ပါတဲ့ ဆံထိုးကလေးတစ်ခုလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာ၊ အခုတော့ ရွှေဆံထိုးမပြောနဲ့ ရွှေကလစ်နားကိုတောင် မသိနိုင်ဘူး။”

‘ဟာ.. အဲဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်နဲ့သော်သော်တူသွားပြီ၊ ကျွန်တော်လည်း အလုပ်ရကာစက ဆွစ်ဇာလန်မိတ် ဒီနာရီကလေးကို ရွှေကြိုးကလေးနဲ့လဲပြီး ပတ်ချင်တာ၊ အခုထိ ဆန္ဒမပြည့် နိုင်ဘူး၊ လက်တလော ပြဿနာတွေကို အရင်ဖြေရှင်းနေရတာကိုး။’

ညိုမောင့် စကားဆုံးတော့ နှစ်ဦးသား တိတ်ဆိတ်စွာ လမ်းလျှောက်ဖြစ်ကြသည်။ ခံစားချက် တူသော သော ဝေဒနာကို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နားလည်ကြပါသည်။

“ထိုအချိန်တွင် သော်သော်က ပြည်လမ်းမနံဘေးသို့ ထိုးရပ်လိုက်သော လမင်းစိုး၏ အမိုးဖွင့်ကား အဖြူကလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လမင်းစိုးက ညိုမောင်နှင့်သူ့ကို ငေး၍ကြည့်ပြီးမှ ကားကိုရပ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။”

သော်သော် လမင်းစိုးထံမှ မျက်နှာကိုလွှဲလိုက်ပြီး သူနှင့်ညိုမောင်လျှောက်နေသော အင်လျားကန်ဘောင်ကိုကြည့်တော့ ရှားရှားပါးပါး အစိမ်းနုရောင်ခုံကလေးတစ်ခုအားနေတာကို တွေ့ရ၏။

“ကိုညိုမောင် ခုံကလေးမှာ ခဏထိုင်ရအောင်နော်”

သော်သော်စကားကြောင့် ညိုမောင် ဝမ်းသာ၍သွားသည်။ ခုံကလေးတစ်ခုလွတ်နေတာကို တွေ့တော့ သူက ‘ခဏထိုင်ကြရအောင်’ ဟုပြောဖို့ စိတ်ကူးလိုက်မိသေးသော်လည်း သော်သော်က သူ့ကို တစ်မျိုးထင်သွားမှာစိုးပြီး ပြောမထွက်ခဲ့ပါ။ အခု သော်သော်က ပြောတော့ အဆင်ပြေ၍သွားသည်။

“ထိုင်လေ သော်သော်၊ ကျွန်တော်လည်း အဆောင်ရောက်ရင် ဘာအလုပ်မှ မရှိတာ”

ညိုမောင်နှင့် သော်သော် ခုံတန်းကလေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်ဆိုတာကို သူ့မျက်မြင်ဒီဇွဲ တွေ့ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

သူရင်တွေ ဗလောင်ဆူသွား၏။

သို့သော်.... သူနှင့် အတူပါလာသော ယမင်းမက ပီကေဖောက်မပျက်ဘဲ ပြောသည်။

“လမင်း အဲဒါ အဖြေမဟုတ်ဘူး၊ အဖြေကိုရောက်အောင်သွားဖို့ အကောင်းဆုံးအထောက်အကူပဲ၊ အားလုံးဟာ လမင်းရဲ့ လက်ထဲမှာဆိုတာကို ယုံစမ်းပါကွာ”

“လမင်း အခုသွားတွေ့ပစ်လိုက်ချင်တာ”

“အဲဒါဆို မင်းရှုံးသွားမှာပေါ့၊ ဒီအဖြစ်အပျက်ကို မင်းသေသေချာချာ စောင့်ကြည့်ချင်ရင်တော့ ခွင့်ပြုတယ်၊ ဒီခုံက ထရင် ညိုမောင်က ကောင်မလေးရဲ့ လက်ကိုကိုင်ပြီးထမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ ချစ်သူမဖြစ်ကြသေးဘူး၊ ဖြစ်ဖို့ကလည်း ရာခိုင်နှုန်းတော်တော်လေးနည်းတယ်၊ အဲဒါ အမှန်ပဲ”

“ကောင်းပြီ ယမင်းမ၊ ငါစောင့်ကြည့်မယ်”

“ဒါဆို ကားကိုရှေ့ဆက်မောင်း၊ တွေ့ရမယ့်နေရာရောက်မှ တွေ့ပြီး ဟိုဘက်ပလက်ဖောင်းကနေ စောင့်ကြည့်”

ကန်ရေပြင်ကို ဖြတ်တိုက်လာသော လေပြေသည် တစ်ခုခုကိုရည်ရွယ်ထားသလိုပင်။ ညိုမောင်နှင့် သော်သော်အကြားသို့ ဖြတ်၍တိုက်သည်။ ညိုမောင်နှင့် သော်သော်သည် တစ်နေ့လုံး Air-con အခန်းထဲတွင်နေရသော်လည်း ကန်ရေပြင်ကိုဖြတ်တိုက်လာသော လေပြေ၏ လတ်ဆတ်မှုမျိုးကို မရပါ။ အခု ခံစားရသော စိတ်ထဲမှာ လန်းဆန်း၍နေသည်။ အာရုံက သစ်၍နေသည်။

ညိုမောင်သည် သော်သော်ကို စကားစဖို့ ကြိုးစားကြည့်သည်။ သို့သော် ညိုမောင်သည် သူပြောရမည့်စကား၏ နောက်တွင် ထိန်းချုပ်ထားရသည့် ခံစားမှုကြီးတစ်ခုရှိနေသလို ခံစားရသည်။

ညိုမောင်သည် လူဆန်သော ခံစားချက်နှင့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် လူတစ်ယောက်လိုပဲ ခံစားပါသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ လမင်းစိုးကို ဖြစ်နိုင်ချေမဲ့ ‘ချစ်’ သည်။ သော်သော်ကိုတော့ ဖြစ်နိုင်ချေရှိရှိနှင့် ချစ်ပါသည်။ ညိုမောင်သည် ‘အချစ်’ ဆိုသော ခံစားချက်ကို ထိုသို့ ထားမိသည့်အတွက် သစ္စာမရှိသူဟု စွပ်စွဲမည့်အစား လူအဆန်ဆုံးလူတစ်ယောက်ဟုသာ သတ်မှတ်ထားချင်ပါသည်။

သူ သော်သော်ကိုချစ်သော အချစ်မှာ သော်သော်က ကျန်းသေပြန်ချစ်လိမ့်မည်ဟုလည်း ညိုမောင် ယူဆမထားပါ။ သော်သော်သည် သူ့ကိုမချစ်ဘဲ ငြင်းနိုင်ပါသည်။ စိတ်ဆိုးနိုင်ပါသည်။ မုန်းသွားနိုင်ပါသည်။ အထင်သေးသွားနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုတုံ့ပြန်မှုသည် တကယ့်တုံ့ပြန်မှုတစ်ခုဖြစ်သည်။

သို့သော် လမင်းစိုးကို ချစ်သော အချစ်တွင်မတော့ ထိုအရာတွေတစ်ခုခု ခံစားခွင့်မရှိပါ။ သူက လမင်းစိုးကို ရပိုင်ခွင့်မဲ့စိတ်ကူးအချစ်အဖြစ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ လမင်းစိုးကို ချစ်သည်ဆိုသော စကားကို သူကလွဲ၍ မည်သူမှသိလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

“သော်သော် ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဪ... ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ကုမ္ပဏီမှာလေ ချိတ်စုသလိုမျိုးစုပြီး၊ ငွေယူကြတာတို့၊ ဘာတို့၊ မရှိဘူးလားဆိုတာကို တွေးနေတာ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ သော်သော်”

“ပြောပြီးပြီပဲ၊ ရွှေနည်းနည်းပါတဲ့ ကလစ်အကောင်းစားလေးတစ်ခုလိုချင်ပါတယ်ဆို ”

“အရင်တုန်းကတော့ စုကြဘူးတယ်တဲ့၊ နောက်ကျတော့ ပြဿနာတွေတက်တာနဲ့ ရပ်သွားကြပြီ၊ ဒီလို ငွေကြေးကိစ္စအရှုပ်အရှင်းတွေကို လမင်းစိုးက လုံးဝပိတ်ပစ်လိုက်တယ်၊ လပေးအထည်တို့၊ ထမင်းချိုင့်တို့ မိတ်ကပ်တို့ရောင်းတာတွေပါ ခွင့်မပြုတော့တာတဲ့”

“လခထဲက စုရမယ်ဆိုရင်တော့ မလွယ်ဘူး”

“စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ တစ်နှစ်ပြည့်ရင်တော့ ဘောနက်စခံရပါတယ်”

“ဟင်.. ဟုတ်လား၊ များလားဟင်”

“မသိသေးဘူးလေ၊ ကျွန်တော်လည်း တစ်နှစ်မှမပြည့်သေးတာ”

ဘာမှမဟုတ်သည့် ကိစ္စလေးတစ်ခုကို ပြိုင်တူရယ်ဖြစ်လိုက်ကြသည်။

“ကျွန်တော်လည်း နာရီအတွက် ရွှေရည်စိတ်လက်ပတ်ကြိုးကလေးလိုချင်နေတာ၊ အနားမကပ်နိုင်ပါဘူးဗျာ၊ အကောင်းစားက ငါးသောင်းကျော်လောက်ရှိတာကိုး၊ အင်း.. ကျွန်တော်တို့ အိမ်မက်ကလေးတွေက ချမ်းသာတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ထမင်းစားတဲ့ညနေစာသာသာရှိတာပါ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့အတွက်တော့ အခက်အခဲကြီးတစ်ခုကို ဖြစ်နေရတယ်”

“ဘဝတွေက ဒီလိုပဲလေ ကိုညိုမောင်ရယ်”

သော်သော်က ခေါင်းကိုငုံ့ရင်း နွမ်းလျသော အသံဖြင့်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ကသာ အခုနေ ငွေလုံးခနဲ ခဲခနဲရရင် သော်သော်အတွက် ရွှေနဲ့လုပ်ထားတဲ့ ကလစ်ကလေးဝယ်ကို ဝယ်ပေးတယ်ဗျာ”

“တကယ်လား”

သော်သော်က အပြုံးနှင့်မေးသည်။

“တကယ်ပါ သော်သော်ရယ်၊ ကျွန်တော် သော်သော်ပျော်တာကိုမြင်ချင်တယ်၊ သော်သော် ကျေနပ်တာကို မြင်ချင်တယ်၊ အားလုံးကတွေ့တာနဲ့ အံ့သြသွားလောက်အောင်ကို စွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ သော်သော်ရဲ့ ဆံပင်တွေကို စုသိမ်းဖို့ ရွှေကလစ်ကလေးတစ်ခုပေးချင်တယ်၊ ကျွန်တော်လေ သော်သော်ကို.....”

သော်သော်က ခေါင်းငုံ့နားထောင်နေရာမှ အလန်တကြား ညိုမောင့်ကို မော့ကြည့်သည်။ သော်သော်မျက်ဝန်းအကြည့်မှာ စိုးရိမ်စိတ်၊ တားမြစ်ချင်စိတ်၊ တောင်းပန်သည့်စိတ်တွေ အားလုံးပါသည်။

ထို့ကြောင့် ညိုမောင်သည် ထိုစကားကို ဆက်မပြောရဲတော့။ ပြော၍မထွက်တော့။

“ငါတို့ မိန်းကလေးဆိုတာ ဘဝမှာတစ်ကြိမ်ပဲ စွန့်စားခွင့်ရတာ၊ အဲဒါကို မေမေက အချစ်နဲ့လဲခဲ့တယ်။ မေမေဆန္ဒအရ မေမေမှန်ပေမယ့် သမီးတို့တစ်တွေရလာပြီး ဘဝဆိုတာ ရင်ဆိုင်ရတော့မှ မေမေဟာ ကိုယ့်ဆန္ဒအတွက် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခဲ့ပြီးတော့ သမီးတို့ကို သက်သက်မဲ့ခေါ် ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်မှန်းသိခဲ့ရတယ်။ အချစ်ကို သတိထားပါ သမီးရယ်၊ ဘဝကို အချစ်ကနေ မရွေးချယ်မိပါစေနဲ့ သမီး”

သော်သော် ငြင်သာစွာ ထရပ်လိုက်သည်။

“သော်သော်တို့ ပြန်ကြရအောင်နော်”

ထိုင်ခုံပေါ်မှ အသီးသီးခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ထသွားကြသော ညိုမောင့်နှင့် သော်သော်တို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း ယမင်းက ပခုံးကိုတွန့်သည်။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းမွေးအာလူးကြော်ကို မပြတ်ဝါးရင်း လမင်းစိုးကို မဲ၍ကြည့်၏။

“ညိုမောင်က ရည်းစားစကားလောက်တော့ ပြောပြီးဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကောင်မလေးက မပါသေးတာတော့ သေချာတယ်။ နေစမ်းပါဦးမင်းက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီငါ့ကို စိတ်ဝင်စားသွား ရတာလဲ”

“အဲဒါ ငါ့ကိုယ် ငါလည်းနားမလည်ဘူး၊ ငါက ယောကျ်ားလေးတွေနဲ့ ပတ်သတ်လို့အတွေ့အကြုံ မရှိတာမှမဟုတ်တာ၊ ငါရည်းစားတွေထားခဲ့ဖူးတာပဲ၊ အပျော်ပေါ့လေ”

“အဲဒါတွေ ငါသိပါတယ်၊ အဲဒီအပျော်တွေကိုဖြတ်ပြီး ဘဝအတွက် တကယ်စဉ်းစားမယ်လို့ မင်းပြောခဲ့တာပဲ”

“လမင်းက သူ့ကိုဘဝအတွက် စဉ်းစားမယ်လို့ မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့အဲဒီလိုသူများနဲ့ တွဲနေတာကိုလည်း မမြင်ချင်ဘူး”

“မင်းဟာက သဝန်ကြောင်တာပဲ လမင်းမရဲ့”

“မင်း ဒီကောင်မလေးနဲ့ ညှိမောင်တို့ အဆောင်က တစ်လမ်းတည်းဆိုတာ အစက မသိဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် ယမင်းမရယ်၊ ငါမသိလိုက်ဘူး”

“မင်းဆီမှာ လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေက အများကြီးပါကွာ”

ယမင်းစကားကြောင့် လမင်းဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကားကိုမောင်းထွက်လိုက်သည်။ ဟုတ်သည်။ သူ့မှာ လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေအများကြီးရှိသည်။ လုပ်စရာတွေလည်း အများကြီးရှိသေးတယ်။ အခုပဲဂျပန် မိတ်ကပ်၊ အလှကုန်ပစ္စည်းတွေနှင့် အင်္ကျီတွေ ကိစ္စဆွေးနွေးဖို့ ကျန်ရှယ်ယာဝင်များနှင့် အစည်းအဝေးကလေး တစ်ခုရှိသည်။

ယမင်းသည်လည်း သူ့ရှယ်ယာအဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

အစည်းအဝေးလုပ်မည့် ဟိုတယ်အခန်းရောက်တော့ လူတော်တော်များနေပြီ။ အန်တီဘောဘီ ရောက်လာပြီးတော့ ကိုငြိမ်းသာတစ်ယောက်သာ လိုတော့သည်။ အန်တီဘောဘီက သူ့ကိုပြုံးပြရင်း စာတစ်စောင်လှမ်းပေးသည်။ လမင်း ကြောင်သွားပြီးတော့မှ ဖွင့်ဖတ်ကြည့်တော့ ကိုငြိမ်းသာက ရှယ်ယာအဖွဲ့ဝင်အဖြစ်မှ နှုတ်ထွက်ကြောင်း အကြောင်းကြားစာဖြစ်၍နေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အန်တီဘောဘီ”

“အစည်းအဝေးကိုသာ အေးအေးဆေးဆေးလုပ်ပါ လမင်း၊ အဲဒါပြီးတော့မှ အန်တီရှင်းပြပါမယ်၊ စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်စရာ ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေးပါ”

အန်တီဘောဘီက အပြုံးနှင့် ပြောသော်လည်း လမင်းစိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားတာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ ဒီနေ့တွေ့ဆုံရတဲ့ပွဲကတော့ အဖွဲ့ဝင်တွေအတွက် ပထမကျွန်မတို့လျာထားတဲ့ ရှယ်ယာရာခိုင်နှုန်းကို တိုးချင်တာ အဓိက ကိစ္စပါ”

“ဘယ်လောက်ထိ ကျွန်တော်တို့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိမယ်ဆိုတာ သိချင်ပါတယ်”

“အခုတိုးမြှင့်တဲ့ ရာခိုင်နှုန်းက ၃၅ ရာခိုင်နှုန်းပါ”

စကားဆုံးတော့ Member အချင်းချင်းပြောကြသံ ဆူညံသွားပြီး လမင်းစိုးပေးထားသော စာရွက်ထဲမှာ သူတို့ဆုံးဖြတ်သည့် ရာခိုင်နှုန်းတွေကို ထည့်ကြသည်။ လမင်းစိုး ရည်ရွယ်ချက်

အတိုင်း ရာခိုင်နှုန်းက 36.5 ရာခိုင်နှုန်းဖြစ်သွားသော်လည်း လမင်းစိုးက လက်ခံခဲ့သည်။

“အခုလို ရာခိုင်နှုန်းတိုးလက်ခံတာက ကျွန်မတို့နဲ့ ပထမသဘောတူထားတဲ့ ဂျပန်က ကိုယ်စားလှယ်နဲ့ လုပ်ငန်းသဘောဆွေးနွေးတဲ့အခါ အကျိုးအကြောင်းက တော်တော်လေး ကွာသွားတဲ့ အတွက် ကျွန်မတို့ ကိုယ့်လူမျိုးအချင်းချင်းပဲ စိတ်တူကိုယ်တူ လက်တွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ”

အစည်းအဝေးက အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသည်ဟုပင် ဆိုရမည်။

အစည်းအဝေးပြီးသည်နှင့် ကော်ဖီသောက်ကြရင်း အန်တီဘောဘီကပြောသည်။

“မောင်ငြိမ်းသာက လမင်းကို ရှက်သွားတာလေ၊ လမင်းလုပ်တဲ့ အကွက်က ရည်မှန်ပါတယ်၊ ဘယ်သူမှ သတိမထားမိအောင်ကို သေသပ်ပါတယ်။ အန်တီတောင်မှပဲ မောင်ငြိမ်းသာက ပြောထားလို့ သိပြီး သဘောပေါက်တာ”

“အန်တီဘောဘီ၊ အန်တီပြောတာတွေ လမင်းဘာမှနားမလည်ဘူး၊ လမင်းက ဘာအကွက် လုပ်လို့လဲ”

“အမလေး အခုကိစ္စလည်း ပြီးပါပြီ၊ ထပ်လျှို့မနေပါနဲ့တော့”

“အန်တီဘောဘီ ဘာကိုပြောတယ်ဆိုတာ လမင်းကိုရှင်းပြတော့”

“လမင်း ကိုငြိမ်းသာနဲ့ ပတ်သတ်ပြီးတော့လေ...”

“ကိုငြိမ်းသာနဲ့...၊ ဟင့်အင်း သူနဲ့လမင်းဘာမှ မပတ်သတ်ဘူး”

အန်တီဘောဘီသည် စိတ်ရှုပ်သွားသလို မျက်မှောင်ကိုကျွတ်လိုက်၏။

“မပတ်သတ်ဘူး ဟုတ်လား၊ အင်း ... မောင်ငြိမ်းသာကလည်း လိမ်စရာအကြောင်းမရှိပါဘူး၊ မောင်ငြိမ်းသာက လမင်းကို ဖုန်းဆက်ပြီး propose လုပ်တဲ့ကိစ္စလေ”

“ရှင်...”

“လမင်းက ဖုန်းထဲမှာ တစ်ခွန်းမှပြန်မပြောဘဲ သူပြောတာတွေကိုပဲ နားထောင်ပြီး ဖုန်းကို ချသွားတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ အလုပ်ကိစ္စနှင့် တွေ့တဲ့အခါကျတော့ လမင်းက အဲဒီကိစ္စကို လုံးဝအစမဖော်ဘဲနဲ့ လူမှုရေးအရပဲ နေထိုင်ဆက်ဆံတော့ သူ့ကို တမင်နှိပ်စက်သလိုဖြစ်နေပြီး၊

ပုံမှန်ဆက်ဆံတဲ့ လမင်းစိုးကိုတွေ့တိုင်း သူ့ရှက်ရှက်နေရမယ့်အတူတူ ဒီရှယ်ယာက ထွက်လိုက်တာတဲ့”

“စိတ်မကောင်းတာတော့ အမှန်ပါပဲ အန်တီဘောဘီ၊ ကျွန်မ ကိုငြိမ်းသာကို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တစ်ယောက်အနေနဲ့က လွဲလို့ ဘယ်လိုမှ ပိုလို့မရတာ အမှန်ပါပဲ၊ တစ်ခုတော့ ပြောပါ့မယ်၊ အန်တီဘောဘီ ယုံပါ၊ ကိုငြိမ်းသာဆက်တဲ့ ဖုန်းကိုကိုင်တဲ့လူဟာ ကျွန်မ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ကိုငြိမ်းသာ propose လုပ်တာကို ကျွန်မ လုံးဝမသိခဲ့တာ အမှန်ပါ”

“ဟင်... ဒါဆို အဲဒီဖုန်းကို ကိုင်တာ ဘယ်သူလဲ”

အခန်း (၁၂)

နောက်တစ်လအကြာတွင် လမင်းသည် ရုံးခန်းကို နှစ်ခန်းခွဲ ပစ်လိုက်သည်။ ထို့အတွက် နောက်ဝန်ထမ်းအယောက် ၂၀ ခန့်ထပ်မန်ခန့် လိုပ်သည်။ ထိုဝန်ထမ်းများကို တော့ အန်တီဘောဘီနှင့် ယမင်းတို့ကဦးဆောင်ပြီး ရွေးချယ်ကြသည်။ ထိုရွေးပွဲတွင် သော်သော့် ညီမ မော်မော်လည်း အလုပ်ရသည်။

လမင်းသည် ၈ မိုင်ဘက်တွင် ပြောင်းဖွင့်လိုက်သော သူ့ project အသစ်အတွက်လူစာရင်းထဲတွင် ညိုမောင့် ကိုထည့်ထားပြီး သော်သော့် ကိုတော့ ကိုကိုနှင့် မူလ ကုမ္ပဏီမှာပဲထားခဲ့ သည်။

သော်သော်သည် ညနေရုံးဆင်းချိန်အပြီးတွင် ခင်မေရာထံမှ ဂျပန်စာကို တစ်နာရီခွဲ တိတိသင်ရသည်။ ခင်မေရာက တစ်လတွင် (၁၀) ရက်သာပြရပြီး ကျန်သည့်ရက် (၂၀) ကိုဂျပန်စာကို ကဗျာက အစခံစား၍ ဖတ်နိုင်သော ကိုကို ကသင်ပေးသည်။

ဆရာ ကိုသက်ဝင်းကိုတော့ လမင်းစိုးက သူ့ အသစ်တည်ထောင်လိုက်သော ကုမ္ပဏီဖြစ်သည့် ‘.....’ တွင်ဒု-ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ခန့် အပ်လိုက်သည်။ ထိုရာထူးမှာ ကိုသက်ဝင်းနှင့် အသင့်တော်ဆုံးရာထူး တစ်ခုသာဖြစ်သည်။ ကိုသက်ဝင်း အတွက် အကူအတွင်းရေးမှူးကလေး နှစ်ယောက်က သူဇာနှင့်ရီရီထွေးတို့ ဖြစ်ပြီး ဝါဝါဦးကိုတော့ ခင်မေရာ၏ လက်ထောက်အဖြစ်ခန့် အပ်ထားလိုက်သည်။

သာမန်ဝန်ထမ်းများ ရုံးဆင်းချိန်တွင် ညိုမောင့်မှာ ရုံမဆင်းရသေး၊ ဆရာကိုသက်ဝင်း၏ အသင့်တော်ဆုံးဘာသာရပ်ဖြစ်သော စီးပွားစီမံခန့်ခွဲမှုအတက်ပညာဖြစ်သော ‘Dealing with People’ ကိုတစ်ပတ်လျှင် ၃ ရက်သင်စေသည်။ ထိုဘာသာသည်

ကိုသက်ဝင်းအကျွမ်းကျင်ဆုံးဘာသာရပ် ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ကိုသက်ဝင်းက ညှိမောင့် အပေါ်ချသော မှတ်ချက်ကိုကြားရတော့လမင်းဝမ်းသာမိသည်။

“ညှိမောင်က ပညာဆိုရင်ဘာပညာဖြစ်ဖြစ် ယူမယ်ဆိုတာချည်းပဲ ၊ပြီးတော့ သူ့မှာ အကောင်းဆုံးအချက်က မသိရင် နားမလည်ရင်သူ့စိတ်ထဲရှင်းပြီး တိတိကျကျသိသွားတဲ့အထိ မေးတက်တာပဲ၊အဲ့ဒီတော့ သူ့လိုလူမျိုး ကိုသင်ရတာသိပ်ကောင်းတယ်”

ဒီနေ့တော့ လမင်းက ညှိမောင်နှင့် ဆရာကိုသက်ဝင်းတို့စာသင်နေသော အခန်းကို ဒီဘက်အခန်းမှထိုင်ကြည့်နေသည်။ ထိုအညှိရောင် မှန်ချက်သည် ကိုသက်ဝင်းနှင့် ညှိမောင်တို့က တစ်ဖက်မှ ထိုင်ကြည့်နေသော လမင်းနှင့် ယမင်းကို မမြင်ရပါ။ အသံကိုလည်း လမင်းတို့ဘက်ကို ဆောင်းဘောက်(စ်) တစ်လုံးထုတ်ထားသဖြင့် ကြားရသည်။

“ဒီနေ့ မင်းကိုအပိုဆုကြေးလို့ခေါ်တဲ့ (Giving Bonuses) အကြောင်းပြောပြမယ်၊Bonuses ပေးတယ်ဆိုတာ ကုမ္ပဏီရဲ့ငွေကြေးအောင်မြင်မှုကို ဝေစားမျှစားလုပ်တဲ့ မြူစွယ်မှု မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ သတိထားရမယ်”

“မမြတ်စွန်းရင်လည်း ပေးမယ်ပေါ့ ”

“ ဟုတ်တယ်၊ဒါပေမယ့် အမြတ်စွန်းဆိုတာရှိလာမှပဲ Bonuses ကိုစဉ်းစားလေ့ရှိတယ်၊ ဒီနှစ်၊ ဒီလ အမြတ်ရတယ်ဆိုတာကို ဝန်ထမ်းတွေကသိလိမ့်မယ်၊ အဲ့ဒီအချိန်မှာ နည်းတာများတာထက် ကုမ္ပဏီရဲ့ အမြတ်နဲ့ သူတို့ဟာ တစ်သားတည်းရှိကြောင်းပြတဲ့အနေနဲ့ Bonuses ကိုပေးသင့်တယ်”

ညှိမောင်စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ လိုက်မှတ်နေသည်။

“ပြီးတော့ Using Incentives ဆိုတဲ့ ဆွဲဆောင်မှုအမြင်ကိုရဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ဒီကုမ္ပဏီရဲ့ ကြီးပွားတိုးတက်မှုဟာ သူတို့ပြင်ပ ဘဝတွေကြီးပွားမှုနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှကျနေတယ်လို့ ကုမ္ပဏီရဲ့ဝန်ထမ်းတွေက ခံစားနေရမယ်၊ ဒီကုမ္ပဏီတိုးတက်ဖို့ စေတနာရှိနေရမယ်၊ ကဲမင်းဒါကိုလက်ခံသလား၊ ဘာမေးစရာရှိသလဲ ”

“မရှိတော့ပါဘူး ဆရာ”

လမင်းနှင့် ယမင်းတို့ အခန်းထဲထွက်ခဲ့ကြသည်။ နောက်ထပ် ၁၀ မိနစ်ဆိုလျှင်စာသင်တာပြီးတော့မည်။

“လမင်းမ မင်းအစီစဉ်တွေက သိပ်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းနေတယ်၊ ဒီတော့ မင်းရယ်၊ မင်းကိုကိုရယ်၊

ခင်မေရာရယ်၊ ညိုမောင်ရယ်ကိစ္စကို ကိုယ်သိချင်တယ် လမင်းမ”

ဆရာကိုသက်ဝင်းနှင့် ညိုမောင်တို့ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးရန် စောင့်နေသော ဦးဌေးဝင်းက လမင်းစိုးကိုခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြီး အရိုသေပြုနုတ်ဆက်သဖြင့် စကားကခဏပြတ်သွားသည်။ ကားပေါ်တက်ပြီးကားမောင်းထွက်တော့မှ လမင်းစိုးက ပြောသည်။

“ယမင်းမ မင်းက ငါတို့ကုမ္ပဏီရဲ့ အစုရှယ်ယာဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် ကုမ္ပဏီရဲ့စည်းကမ်းအရ လျှို့ဝှက်မှုကိုပြောလို့မရဘူး၊ အဲဒီတော့ ဆော်ရီးပဲ ယမင်းမရေ”

“ခွေးမလေး ... ”

“ညိုမောင် မင်းသွေးအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားဖို့လိုတော့ ကောင်းတယ်နော်၊ မင်းပြောတာကို ငါတို့နားထောင်နေရသမျှအရဆိုရင်တော့ ကိုချစ်မင်းစိုးဟာ သိက္ခာရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ပြီးတော့ သွားတဲ့ နေရာကလည်း သူလူမြင်သာတဲ့အချိန် ညနေ၊ ကရဝိတ်ဟိုတယ်ရဲ့ အပြင်ဘက်ခုံမှာ ထိုင်တာ”

“ငါကတော့ သော်သော်နဲ့ ရှင်းချင်တယ် တိုးလွင်ရာ”

“မင်းက သော်သော်နဲ့ ရှင်းရအောင် သော်သော်က မင်းရည်းစားမို့လို့လား”

ကိုဇော် စကားဆုံးတော့ ညိုမောင်ပါးစပ်ပိတ်သွားကသည်။

သော်သော်သည် သူ့ကိုစေတနာဘယ်လောက်ရှိခဲ့သည် ဆိုတာသူသိပါသည်။ သူသိသလို တစ်ဆောင်တည်းနေသော သူငယ်ချင်းများလည်း သိပါသည်။ သူကြက်သားဟင်းဝယ်လျှင် အနှစ်ခပ်များများ လည်ချောင်းရိုး၊ တောင်ပံ၊ ခြေထောက် စတာတွေ သုံးလေးခုအပိုပါမြဲ ဖြစ်၏။ ထိုဟင်းများ၏ တန်ဖိုးကို ငွေကြေးရေတွက်၍မရ။ စေတနာ၊ မေတ္တာ၊ ပြီးတော့ ရသီထဲမှာ ဖြစ်တည်နေသော ခံစားမှု။

“အေး ... ငါနဲ့ သူက ချစ်သူတော့ မဟုတ်ကြဘူး၊ အဲဒီအချစ်ဆိုတာကို နားလည်ပြီး အဲဒီအနားကို မကပ်ရဲတဲ့လူနှစ်ယောက်ပဲ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုအဲဒီကိစ္စကို အေးအေးဆေးဆေး ဖြေရှင်းတာ အကောင်းဆုံးမဟုတ်လား”

ဒါကိုတော့ ညိုမောင်ငြင်းစရာကိစ္စမရှိပါ။ သူနှင့် သော်သော် ရုံးချင်းမတူသည့်တိုင်အောင်

စနေ၊တနင်္ဂနွေကိုတော့ ရပ်ကွက်ထဲမှာတွေ့စရာရှိပါသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ညှိမောင်သည် ကိုမိုးပြောသော အစီအစဉ်ကို ဘာမျှမပြောတော့ပဲ ခေါင်းညိတ်၍လက်ခံလိုက်သည်။

ဒီတော့မှ တိုးလွင်က စကားဆိုသည်။

“မင်း...ဟာ...ဟို တောကြိုတောင်ကြားထဲကနေပြီး ရန်ကုန်မြို့ပေါ်တက်လာပြီး ဘဝ အတွက်တိုးတက်မှုကိုရှာမယ်ဆိုတဲ့မင်းရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုတော့ မမေ့နဲ့ပေါ့ကွာ”

“ငါသိချင်တာလည်း သော်သော် ငါ့အပေါ်စေတနာပျက်မပျက်ဆိုတာ ကိုပဲသိချင်တာပါ”

“မင်းကို ငါမေးခွန်းတစ်ခွန်းမေးချင်တယ်ညှိမောင်၊ မင်းအမှန် အတိုင်းတော့ ငါတို့အားလုံးရှေ့မှာဖြေရလိမ့်မယ်၊ ဘယ်လိုပဲ”

“ဘာမေးခွန်းလဲ”

ညှိမောင်သည် ကျားသုံးကောင်ကို ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းတည်းနှင့် ရင်ဆိုင်နေသော မုဆိုးတစ်ယောက်လို ဘယ်သူ့ကိုမှ အလစ်မပေးရဲတော့ဘဲမေးသည်။

“သော်သော်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့မေးခွန်း”

“လမင်းစိုးနဲ့ပတ်သက်တဲ့မေးခွန်း”

ညှိမောင်သည် သူ့လက်တီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ရင်း ကိုမိုးပြောသော ကိစ္စကို စဉ်းစားသည်။ ထိုမိန်းကလေးနှစ်ယောက် အတွက် သူရိုးသားခဲ့တာလည်းရှိပါသည်။ မရိုးသားခဲ့တာလည်းရှိပါသည်။ ထိုအရာနှစ်ခုသည် တစ်ခုချင်းစီမဟုတ်ဘဲ တစ်ခုနှင့် တစ်ခုပတ်သက် ဆက်နွှယ်လျက်ရှိသည်ဆိုတာကိုတော့ ညှိမောင်ဝန်ခံရမည်ဖြစ်သည်။

“မေးကွာ၊ ငါအညာဘဲဖြေမယ်”

“ကောင်းပြီ ”

သူတို့အဆောင်ရုတ်တရက်တိတ်သွားသည်။

ညှိမောင်ခေါင်း သည်ခေါင်းကိုငုံ၍ လက်သီးကိုဆုပ်ထားရင်းအာရုံတွေကို စုစည်းထားရသည်။

“မင်းအချစ်အတွက် သော်သော့ကိုချစ်သလား၊ လမင်းစိုးကိုချစ်သလား”

“-----”

“အေး... နောက်မေးခွန်းတစ်ခုက မင်းဘဝအတွက် လမင်းစိုးကိုချစ်သလား၊ သော်သော့ကိုချစ်သလား”

“-----”

ရုံးသူရုံးသားများ အားလုံးပြန်သွားကြပြီဖြစ်သဖြင့် Solo ကုမ္ပဏီသည် တိတ်ဆိတ်၍နေသည်။
ထိုတိတ်ဆိတ်မှုထဲမှာမှ လမင်းစိုး၏ အခန်းထဲသို့ဝင်၍ သော်သော် ကြောက်ရွံ့ နေမိမှာ
အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

ပို၍ကြောက်ရွံ့သောအကြောင်းက ပြီးခဲ့သည့်အပတ်သောကြာနေ့ကသူ့ဆရာချစ်မင်းစိုးနဲ့သူ
ကန်တော်ကြီးက ကရဝိတ်ဟိုတယ်မှာ ညနေစာ စားဖို့ဆရာကအဖိတ်မှာ ထမင်းအတူစားနေကြစဉ်၊
လမင်းစိုးက ကားပေါ်က တွေ့သွားခြင်းဖြစ်ပြီး၊ လမင်းစိုးနံဘေးတွင်လည်း ထိုင်နေသူက
ကိုညိုမောင်ဖြစ်နေသည့်အတွက် အခု လမင်းစိုး၏အခန်းထဲသို့ဝင်ရန်ကြောက်ရွံ့နေခြင်းဆိုလျှင်
ပိုမှန်လိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ အခန်းအပြင်ဘက်မှာ နှုတ်ခမ်းကို ခပ်နာနာဖိကိုက်ရင်း တံခါးလက်ကိုင်ကို
လှည့်ပြီးဝင်လိုက်သည်။

GM တစ်ယောက်၏ ခုံတွင် လမင်းစိုးအပြင် မမယမင်းကိုပါတွေ့လိုက်ရသဖြင့် နည်းနည်းတော့
အားရှိသွားသည်။ လမင်းစိုးက ‘ထိုက်ပါ’ ဆိုသည့်စကားကို အသံဖြင့်မပြောဘဲ ခေါင်းသာညိတ်ပြ၏။
အခန်းသည်တိတ်ဆိတ်၍နေသည်။

သူလမင်းစိုးကို မေးဆပ်ပြသောခုံတွင် ဝင်ထိုင်ပြီးသည့် အချိန်တွင် လမင်းစိုးက သော်သော့ကို
စာရွက်တစ်ရွက်လှမ်းပေးသည်။ ထိုစာရွက်ကို သော်သော် ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့
သူ့ဆရာချစ်မင်းစိုးနှင့် အတူ ဂျပန်ရုံးတွင်ထိုင်ပြီး ချစ်မင်းစိုး၏ ကိုယ်ရေးအရာရှိအဖြစ်ဆောင်ရွက်ရန်
ရာထူးရွေးချယ်ကြေညာချက် ဖြစ်သည်။ အဓိကဦးစားပေးက ဂျပန်ဘာသာကို တက်ကျွမ်းရမည်။

ပထမတော့ သော်သော် နားမလည်သေးပါ။ ထို့ကြောင့် မေးရသည်။

“ဒီခေါ်စာကို ကျွန်မက ...”

“မင်းဝင်ဖြေရလိမ့်မယ်၊ သော်သော်လင်း၊ အဲဒီရာထူးအတွက် မင်းကိုငါတို့ကကြိုဆိုတယ်၊

တို့ဒီမှာရှိတဲ့ ကုမ္ပဏီရဲ့အောင်မြင်မှုရှိ၊မရှိဟာ ကိုကိုဂျပန်မှာ စိတ်လက်ချမ်းသာနဲ့ အလုပ်လုပ်ပေးနိုင်ဖို့လူလိုတယ်။ အဲဒီလူဟာမင်းပဲဆိုတာကို ဟိုနေ့ကတည်းကတို့သိလိုက်ပါတယ်”

လမင်းစိုးပြောသော ဟိုတစ်နေ့ဆိုတာကို သော်သော်လည်းသိပါသည်။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုတစ်ယောက်တည်းခေါ်ပြောတာ ကိုတော့ ထူးဆန်းနေသည်။

“ဒီနေရာက ဆရာမ ခင်မေရာနဲ့....”

“မင်းအခု ခင်မေရာက သင်ပေးထားလို့ ဂျပန်စာကို ရေးတက်ဖက်တက်နေပြီပဲ။ ဂျပန်မှာ တစ်နှစ်လောက်နေလိုက်ရုံ နဲ့လုံလောက်သွားမှာပါ”

လမင်းစိုးစကား ဆုံးတော့မှ မယမင်းကအပြုံးနဲ့ စကားကိုစ၏။

“ညီမလေးပြောသလိုပဲ ခင်မေရာဟာ ဒီနေရာနဲ့ အထိုက်တန်ဆုံးပါ။ ဒါပေမယ့် ကိစ္စလေးတစ်ခုနဲ့က လာပြီနေတယ်။ အဲဒါက ခင်မေရာမှာချစ်သူရှိတယ်။ လက်ထပ်ဖို့ရက်ကလည်း ရွေးပြီးသားဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ သူ့အမျိုးသားက ခင်မေရာနဲ့ချစ်မင်းစိုး တို့နှစ်ယောက်တည်း ဂျပန်ကိုအတူသွားကြမှာ ကိုလုံးဝသဘောမတူဘူး။ ဒီတော့ ကိုချစ်မင်းစိုးအတွက် အသင့်တော်ဆုံးဟာ ညီမလေးပါပဲ”

သော်သော်ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး အတွက် ရတောင့်ရဲလှသောအခွင့်အရေး။ ဖေဖေ ကိုပန်တိမ်အလုပ်မှနားစေချင်သည်။ ညီမလေးကို ရွှေဆွဲကြိုးကလေးတစ်ကုံး၊ လက်စွပ်ကလေး လေးငါးကွင်းနှင့် ဖြစ်စေချင်သည်။

ပြီးတော့ မည်းမှောင်ကြပ်တည်းလှသော တိုက်အိမ်မဟုတ်သော ထရံကာ နှစ်ထပ်အိမ်ကလေးမှ လွတ်မြောက်ချင်သည်။

အခု သူ့ကိုခေါ်တွေ့ခံရသောပွဲတွင် စကားလုံးတစ်လုံးမှ မပါသော စကားလုံးကို သူသဘောတူလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်မ နားလည်ပါပြီ မမလမင်းစိုး”

=====

“ကိုညိုကို ဖေဖေက ဖျာသမားမှတ်ပြီး မခေါ်ခဲ့ရင် ၊ သော်သော်တို့နဲ့ကိုညိုသိမှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“ဖြစ်ပြီးခဲ့တာတွေ အားလုံးက စနစ်တကျဖြစ်ခဲ့တာတွေချည်းပါပဲ။ သော်သော်ရယ်၊ မဖြစ်သေးတာမှာ

အကျိုးနဲ့အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့် ဖြစ်တာလွဲသွားနိုင်ပေမယ့် ဖြစ်ပြီးတာမှာတော့ သူ့အကျိုးရော၊ သူ့အကြောင်းရောက ပြည့်စုံနေတာပါပဲ”

“ကိုညိုပြောတာတွေလည်း ဘုန်းကြီးတရားဟောတာကြနေတာပဲ”

ညိုမောင် ရယ်လိုက်သည်။ တနင်္လာနေ့ကျလျှင် သော်သော်သည် ကိုချစ်မင်းစိုး ‘မန်နေဂျာအဖြစ် ဂျပန်နိုင်ငံသို့ ရောက်သွားရတော့မည်။

တစ်ရုံးလုံးက ထိုရာထူးကို ခင်မေရာရလိမ့်မည်ဟု ထင်သော်လည်း သော်သော်ရသွားသည့် အတွက် အံ့အားသင့်ခဲ့ရသည်။ ခင်မေရာကိုတော့ လမင်းစိုးက သူ့မန်နေဂျာအဖြစ် လခအမြင့်ဆုံး ပေးခန့်ထားခဲ့သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်က ဘုန်းကြီးကျော်မှာ ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက နေခဲ့တာဆိုတော့ တရားဓမ္မနဲ့ယဉ်ပါးတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ နေ့စဉ်တရားကိုကြားခဲ့ရတယ်၊ ဓမ္မကိုကြားခဲ့ရတယ်၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကိုဖြစ်အောင်လုပ်တာဟာ ဓမ္မကို ဆန့်ကျင်တာပဲ၊ ကိုယ်ဖြစ်တာကို တရားနဲ့ ဒါမှမဟုတ် ဓမ္မနဲ့ဖြစ်ဖို့ကျိုးစားခြင်းသာ အမှန်ဖြစ်တယ်”

“ကိုညိုမောင် ဒီည ဘာတွေပြောနေမှန်းကို မသိဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်က သိတာတွေကို မပြောဘဲ မသိတာတွေကိုပဲပြောတဲ့အတွက် သော်သော်နားမလည်တာပါ၊ နက်ဖြန် သော်သော်ကိုနှုတ်ဆက်ပွဲလုပ်မယ့်နေ့ ကျွန်တော် မအားဘူး သော်သော်၊ လာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပဲခူးက ကုမ္ပဏီမှာ ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်လို့ ခဏသွားရှင်းရမယ်”

“ဪ... ”

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး စကားတိတ်သွားကြသည်။

ညိုမောင်သည် အိမ်တွေထဲက အလင်းအချို့၊ လမ်းမီးတိုင် အလင်းတစ်ဝက်နှင့် လရိပ်မှ ကိုယ်ချင်းစာ အလင်းဖြာကလေးတွေအောက်က သော်သော်မျက်နှာကလေးကို ငေး၍နေခဲ့သည်။

“အဲဒီနေ့က ကုမ္ပဏီမှာ သော်သော်အတွက် နှုတ်ဆက်ပွဲနေ့လေ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီနေ့ကို ပဲခူးကို အခိုင်းခံရပါတယ်ဆိုမှ”

“ဪ..”

တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်သည်။

“ဘယ်သူက ကိုညိုကိုပဲခူးကို ခိုင်းတာလဲဟင်”

“လမင်း... စိုး”

“ဪ...”

ညိုမောင်သည် ခေါင်းကလေးမော့ရင်း ကြယ်တွေကိုငေးနေသော သော်သော်နဖူးကလေးကို ငုံ့နမ်းလိုက်ဖို့ ရင်ထဲလိုက်ခနဲဖြစ်သော ခံစားမှုနှင့် ကြံစည်လိုက်သေးသည်။ သို့သော် တစ်ဘဝလုံး ရိုးရိုးပဲနေခဲ့သော လူမျိုးသည် ဒီလိုလုပ်ဖို့ ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ခိုင်း၍ မရတက်ပါ။

“လေဆိပ်ကိုတော့ ရောက်အောင်လာခဲ့မယ်လေ”

“သော်သော် ပြောစရာရှိတာတွေကိုလည်း ပြောပါရစေဦး၊ သော်သော် ဒီအလုပ်ကိုရတာ အခုလို ဂျပန်နိုင်ငံကို သွားရတာ အားလုံးဟာ ကိုညိုကူညီမှုတွေပါပဲ”

“ကျွန်တော်က အသိပေးတာပါ၊ ကျန်တာက ကိုယ့်အရည်အချင်းနဲ့ကိုယ်ပါ”

“မဟုတ်ဘူး၊နောက်ဆုံး ဂျပန်ကိုသွားရဖို့အထိက ကိုညိုကူညီတာပဲ၊ ကိုညိုနေရာမှာ တခြားလူဆို သော်သော် ဂျပန်ကို မသွားရဘူး၊ အဲဒီအတွက် ကိုညိုကိုအမြဲအမျှပေးနေမယ်၊ သော်သော်ကုသိုလ် တွေအားလုံးကိုညိုရကိုရမယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် သော်သော်သည် သူတို့အိမ်ရှိရာဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။ ညိုမောင် အဆောင်ရှေ့က ခုံတန်းကလေးမှ ထလိုက်သည်။ သူနှင့်သော်သော် ပြောခဲ့သော စကားများကို သူငယ်ချင်းများအားလုံးကြားကြပါလိမ့်မည်။

လေယာဉ်ကွင်းဆိုတာကို တစ်ခါမျှမရောက်ဘူးသော ညိုမောင်သည် လေယာဉ်ပျံတစ်စင်း

ကောင်းကင်ယံသို့အသွား လေဆိပ်သို့ရောက်ပြီး ကားပေါ်မျှ အဆင်းဖြစ်သည်။

ရုံးတွင်ချိန်းထားသော အချိန်နောက်ကျသွားသဖြင့် ညိုမောင်လေယာဉ်ကွင်းသို့လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လိုက်ရသည့်ကိစ္စက သော်သော့အတွက် တစ်သက်လုံးအမှတ်ရနိုင်စရာ လက်ဆောင်ကလေးကို ပေးချင်၍ဖြစ်ပါသည်။

ထိုလက်ဆောင်သည်...

သော်သော်ကုမ္ပဏီသို့ဝင်ကတည်းက လခထုတ်တိုင်း တဖွဖွအိမ်မက်မက်ရင်း မျှော်လင့်ခဲ့ရသော ရွှေငါးမူးသားစိမ်းထားသည့် လိပ်ပြာပုံ ဆံညှပ်ကလေးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဆံညှပ်ကလေးကို ဆံပင်တွေသိပ်လှသော သော်သော့အတွက် သူပေးချင်နေခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် သူ့မှာလည်း ထိုမျှလောက်သော ငွေကြေးက မပြည့်စုံခဲ့ပါ။ အခု သော်သော်ဂျပန်ကို သွားရတော့မည်ဆိုတော့ သူ့လက်ပတ်နာရီကလေးကိုကိုဇော့ အဆက်အသွယ်နှင့် သွားရောင်းတော့ ဆွစ်ဇာလန်မိတ်ခေတ်ဟောင်းနာရီကလေးမို့ နာရီထက်အဟောင်းဆိုသော ခုနှစ်သက္ကရာဇ်ဈေးကြောင့် မမျှော်လင့်ထားသော ဈေးကိုရခဲ့သည်။

သုံးသိန်းနှစ်သောင်း။

ထိုငွေနှင့်ပင် သော်သော့အတွက် ရွှေငါးမူးသားနှင့် ရုရှားစိန်ကလေးတွေပါသော ကလစ်ကလေး တစ်ခုကို ကိုမိုးအကူအညီဖြင့် ဝယ်ခဲ့သည်။ အခု သူလေဆိပ်ရောက်တော့မှ လေယာဉ်တစ်စင်းက ထွက်သည်။ သော်သော်ပါသွားပြီလား။

သူစိုးရိမ်စိတ်နှင့် အတင်းပြေးဝင်တော့ လူတွေဝရုန်းသုန်းကားဖြစ်သွားကြသည်။ တာဝန်ရှိသူတွေက သူ့ကို အတင်းလိုက်ပြီးဝိုင်းဖမ်းထားကြ၏။

“ကျွန်တော် လက်ဆောင်ပေးချင်လို့ပါ၊ ဂျပန်ကိုသွားမယ့် လေယာဉ်က ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေကို လက်ဆောင်ပေးချင်လို့ပါ”

“ခင်ဗျားမှာ အထဲဝင်ခွင့်လက်မှတ်ပါသလား”

“ဘာလဲဗျာ၊ ကျွန်တော် မသိဘူး”

“မှတ်ပုံတင်ရောပါသလား”

“မပါဘူးခင်ဗျ”

“တကယ်လုံး သေသေချာချာရှာ ရုံးခန်းထဲခေါ်သွား”

လေဆိပ်အတွင်းရှိ လူတွေ ဝရုန်းသုန်းကားဖြစ်နေချိန်တွင် လမင်းစိုးနှင့် ယမင်းက ညှိမောင့်ကို တွေ့သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“လမင်းစိုး ကူညီပါဦး၊ ကျွန်တော် သော်သော့အတွက်လက်ဆောင်ပေးချင်လို့ သော်သော် လေယာဉ်ပျံထွက်သွားပြီလား”

“မထွက်သေးဘူး၊ ရှင်ဝင်လို့မရဘူး၊ ဘာပေးချင်တာလဲ ပေး”

စကားဆုံးတော့ ညှိမောင်က ဘူးကလေးတစ်ခုလှမ်းပေးသည်။

ယမင်းက လေဆိပ်မှ တာဝန်ခံအရာရှိကို ရှင်းပြပေးနေသည်။လမင်းစိုးက ညှိမောင့်လက်ဆောင် ကလေးကိုယူပြီး External ထဲသို့ အပြေးသွားရသည်။ ကံကောင်းသဖြင့် လမင်းစိုး ရောက်ချိန်တွင် သော်သော်နှင့် ကိုကိုက နေရာမှထကာစကလေးပဲဖြစ်ပါသည်။

“သော်...သော်...သော်သော်”

လမင်းစိုး၏ အော်သံကို သော်သော်ကြားပါသည်။ လှည့်ပြေးထွက်လာ၏။

“မင်းကို ညှိမောင်ပေးလိုက်တာ”

“ဟယ် သူလာသလားဟင်”

“လာတယ်၊ လက်မှတ်မရှိလို့ ဒီအထဲကို မဝင်ရဘူး၊ သူ့အပြင်မှာ ရော့”

သော်သော် လမင်းစိုးလှမ်းထိုးထည့်ပေးသော ဘူးကလေးကို ကိုင်ရင်း... ရင်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

“မလမင်း သော်သော်လည်း သူ့ကို လက်ဆောင်ပေး... ပေးခဲ့ပါရစေ”

“ပေးလေ...”

သော်သော်သည် လွယ်ထားသောအိတ်ကို ချပြီးဖွင့်ကာ ဘေးအိတ်၊ အလယ်အိတ်စသည်ဖြင့် ရှာပါသည်။ ချစ်မင်းစိုးက သော်သော့ အနားမှာ ရပ်ရင်းပြောသည်။

“သော်သော် ခရီးသည်တွေတက်နေပြီနော်”

“ရတယ် ခဏလေး”

သို့သော် သော်သော်ဘာကိုရှာနေမှန်းမသိသော မောင်နှမနှစ်ယောက်က အသည်းတထိတ်ထိတ် ဖြင့် စောင့်၍နေရ၏။

“သော်သော် လေယာဉ်ထွက်ခါနီးပြီ၊ ဟိုရောက်တော့မှ လှမ်းပို့လိုက်တော့၊ လေယာဉ်ပေါ်တက်တော့”

“ရတယ်.. အော်.... တွေ့ပြီ မမလမင်း၊ ဒါလေးကို ကိုညိုမောင့်ဆီကို ရောက်အောင်ပို့ပေးပါနော်”

“သော်သော် လာတော့ကွာ ဟိုမှာ လေယာဉ်မယ်က ခေါ်နေပြီ”

ချစ်မင်းစိုးနှင့် သော်သော်တို့ပါသွားသော လေယာဉ်ပျံကြီးကောင်းကင်ပေါ်သို့ ထိုးတက်သွားရင်း မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားသည်။ ညိုမောင့်အတွက်လည်း ဘဝတစ်ခု ပြီးသွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

“သော်သော့ကို ကျွန်တော့် လက်ဆောင်ပေးခဲ့တာ သေချာတယ်နော်”

“မင်း ငါ့ကို ဘယ်လိုစကားမျိုးပြောတာလဲ ညိုမောင်”

“စိတ်ပူလို့ပါ၊ စော်ကားတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီအချိန်တုန်းက လုံခြုံရေးတွေ စစ်နေလို့ပါ”

“လမင်း သူ့ကို မင်းရဲ့လက်ဆောင်ပေးခဲ့ပါတယ်၊ ပြီးတော့ သူကလည်း မင်းကို လက်ဆောင်ကလေး ပြန်ပေးခဲ့တယ်”

“ဟာ.... ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာလဲဟင်”

လေယာဉ်ပျံအောက်မှ မြင်ကွင်းများသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ တောရိပ်တောင်ရိပ်များ ကျော်လာတော့မှ သော်သော်သည် ညိုမောင်ပေးလိုက်သည်ဆိုသော လမင်းစိုးပေးလိုက်သည့် ဘူးကလေးကို ဖွင့်၍ကြည့်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကုမ္ပဏီသို့ ပြန်နေသော ညိုမောင်ကလည်း သော်သော်ပေးခဲ့သည်ဆိုသော လက်ဆောင်ဘူးကလေးကို စက္ကူတွေဖြည့်ပြီး ဖွင့်ကြည့်သည်။

သော်သော်လည်း ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲနေအောင် အံ့သြသွားပြီး ဘူးကလေးထဲမှ လက်ဆောင်ကို တအံ့တဩ ငေး၍ကြည့်နေသည်။ ညိုမောင်သည်လည်း ရင်ထဲမှာနင့်ခနဲနေအောင် ခံစားသွားရပြီး ဘူးကလေးထဲမှ သော်သော်လက်ဆောင်ကို ငေး၍နေမိသည်။

သော်သော်သည် လက်ဆောင်ဘူးကလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ဆုပ်ပြီး နှလုံးသားရှိရာသို့ ကပ်၍ထားလိုက်သည်။

ညိုမောင်ကတော့ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ကို ရယ်မောလိုက်သည်။

သော်သော်အတွက် ညိုမောင်ပေးသော လက်ဆောင်မှာ ငါးမူးသား ရွှေရည်ရှိသော ကလစ်ကလေးတစ်ခုပြီးဖြစ်ပြီး၊ ထိုကလစ်ကလေးကို သူ့အမြတ်တနိုးနာရီကလေးကို ရောင်း၍ပေးခဲ့သည်။

သော်သော်ပေးသော လက်ဆောင်ကလည်း သူမ ဆယ်နှစ်အရွယ်ကတည်းက ဂရုတစိုက်မွေးမြူလာခဲ့သော ဆံပင်တွေကို ရောင်းချ၍ရသော ငွေငါးသောင်းနှင့် ရွှေရည်စိမ် လက်ပတ်နာရီကြိုးကလေးသာ ဖြစ်သည်။

သော်သော်ဆီမှာ ညိုမောင်ပေးသော ကလစ်ကလေးအတွက် ညှပ်စရာဆံပင်တွေ မရှိတော့ပါ။ ဆံပင်က ဂုတ်ဝဲလောက်သာ ရှိတော့၏။

ညိုမောင်မှာလည်း သော်သော်ပေးသည့် လက်ပတ်ကြိုးနှင့် ပတ်စရာနာရီသည် မရှိတော့ပါ။ သို့သော် ညိုမောင်သည် ထိုနာရီလက်ပတ်ကြိုးကို သိမ်း၍ထားပါသည်။

နောင် ၃ နှစ်အကြာတွင် သော်သော်နှင့် ချစ်မင်းစိုးတို့ရန်ကုန်လေဆိပ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ ကုမ္ပဏီမှ ဝန်ထမ်းပေါင်းများစွာတို့က သူတို့ကိုကြိုဆိုကြသည်။

လေယာဉ်ကွင်းအပြင်ဘက်ကို ထွက်ကြတော့ လမင်းစိုးကိုင်ထားသော ဘယ်ဘက်လက်မောင်းကို မလှုပ်စေရဘဲ ညာဘက်လက်မောင်းတွင်ပတ်ထားသော ဆွစ်ဇာလန်မိတ်နာရီကလေးကို ရွှေရောင်ကြိုးဖြင့် သေသေသပ်သပ်တွေ့နေရပြီး နာရီခိုင်ခွက်ကိုကြည့်တော့....

“ဧည့်သည်တွေကိုတွေ့ဖို့က မိနစ် ၅၀ အခါတောပေးဖို့က နှစ်ဆယ့်ငါးမိနစ်၊ ဦးဌေးဝေ ခင်ဗျား မင်္ဂလာခန်းမကိုမိနစ်နှစ်ဆယ် အတွင်းရောက်အောင် မောင်းမှဖြစ်မယ်”

“ကိုညိုကလည်း သော်သော် ဆံထုံးထုံးရဦးမှာ၊ ဦးဌေးဝေ ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း ရောက်အောင် မောင်းနှန် ကိုစိုး...”

ညိုမောင်က လမင်းစိုးလက်ဖဝါးကလေးကို ဆွဲကိုင်ရင်း ချစ်မင်းစိုးက သော်သော်လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ရယ်လိုက်ကြသည်။

ညိုမောင် နှင့် လမင်းစိုး ၊ ချစ်မင်းစိုးနှင့် သော်သော်လင်းတို့ ‘ _ _ _ _ _ ’
‘ဟိုတယ်ကြီးတွင် တစ်နေ့တည်း မင်္ဂလာဆောင်ကြမည် ဖြစ်သည်။’

တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်ပြီး အားရပါးရ မျက်စိမှတ်ပြီး လမင်းစိုးနှင့် ချစ်မင်းစိုးတို့ ရယ်နေကြချိန်တွင်....

ညိုမောင်နှင့် သော်သော်လင်းတို့ မျက်ဝန်းချင်း ဆုံလိုက်ကြပါသည်။

+++++

နီကိုရဲ

(ပြီးပါပြီ)

ဒီစာအုပ်ကို မြန်မာကျူးပစ်မှ “ဈာန်” ရိုက်တင်ထားတာပါ။

ချမ်းလင်းနေ

www.chanlinnay.blogspot.com